

The sweetest Children!
Manmana Bava! Mathyaji Bava!
Daily Murli Punjabi
February 2019

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਤੁਹਾਡੇ ਮੇਰ ਦੀਆਂ ਰਗਾਂ ਹੁਣ ਟੁੱਟ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਈ ਹੈ , ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਰੂਚੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ”

***ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਜਿਹਨਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਮਸਤੀ ਚੜੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਟਾਇਟਲ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਮਸਤੀ ਕਿੰਨਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਦੀ ਹੈ?

***ਉੱਤਰ:-** ਰੂਹਾਨੀ ਮਸਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - 'ਮਸਤ ਕਲੰਧਰ', ਓਹੀ ਕਲਗੀਧਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰਜਾਈਪਨ ਦੀ ਮਸਤੀ ਚੜੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਫਕੀਰ ਤੋਂ ਅਮੀਰ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਮਸਤੀ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਦੀ ਹੈ ਜੋ ਰੂਦਰ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਨਸ਼ਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਰੂਹ ਰਿਹਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ ਰੂਹਾਂ ਪ੍ਰਤੀ। ਰੂਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਮਨੁੱਖ ਕਦੇ ਵੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਭਗਤੀ ਦੇ ਸਾਗਰ। ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ । ਜੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਲੈ ਕੇ ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਨਾ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਨਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਇਕ ਹੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਹੀਰੋ ਵਰਗਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਹੀ ਆਕੇ ਕੈਡੀ ਤੋਂ ਹੀਰਾ ਅਤੇ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪਾਰਸ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਹੀ ਫਿਰ ਆਕੇ ਮਨੁੱਖ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾ ਬਣੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ। ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਓਥੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮੱਤ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਮੱਤ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਖਾਲਸੇ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਕਾਲ। ਉਸਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਕਾਲਮੂਰਤ ਮਤਲਬ ਕਿ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਕਾਲਮੂਰਤ ਹੈ। ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਵਿੱਚ ਦਿਨ ਰਾਤ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ, ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੋਂ ਇਹ ਦੇਵਤਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀਰੋ ਵਰਗਾ ਜਨਮ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਇਹ ਗਿਆਨ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਮਾਂ ਬਾਪ ਜਾਂ ਭਾਈ ਭੈਣ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇਗੀ। ਫਿਰ ਸੋਹਰੇ ਘਰ ਜਾਣ ਨਾਲ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸਰੀਰੀ ਬਣ ਜਾਓ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦੀ ਯੁੱਕਤੀ ਵੀ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਗਰੰਟੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਇਸ ਯੋਗ ਦੀ ਜਵਾਲਾ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤਰ ਦੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਪੁਰਾਣਾ ਸੋਨਾ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟਣ ਨਾਲ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸੱਚਾ ਸੋਨਾ ਰਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਯੋਗ ਦੀ ਜਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਰਾਜਯੋਗ ਜੋ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ ਉਹ ਸਾਰੇ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਵਿਲਾਇਤ ਤੋਂ ਵੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਸੰਨਿਆਸ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੋ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸੰਨਿਆਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਤਾਂ ਇਕ ਬਾਪ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਰੂਚੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਫਲਾਣੇ ਨੇ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਿਆ ਜਾ ਕੇ ਦੂਜਾ ਲੈ ਲਿਆ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ, ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਕਿਉਂ ਰੋਂਦੇ ਹਾਂ! ਮੇਰ ਦੀ ਰਗ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਸਬੰਧ ਜੁੜਿਆ ਹੈ ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਪੱਕੇ ਕਲਗੀਧਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾਈਪਨ ਦੀ ਮਸਤੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਸਤੀ ਹੈ ਨਾ - ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਲਗੀਧਰ ਜਾ ਕੇ ਬਣਾਂਗੇ, ਫਕੀਰ ਤੋਂ ਅਮੀਰ ਬਣਾਂਗੇ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਮਸਤੀ ਚੜੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਮਸਤ ਕਲੰਧਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸਦਾ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਸਤੀ ਚੜੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਚੜੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਰੂਦਰ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹੇਗਾ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗੇ। ਇਸ ਨਿਸ਼ਚੇ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬੱਚਾ (ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ) ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਸ਼ੋਭਨੀਕ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਕਿੰਨੇ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪੰਗੂੜੇ ਬਣੇਉਂਦੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਪਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਜੜ ਚਿੰਤਰ, ਇਹ ਤਾਂ ਰੀਅਲ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਂ ਕੇ ਬਾਲਕ ਬਣਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੀਆਂ ਵੀ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ

ਨਾਲ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਦੇਖਦੀ ਹੋ। ਇਹਨਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮਹਾਰਾਣੀ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਬੱਚਾ ਸਮਝਣਗੇ। ਇਹ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਵੀ ਇਸ ਵੇਲੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਚਿੱਟੇ ਕਪੜੇ ਵਾਲੇ ਦਾ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਓ, ਗਿਆਨ ਲਵੋ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣੋਗੇ। ਇਹ ਜਾਦੂਗਰੀ ਠਹਿਰੀ ਨਾ। ਸੈਂਦਾ ਵੀ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੈਡੀ ਲੈ ਕੇ ਹੀਰੇ ਮੋਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਤੁਸੀਂ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਬਲਿਹਾਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਨਾ ਸਮਝਣ ਕਾਰਨ ਜਾਦੂ-ਜਾਦੂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਅਸਚਰਿਵਤ (ਯਕੀਨ ਨਾ ਆਉਣਾ) ਭਗਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਜਾਕੇ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਸਣੇਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੜੇ ਟ੍ਰੇਟਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਟ੍ਰੇਟਰ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਓੱਚਾ ਪਦ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨਿੰਦਕ ਠੇਰ ਨਾ ਪਾਏ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸੱਤ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਯੁਗੇ - ਯੁਗੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ, ਚਾਰ ਯੁਗ ਹੈ ਫਿਰ 24 ਅਵਤਾਰ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਫਿਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਠਿਕੱਰ - ਭਿੱਤਰ ਕਣ - ਕਣ ਵਿੱਚ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਭ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੋ ਗਏ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕੈਡੀ ਤੋਂ ਹੀਰਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮੈਨੂੰ ਫਿਰ ਠਿਕੱਰ ਭਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਠੇਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਰਵ ਵਿਆਪੀ ਹੈ ਮਤਲਬ ਸਭ ਵਿੱਚ ਹੈ ਫਿਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੇਲਯੂ ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਮੇਰਾ ਕਿਵੇਂ ਅਪਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਉਦੋਂ ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਉਪਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜਾਗ੍ਰਾਫੀ ਫਿਰ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਹੀ ਆਉਣਗੇ। ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਭਾਰਤ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਥੋੜੇ ਦੇਵਤਾ ਹੋਣਗੇ ਪਰ ਵੱਧਦੇ-ਵੱਧਦੇ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਹੋ ਗਏ। ਹੁਣ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਹੈ ਭਗਤੀ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਚਿੱਤਰਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਇਹ ਚੇਤਨ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਫਿਰ ਕਿੱਥੇ ਗਏ? ਚਿੱਤਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਹਨ? ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣ ਫਿਰ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਇਵੇਂ ਦੋ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਇਸਲਈ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਓੱਚਾ ਭਗਵਾਨ ਇਕ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਬਾਪ ਹੀ ਸਭ ਨੂੰ ਮੁੱਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁੱਕਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਨਾ ਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਹੋਰ ਹੀ ਵਰਥ ਨਾਟ ਏ ਪੈਨੀ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਵਰਥ ਪਾਉਂਡ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਪੂਜਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਪੂਜਏਦੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਹੀ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣ ਗਏ, ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਭ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਖੁੱਦ ਨਹੀਂ ਪੂਰਾ ਸਮਝਿਆ ਹੋਏਗਾ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਸਮਝਾਏਗਾ। ਨਾਮ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੁਮਾਰ, ਕੁਮਾਰੀ, ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ ਤਾਂ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸਲਈ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਏਗੀ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਕੈਡੀ ਵਰਗਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਬੇਗਰ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਰਤਾਜ ਕੈਣ ਬਣਾਏ? ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਹੁਣ ਕਿੱਥੇ ਹਨ, ਹਿਸਾਬ ਦੱਸੋ? ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਉਹ ਹਨ ਭਗਤੀ ਦੇ ਸਾਗਰ। ਉਹੀ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਾਗਰ। ਉਹ ਤਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਭਗਤੀ ਦੀ ਰਸਮ ਰਿਵਾਜ। ਜਿੰਨੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਭਰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਚੁੰਬਕ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਭ ਨੂੰ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਯਥਾ ਯੋਗ ਅਤੇ ਯਥਾ ਸ਼ਕਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਦਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਤਾਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਨਾ ਰਹੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਪੈਗੰਬਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣਦੇ ਹੋ ਹੋਰ ਕੋਈ ਬਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਆਦਿ ਆਕੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਸਨੂੰ ਪੈਗੰਬਰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੂਜੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ - ਅਸੀਂ ਕੀ-ਕੀ ਬਣਾਂਗੇ, ਇਹ- ਇਹ ਅਸੀਂ ਵਿਕਰਮ ਕੀਤਾ। ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗੀ। ਕਾਸ਼ੀ ਕਲਵਟ ਖਾਂਦੇ ਸੀ, ਇੱਕਦਮ ਖੜੇ ਹੋ ਕੇ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਛਲਾਂਗ ਮਾਰ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਗੈਰਮੈਂਟ ਨੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਮੁੱਕਤੀ ਨੂੰ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੁੱਕਤੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਥੋੜੇ ਟਾਈਮ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਕੀ ਸਾਰੇ ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਢੰਡ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਨਵੇਂ ਸਿਰ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਾਪਿਸ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਜਾਕੇ ਰਹਾਂਗੇ? ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਸਿੱਜਰਾ ਵੀ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਆਉਣਗੇ ਫਿਰ ਜਾਣਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਚੱਕਰ ਦੇ ਆਦਿ-ਮੱਧ-ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਾਰਕਸ(ਨੰਬਰਾਂ) ਨਾਲ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਤੇ ਕਈ ਬੜੇ ਘੱਟ ਨੰਬਰਾਂ ਦੇ ਨਾਲ। ਸੈ(100) ਮਾਰਕਸ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। 100 ਹੈ ਹੀ ਇਕ ਬਾਪ ਦੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਫਰਕ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਜਿਹੇ ਵੀ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਸਭ ਦੇ ਫੀਚਰਜ਼ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਕਿੰਨੀਆਂ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਫੀਚਰਜ਼ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਹਨ। ਜਿੰਨੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਓਨੀਆਂ ਹੀ ਫਿਰ ਤੋਂ

ਹੋਣਗੀਆਂ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਉੱਥੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੀਆਂ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਵਾਰ ਜੇ ਸੂਟਿੰਗ ਹੋ ਗਈ ਉਹ ਫਿਰ ਦੇਖਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਇੰਦਾਂ ਹੀ ਮਿਲੇ ਸੀ। ਇਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵੀ ਘਟ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਸਨੂੰ ਇਹ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਇਹ ਨੇਲਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮਨੁੱਖ, ਗਿਆਨ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਇਕ ਬਾਪ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਇਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਨਦੀਆਂ ਬਣਦੀ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਨਦੀਆਂ ਤੋਂ ਹੀ ਮੁੱਕਤੀ ਜੀਵਨਮੁੱਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਹਨ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ। ਪਾਣੀ ਤਾਂ ਸਦਾ ਹੈ ਹੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਇੰਨੇ ਸਭ ਸ਼ਹਿਰ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਖੰਡ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਰਸਾਤ ਤਾਂ ਪੈਂਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਾਣੀ, ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਭਾਰਤ ਹੋਵੇਗਾ।

ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੀ ਨੇਲਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ, ਬਾਕੀ ਹੈ ਭਗਤੀ। ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਇਕ ਹੀ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਜੰਤੀ ਮਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕੀ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਉਹ ਤਾਂ ਆਕੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਦਿ-ਮੱਧ-ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਲਈ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਗਟਿਆ....ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਦਿਨ, ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਰਾਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਾਵਨ ਮਿਲੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਬੱਚੇ ਬਣੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਆਉਣਗੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਰਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ*:-**

1. ਸਦਾ ਇਸ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਕੀ ਅਸੀਂ ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਹਾਂ, ਖੁੱਦ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਭਰ ਕੇ ਚੁੰਬਕ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਰੂਹਾਨੀ ਪੈਗੰਬਰ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਦਾ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਹੋਵੇ। ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਪਰ ਕਦੇ ਵੀ ਰੋਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਗਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਮਰਜ਼ ਕਰ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪਨ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਗੁਣ ਮੂਰਤ ਭਵ:
ਹਰ ਇਕ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬੜਾ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਹੁਣ ਜਰੂਰੀ ਹੈ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਇਮਰਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਇਸਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਮ ਦੁਆਰਾ ਗੁਣ ਦਾਤਾ ਬਣੇ। ਸੰਕਲਪ ਕਰੋ ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਸਦਾ ਗੁਣਮੂਰਤ ਬਣ ਸਭ ਨੂੰ ਗੁਣਮੂਰਤ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਕਰਤਵ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ(ਤੱਤਪਰ)ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਵਿਅਰਥ(ਫਾਲਤੂ) ਦੇਖਣ, ਸੁਨਣ ਜਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਇਸ ਵਿਧੀ(ਤਰੀਕੇ) ਨਾਲ ਖੁੱਦ ਦੀ ਅਤੇ ਸਭ ਦੀਆਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਸਹਿਜ ਹੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਰੇਕ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਨਿਮਿਤ ਅਵਵੱਲ(ਪਹਿਲਾਂ) ਨੰਬਰ ਸਮਝ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪਨ ਬਣਨ ਅਤੇ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਗਜੇਮਪਲ (ਉਦਾਹਰਨ) ਬਣੇ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਮਨਸਾ ਦੁਆਰਾ ਯੋਗਦਾਨ, ਵਾਚਾ ਦੁਆਰਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਦਾਨ ਅਤੇ ਕਰਮ ਦੇ ਦਵਾਰਾ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਦਾਨ ਕਰੋ।

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਵਿਦੇਹੀ ਬਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ , ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਟੀਕੇ ਤਾਂ ਤਾਕਤ ਮਿਲੇਗੀ , ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਰਹੇਗੀ , ਬੈਟਰੀ ਫੁੱਲ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਡਰਾਮੇ ਦੀ ਕਿਹੜੀ ਨੂੰਧ ਦੇ ਕਾਰਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਦਾ ਅਚਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ?

ਉੱਤਰ:- ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਬੰਬਸ ਆਦਿ ਜੋ ਬਣੇ ਹਨ, ਇਹ ਛੁਟਨੇ ਹਨ ਜ਼ਰੂਰ। ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਸਾਡੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਆਏਗੀ। ਇਹ ਡਰਾਮੇ ਦੀ ਅਨਾਦਿ ਨੂੰਧ ਹੈ, ਮਰਨਾ ਤੇ ਸਭ ਨੇ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਰਾਜਾਈ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲਵਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਕੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਿਲਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਰੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਜਿਹੜਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਲਿਆ? ਕਾਰਣ ਨਿਕਾਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੋਂ ਤਾਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਵਿਕਾਰੀ ਹੋਏ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਬਦਲੇ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ। ਆਦਿ ਸੰਤਨ ਅੱਖਰ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਦੇਵਤਾ ਬਦਲੀ ਕਰ ਹਿੰਦੂ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਕਤ ਇਸਲਾਮੀ ਆਏ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਆਕੇ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਤਾਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਹਿੰਦੂ, ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਵੀ ਸਮਝਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਕਰਕੇ ਧਰਮਾਤਮਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਸਨਾਤਨੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਪਿੱਛੋਂ ਆਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਨਾਤਨੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਿੱਛੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਦਸਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਸੀ ਫਿਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ-ਲੈਂਦੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਸਤੋ ਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਵਾਈ ਚੰਗੀ ਲਗੇਗੀ। ਬਾਬਾ ਸਰਜਨ ਹਨ ਨਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਵਾਈ ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ--ਕਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋ ਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ? ਹੁਣ ਫਿਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ-- ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ। ਜੋ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਹਿੰਦੂ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਹੀ ਅਸਲ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਉਹ ਹੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਜਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੇ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਜੋ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ, ਰਾਧੇ-ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਸੀਤਾ-ਰਾਮ ਆਦਿ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਭਗਤ ਹਨ, ਉਹ ਦੇਵਤਾ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ--ਜੇ ਸੂਰਜ ਵੰਸ਼ੀ ਸਨ ਉਹੀ ਚੰਦਰ ਵੰਸ਼ੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਐਸੇ-ਐਸੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਲਭਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਆਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈਸਨ ਤਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਦੇਣਗੇ। ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਲੈਕਿਕ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਹੈ ਹੀ ਸ੍ਰਵਗ ਦਾ ਰਚੈਤਾ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਫਾਰਮ ਜੇ ਭਰਦੇ ਉਸ ਤੇ ਹੀ ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਚਾਹੇ ਚੰਗਾਂ ਹਨ ਪਰੰਤੂ ਯੋਗ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ, ਉਹ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਚਾਹੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਚੰਗਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਆਦਿ ਵੀ ਖੋਲਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਯਾਦ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੋਹਨਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਵਾਰਨਿੰਗ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਾ ਸਮਝੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕਨਵਿੰਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਤੋਂ ਫਾਇਦਾ ਕਿ? ਚਲੋ, ਸਵਦਰਸਨ ਚੱਕਰ ਧਾਰੀ ਬਣ ਗਏ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਵਿਦੇਹੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਕਰਤਵਿਆ ਕਰਦੀ ਹੈ--ਇਹ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਬੁੱਧ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ! ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ। ਯਾਦ ਬਿਨਾਂ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਕਿਥੋਂ ਆਵੇਗੀ? ਬੈਟਰੀ ਕਿਵੇਂ ਭਰੀਏ? ਚਲਦੇ-ਚਲਦੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ।

ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਿਲੀਜਨ ਇਸ ਮਾਈਟ। ਆਤਮਾ ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਟਿਕੇ, ਤਾਂ ਤਾਕਤ ਮਿਲੇ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਕਲ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਸਬ ਯਾਦ ਆਏਗਾ, ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਠਹਿਰੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਹੀ ਬਲ ਮਿਲੇਗਾ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਰਹੇਗੀ। ਫਿਰ ਦੂਸਰੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਐਸਾ ਤੇਜ਼ਸਵੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਆਤਮਾ ਪਿਓਰ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਿਓਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ 24 ਕੈਰਟ ਗੋਲਡ ਹੈ, ਤਾਂ 24 ਕੈਰਟ ਜੇਵਰ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਬ 9 ਕੈਰਟ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਨੂੰ 24 ਕੈਰਟ ਕਹਾਂਗੇ। ਸਤੋ ਨੂੰ 22, ਇਹ ਬੜੀਆਂ ਸਮਝਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬਾਪ

ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲੋਂ ਤਾਂ ਫਾਰਮ ਭਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਤਾ ਚਲੇ ਕਿੱਥੇ ਤਕ ਰਿਸਪੋਂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਕਿੰਨੀ ਧਾਰਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ? ਫਿਰ ਇਹ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ? ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਹਨ ਭਗਤੀ ਦੀਆਂ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯਾਤਰਾਵਾਂ, ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ। ਰੂਹ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਰੂਹ ਤੇ ਜਿਸਮ ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਜਿਗਿਆਸੂ ਨੂੰ ਜਲਵਾ ਵੀ ਦਿਖਾਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਾਂ ਬਾਪ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ-- ਕਿਤੇ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੀ, ਕਿਤੇ ਯੋਗ ਦੀ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਦਾ ਵਿਦੇਹੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਭਾਨ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇਵੇਂ ਤਾਕਤ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤਾਕਤ ਮਿਲੇਗੀ ਕਿਥੋਂ? ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਯੋਗੀ ਹਨ ਜਾਂ ਗਿਆਨੀ ਹਨ। ਯੋਗ ਦੇ ਲਈ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ ਨਵੀਆਂ-ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਇਹ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਜੇਰ ਨਾਲ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਭਾਈ-ਭੈਣ ਦਾ ਸਬੰਧ ਵੀ ਹਟ ਜਾਵੇ, ਸਿਰਫ਼ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਹਿ ਜਾਵੇ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੈ। ਅੰਤ ਤਕ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ ਉਦੋਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗੇ ਇਸਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਸੱਮਝਾਬੁਝੇਆਂ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਵਾਪਿਸ ਜਰੂਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਖਿਆਲਾਤ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਬੁਢੇ ਵਾਨਪਰਸਤੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਣੀਆਂ ਹਨ। ਝਾੜ ਦੀ ਟ੍ਰਿਪੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਟ੍ਰਿਪੀ ਹੁੰਦੇ-ਹੁੰਦੇ ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੰਢਿਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਕੇ ਨਵਾਂ ਛੋਟਾ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਹਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਬਣਕੇ ਫਿਰ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੋਂ ਝਾੜ ਛੋਟਾ ਹੋਵੇਗਾ ਫਿਰ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਵੱਧਦੇ-ਵੱਧਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਕੰਢੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫੁੱਲ, ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰਗ। ਫਿਰ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਉਹ ਖੁਸ਼ਬੂ, ਉਹ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਕੰਢਿਆਂ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਹਲਕੇ-ਹਲਕੇ ਫੁੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਬਾਪ ਬਾਗਵਾਨ ਵੀ ਹੈ ਤੇ ਖਵਾਇਆ ਵੀ ਹੈ। ਸਭ ਦੀ ਨਾਵ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਥੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ-- ਇਹ ਵੀ ਜੇ ਸਿਆਣੇ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਉਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕੋਈ-ਕੋਈ ਐਰੋਪਲੇਨ ਤਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਵੀ ਤਿੱਖਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਿਵੇਂ ਭੱਜਦੀ ਹੈ-- ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁੱਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਰਾਕੇਟ ਤੋਂ ਵੀ ਤਿੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਰਗੀ ਤਿੱਖੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਕੇਟਾਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਜਲਦੀ ਉੜਾ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਬਾਰੂਦ ਆਦਿ ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਟੀਮਰ, ਐਰੋਪਲੇਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਬੰਬ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ ਪੂਰੀ ਤਿਆਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਬੰਬਸ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਵਾਂਗੇ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਬੰਬਸ ਚਲਾ ਦੇਣ-- ਇਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਤਿਆਰੀਆਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬੰਬਸ ਨਾ ਛੁੱਟਣ, ਵਿਨਾਸ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ--ਇਵੇਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਰੂਆ ਮੌਤ ਮਲੂਕਾ ਸ਼ਿਕਾਰ....ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਨੇ ਮਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੁਸੀਂ ਹਿਲਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋਕੇ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਰੋਣ ਆਦਿ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਸਮੇਂ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਛੱਡਣਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਦੂਸਰਾ ਜਨਮ ਰਾਜਾਈ ਵਿੱਚ ਲਵਾਂਗੇ। ਮੈਂ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਬਣਾਂਗਾ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਇਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਸਰਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਸੱਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਇਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਸਰਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਕਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਛੱਡਾਂ ਗੇ, ਫਿਰ ਬੱਚਾ ਬਣਾਗੇ। ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਤਾਂ ਸਭ ਨੇ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬੱਚੇ ਮਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਇੱਕਦਮ ਚਟਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਦਵਾਰਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਇੱਕਦਮ ਚਟਕ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਵੀ ਹੈ ਕੀ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਧਾਰਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। (ਨਾਰਦ ਦਾ ਮਿਸਾਲ) ਭਗਤ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਗਿਆਨ ਨਾ ਲੈਣ ਉਦੋਂ ਤਕ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਵਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਸਤੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਹਨਤ ਕਲਪ- ਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਯਥਾ ਯੋਗ ਅਤੇ ਯਥਾ ਸ਼ਕਤੀ ਕਰਦੇ ਹੀ ਆਏ ਹੋ। ਹਰੇਕ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਕਿਥੋਂ ਤਕ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਕਿਥੋਂ ਤਕ ਨਿਕਲਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ? ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਇਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਸਰਾ ਲੈਂਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਆਰਗੰਜ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪਾਰਟ ਧਾਰੀ ਹਾਂ। ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੱਡਾ ਨਾਟਕ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਭ ਐਕਟਰਸ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ--ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੇ-ਕਿਹੜੇ ਮੁੱਖ ਐਕਟਰ ਹਨ। ਫ਼ਸਟ, ਸੈਕਿੰਡ, ਥਰਡ ਗ੍ਰੈਡ ਕੌਣ-ਹਨ? ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਆਦਿ - ਮਧਯ-ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਰਚੇਤਾ ਦਵਾਰਾ ਰਚਨਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਰਚੇਤਾ ਹੀ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ (ਬ੍ਰਹਮਾ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੱਥ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਆਏ ਹਨ। ਕਹਾਂਗੇ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਦੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਕਾਮਨ ਗੱਲ ਹੈ। ਪਿੱਤਰ ਖਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਪਹਿਲੋਂ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਕੋਈ-ਕੋਈ ਹਲੇ ਵੀ ਦਸਦੇ ਹਨ- ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਫਲਾਨਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਚਰ ਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦਸਦੇ। ਪਿਛਾੜੀ ਦਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸਾਰਿਆਂ ਤੇ ਤਾਂ ਕੋਈ

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ-ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਵੋਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪੱਕੇ ਸੇਲੀਡ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਹਲੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਭੋਲੇ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਕਿੰਨੇ ਸੇਲੀਡ ਸਨ। ਧਨ ਨਾਲ ਵੀ ਭਰਪੂਰ ਸਨ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਖਾਲੀ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਲਵੇਂਟ, ਤੁਸੀਂ ਇਨਸਾਲਵੇਂਟ। ਤੁਸੀਂ ਖੁੱਦ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਾਰਤ ਕੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਕੀ ਹੈ। ਭੁੱਖੇ ਮਰਨਾ ਹੀ ਪਉਗਾ ਅਨਾਜ-ਪਾਣੀ ਆਦਿ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਕਿਤੇ ਹੜ੍ਹ ਆਉਣਗੇ ਤੇ ਕਿਤੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਬੂੰਦ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਇਸ ਵਕਤ ਦੁੱਖ ਦੇ ਬਦਲ ਹਨ, ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਦੇ ਬਦਲ ਹਨ। ਇਸ ਖੇਡ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਹੀ ਸਮਝਿਆ ਹੈ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੈਂਜ਼ ਤੇ ਵੀ ਸੱਮਝਾਣਾ ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੈਕਿਕ ਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਇਹ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਇਹ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਸੰਗਮ ਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਆਯਰਨ ਏਜ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆ ਜਰੂਰ ਬਣਨੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੋ। ਦਿਲ ਸਾਫ਼ ਮੁਰਾਦ ਹਾਸਿਲ। ਰੋਜ਼ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁਛੋ ਖਰਾਬ ਕੰਮ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ? ਕਿਸੇਦੇ ਲਈ ਅੰਦਰ ਵਿਕਾਰੀ ਖਿਆਲਾਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਆਏ? ਆਪਣੀ ਮਸਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਜਾਂ ਝਰਮੁਈ, ਜਗਮੁਈ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਬਰਬਾਦ ਕੀਤਾ? ਬਾਪ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਹੈ-- ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਜੇਕਰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਨਾਫਰਮਾਬਰਦਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿਕਿਲੱਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ-ਪਿਤਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਦੀ ਮਸਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਦਿਲ ਸਾਫ਼ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਝਰਮੁਈ- ਜਗਮੁਈ (ਵਿਅਰਥ ਚਿੰਤਨ) ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਗਵਾਉਣਾ ਹੈ।

2. ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹਾਂ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ-- ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਵਿਦੇਹੀ ਬਣ ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਅਕਲਿਆਣ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਅਪਕਾਰੀਆਂ ਤੇ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਭਵ: ਕੋਈ ਰੋਜ਼ ਤੁਹਾਡੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰੇ, ਅਕਲਿਆਣ ਕਰੇ, ਗਲੀ ਦੇ ਤਾਂ ਵੀ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਮਨ ਵਿੱਚ ਨਫਰਤ ਦਾ ਭਾਵ ਨਾ ਆਵੇ। ਅਪਕਾਰੀ ਤੇ ਵੀ ਉਪਕਾਰ--ਇਹ ਹੀ ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕਰਤਵਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਬਾਪ ਨੂੰ 63 ਜਨਮ ਗਲੀ ਦਿੱਤੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰੇ। ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਦਾ ਅਰੱਥ ਹੀ ਹੈ ਸਰਵ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ। ਅਕਲਿਆਣ ਸੰਕਲਪ ਮਾਤਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਮਨਮਨਾ ਭਵ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹੋ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਜਾਓਗੇ।

ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ

ਅੱਜ ਭਾਗਿਆਵਿਧਾਤਾ ਬਾਪ ਸਾਰੇ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਰ ਇਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨਾ ਮਤਲਬ ਕੀ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬਣਨਾ। ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਬਣਨਾ ਮਤਲਬ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬਣਨਾ। ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ ਪਰ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਅਲਗ-ਅਲਗ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਰਸੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਚਲਾਉਣਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਹਿਜ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਵਿੱਧੀ (ਅੱਗੇ) ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਤੇ ਕੋਈ ਸੇਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਹਜ਼ਾਰ, ਕੋਈ ਲੱਖ, ਕੋਈ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਧੀ (ਤਰੀਕੇ) ਨਾਲ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਾਉਣਾ ਅਤੇ ਵਿੱਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਣਾ। ਚਾਹੇ ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਸੰਪੰਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਤੇ ਚਾਹੇ ਖੁੱਦ ਦੀ ਸੰਪੰਨਤਾ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ। ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਧਨ ਤਾਂ ਖਰਚਣ ਦੇ ਨਾਲ ਖੁਟਦਾ (ਘੱਟ) ਹੈ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਧਨ ਖਰਚਣ ਨਾਲ ਪਦਮਗੁਨਾ ਵੱਧ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਲਈ ਕਹਾਵਤ ਵੀ ਹੈ ਖਰਚੇ ਅਤੇ ਖਾਓ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਖਰਚਾਂਗੇ, ਖਾਵਾਂਗੇ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਾਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ਾਹ ਬਾਪ ਹੋਰ ਮਾਲਾਮਾਲ ਬਣਾਉਣਗੇ ਇਸਲਈ ਜਿਹੜੇ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਮਤਲਬ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਪਦਮਾ ਦੀ ਕਮਾਈ ਜਮਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਅਤੇ ਬੋਲ, ਕਰਮ, ਸੰਪਰਕ ਨਾਲ ਪਦਮਾ ਨੂੰ ਪਦਮਗੁਣਾ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ। ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਸਦਾ ਫਰਾਕਦਿੱਲ, ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ, ਅਖੰਡ ਮਹਾਦਾਨੀ, ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਰਵ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦਾਤਾ ਹੋਣਗੇ। ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਪ੍ਰੇਗਰਾਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਾਧਨਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਨਹੀਂ, ਅਖੰਡ ਮਹਾਦਾਨੀ। ਵਾਚਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਨਸਾ ਜਾਂ ਕਰਮ ਦੇ ਨਾਲ। ਸੰਬੰਧ ਸੰਪਰਕ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਵਿਧੀ ਦੇ ਨਾਲ ਅਖੁੱਟ ਅਖੰਡ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੇ ਨਿਰੰਤਰ ਸੇਵਾਧਾਰੀ। ਸੇਵਾ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰੂਪ ਹੋਣਗੇ ਪਰ ਸੇਵਾ ਦਾ ਲੰਗਰ ਸਦਾ ਚਲਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਨਿਰੰਤਰ ਯੋਗੀ ਹੋ ਓਵੇਂ ਹੀ ਨਿਰੰਤਰ ਸੇਵਾਧਾਰੀ। ਨਿਰੰਤਰ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਫਲ ਨਿਰੰਤਰ ਖਾਂਦੇ ਅਤੇ ਖਿਲਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਕੀ ਖੁੱਦ ਹੀ ਸਦਾ ਦਾ ਫਲ ਖਾਂਦੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਤੱਖ ਸਵਰੂਪ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਪਦਮਾ ਪਦਮ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਪਦਮ ਆਸਨ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀ ਮਤਲਬ ਕਮਲ ਫੁੱਲ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਆਸਣ ਨਿਵਾਸੀ ਹੱਦ ਦੀ ਆਕਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਹੱਦ ਦੇ ਫਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਤੇ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ, ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਪਿਆਰੇ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਿੱਲ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਫੁੱਲ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਖੁੱਦ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾ ਦੇ ਲਈ ਸਨੇਹ ਦੇ ਫੁੱਲ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਚਮਕਦੇ ਹੋਏ ਭਾਗਿਆ ਦੇ ਸਿਤਾਰੇ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਇਵੇਂ ਦੇ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਸਨ। ਚਾਹੇ ਦੂਰ ਹਨ, ਚਾਹੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਨ ਪਰ ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਦਿੱਲ ਵਿੱਚ ਸਮਾਏ ਹੋਏ ਹਨ ਇਸਲਈ ਸਮਾਨ ਸੇ ਸਦਾ ਸਮੀਪ(ਨੇੜੇ) ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁਛੋ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਹੜਾ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਹਾਂ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਦੂਜੇ ਦੇ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਚਾਹੇ ਮੰਨੇ ਜਾਂ ਨਾ ਮੰਨੇ ਪਰ ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ! ਸਮਝਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਤੋਂ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਤਾਂ ਬਣ ਗਏ ਹੋ ਨਾ। ਅਨੇਕਾਂ ਦੁੱਖ ਦਰਦਾਂ ਤੋਂ ਤਾਂ ਬਚੇਗੇ। ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਤਾਂ ਬਣੇਗੇ। ਇਕ ਹੈ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ। ਦੂਜਾ ਹੈ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ। ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਹਨ ਪਰ ਕਦੇ ਅਤੇ ਕਿਥੋਂ ਆਉਣਗੇ, ਇਹ ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਪੁੱਛੋ। ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦੋ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਲਿਸਟ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਆ ਗਿਆ। ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਤਾਂ ਇਹ ਵੱਧੀਆ ਹੈ। ਪਰ ਚੰਗੇ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਕੀ ਕਰੋਗੇ? ਕਿਹੜਾ ਜੋਨ ਨੰਬਰਵੱਨ ਆਵੇਗਾ। ਹਰ ਜੋਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ(ਖੂਬੀ) ਆਪਣੀ ਆਪਣੀ ਹੈ।

ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਦੀ ਖੂਬੀ ਕੀ ਹੈ? ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਮਹਾਨ ਤਾਂ ਹੋ ਹੀ ਪਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਿਹੜੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ! ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਗਣੇਸ਼ ਦੀ ਪੂਜਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਗਣੇਸ਼ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਵਿਘਨ ਵਿਨਾਸ਼ਕ। ਜੇ ਵੀ ਕੰਮ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਪਹਿਲਾਂ ਗਣੇਸ਼ਾਯ ਨਮ: ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਵਾਲੇ ਕੀ ਕਰਨਗੇ? ਹਰ ਮਹਾਨ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਗਣੇਸ਼ ਕਰਨਗੇ ਨਾ। ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਵਿਘਨ ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਰਾਸ਼ਟਰ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਵਿਘਨ ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਬਣ ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਇਸ ਮਹਾਨਤਾ ਨੂੰ ਦਿਖਾਓਗੇ! ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਵਿਘਨ ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਹੋ ਜਾਣ। ਆਇਆ ਤੇ ਦੂਰ ਤੋਂ ਹੀ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਘਨ ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਗਰੁੱਪ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਹੋ ਨਾ! ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਨੂੰ ਸਦਾ ਆਪਣੀ ਇਸ ਮਹਾਨਤਾ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ

ਦੇ ਅੱਗੇ ਦਿਖਾਉਣਾ ਹੈ। ਵਿਘਨ ਤੋਂ ਡਰਨ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਵਿਘਨ ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਚੈਲੰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਉਦਾਂ ਵੀ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਵਿੱਚ ਬਹਾਦਰੀ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਯੂ.ਪੀ. ਵਾਲੇ ਕੀ ਕਮਾਲ ਦਿਖਾਉਣਗੇ? ਯੂ.ਪੀ. ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਕੀ ਹੈ? ਤੀਰਥ ਵੀ ਬੜੇ ਹਨ, ਨਦੀਆਂ ਵੀ ਬੜੀਆਂ ਹਨ, ਜਗਤਗੁਰੂ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਹੈ। ਚਾਰ ਕੋਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਜਗਤਗੁਰੂ ਹਨ ਨਾ। ਮਹਾਮੰਡਲੇਸ਼ਵਰ ਯੂ.ਪੀ. ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਨ। ਹਰਿ ਦਾ ਦਵਾਰ ਯੂ.ਪੀ. ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੈ। ਤਾਂ ਹਰਿ ਦਾ ਦਵਾਰ ਮਤਲਬ ਹਰਿ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣ ਦਾ ਦਵਾਰ ਦੱਸਣ ਵਾਲੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਯੂ.ਪੀ. ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੀਰਥ ਸਥਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਯੂ.ਪੀ. ਵਿੱਚ ਪੰਡੇ ਬੜੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਵਾਲੇ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਹੈ ਸੱਚਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣ ਵਾਲੇ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਪੰਡੇ। ਜਿਹੜੇ ਬਾਪ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਨੇੜੇ ਲਿਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਪਾਂਡਵ ਮਤਲਬ ਪੰਡੇ ਯੂ.ਪੀ. ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਨ? ਯੂ.ਪੀ. ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਾਂਡਵ ਸੇ ਪੰਡੇ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਦਿਖਾਣਾ ਹੈ। ਸਮਝਾ।

ਮੈਸੂਰ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਕੀ ਹੈ? ਉੱਥੇ ਚੰਦਨ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗਾਰਡਨ ਵੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਰਨਾਟਕ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਗੁਲਾਬ, ਸਦਾ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਚੰਦਨ ਬਣ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਚੰਦਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਕਰੋ ਜਾਂ ਰੂਹਾਨੀ ਗੁਲਾਬ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਕਰੋ, ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਗਾਰਡਨ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਚੰਦਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਫੈਲਾਉਣੀ ਹੈ। ਚੰਦਨ ਦਾ ਤਿਲਕ ਦੇ ਕੇ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਅਤੇ ਸ਼ੀਤਲ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ। ਚੰਦਨ ਸ਼ੀਤਲ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਗੁਲਾਬ ਕਰਨਾਟਕ ਤੋਂ ਨਿਕਲਨਗੇ ਨਾ। ਇਹ ਪ੍ਰਤੱਖ ਪ੍ਰਮਾਣ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਦਿਖਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖਿੜੇ ਹੋਏ ਰੂਹਾਨੀ ਗੁਲਾਬ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣੇ ਪੈਣਗੇ। ਲਿਆਂਦੇ ਵੀ ਹਨ, ਕੁਝ-ਕੁਝ ਲਿਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਗੁਲਦਸਤਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਵਿਦੇਸ਼ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਤਾਂ ਬੜੀ ਸੁਣਾਈ ਹੈ। ਵਿਦੇਸ਼ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ - ਡੀਟੈਚ ਵੀ ਬੜੇ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਅਟੈਚ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਨਿਆਰਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰਾਪਨ ਦੇਖ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਜੀਵਨ ਤਾਂ ਬੀਤ ਗਈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਫਸੇ ਹੋਏ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹੁਣ ਨਿਆਰੇ ਵੀ ਹੋ ਗਏ ਇਸਲਈ ਵਿਦੇਸ਼ ਦਾ ਨਿਆਰਾ ਅਤੇ ਪਿਆਰਾਪਨ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿਆਰਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਗਏ ਹੋ! ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਨਾ। ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਦੇਖੋ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਮਹਿਮਾਨ ਹੋਕੇ ਵੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ ਤਾਂ ਮਹਿਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਦੇਸ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੈਸਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕੀ ਹੋਸਟ ਬਣ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਦੇਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਸਦਾ ਇਹ ਚਾਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਗੈਸਟ ਬਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੋਸਟ ਬਣ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਅਨੇਕ ਦੀਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਕੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਨ। ਤਾਂ "ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ" ਤਾਂ ਕਹੋਗੇ ਨਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਾਰਤ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਆਪਣੀ ਅਤੇ ਵਿਦੇਸ਼ ਦੀ ਆਪਣੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਸਾਰੇ ਪਦਮ ਆਸਨਧਾਰੀ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਵਾਨ, ਸਦਾ ਹਰ ਸੈਕੰਡ, ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਨਿਰੰਤਰ 84 ਘੰਟਿਆਂ ਵਾਲੀ ਦੇਵੀਆਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੁਣ 84 ਵਿੱਚ ਘੰਟਾ ਵਜਾਉਗੇ ਜਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਅਜੇ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਰੀਏ! ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਡਰ ਨਾਲ ਜੀ ਰਹੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਕਦੇ ਘੰਟੇ ਵਜਾਉਗੇ। ਦੇਸ਼ ਵਜਾਉਣ ਜਾਂ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਾਲੇ ਵਜਾਉਣ। 84 ਮਤਲਬ ਚਾਰੇ ਤਰਫ਼ ਦੇ ਘੰਟੇ ਵੱਜਣ। ਜਦੋਂ ਸਮਾਪਤੀ ਤੇ ਆਰਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ੋਰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਘੰਟੇ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ ਉਦੋਂ ਸਮਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਰਤੀ ਦਾ ਹੋਣਾ ਮਤਲਬ ਸਮਾਪਤੀ ਹੋਣਾ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਕੀ ਕਰੋਗੇ?

ਸਾਰੇ ਪਦਮ - ਆਸਨਧਾਰੀ, ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਵਾਨ, ਸਦਾ ਹਰ ਸੈਕੰਡ, ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਨਿਰੰਤਰ ਸੇਵਾਧਾਰੀ, ਸਦਾ ਫਰਾਕਦਿੱਲ ਬਣ ਸਭ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਮਾਸਟਰ ਦਾਤਾ, ਸਦਾ ਖੁੱਦ ਦੀ ਸੰਪਨਤਾਂ ਨਾਲ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੰਪਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਭਾਗਿਆਅਧਿਕਾਰੀ, ਸਦਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਸਬੂਤ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸਪੂਤ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਪੰਜਾਬ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ

1. ਬਾਪ ਬੈਠਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸੋਚਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਹੋਏਗਾ ਉਹ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਭ ਦੇ ਹੋ। ਨਾ ਹਿੰਦੂ ਹੋ, ਨਾ ਸਿੱਖ ਹੋ। ਬਾਪ ਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਭ ਦੇ ਹੋ। ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਅੱਲਾਹ ਦੇ ਬੰਦੇ ਹੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਹੋ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਪਰ ਡਰਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਅੱਗ ਲੱਗੇ ਪਰ ਬਿੱਲੀ ਦੇ ਬਲੂੰਗੜੇ ਤਾਂ ਸੇਫ਼ ਰਹਿਣਗੇ ਲੇਕਿਨ ਜਿਹੜੇ ਯੋਗਯੁਕਤ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਹੀ ਸੇਫ਼ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਵੇਂ

ਨਹੀਂ, ਕਹਿਣ ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਪ ਦੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਯਾਦ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਰਨ। ਇਵੇਂ ਦਿਆਂ ਨੂੰ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਡਰੇ ਨਹੀਂ, ਘਬਰਾਓ ਨਹੀਂ, ਅੱਗੇ ਵਧੋ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ, ਪੜਾਈ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸਬਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਹਿਜ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ।

2. ਸਾਰੇ ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਾਰਟਯਾਰੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਚਿੱਤਰ ਹੁਣ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ! ਇਹ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਵੰਡਰ ਹੈ। ਸਦਾ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਕੋਡੀ ਤੋਂ ਹੀਰੋ ਵਰਗੇ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਦੁਖੀ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਸੁਖੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਹੀਰੋ ਹੀਰੋਇਨ ਐਕਟਰ ਹੋ। ਇੱਕ-ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਾਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀ ਬਾਪ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ੀ ਹੋ। ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ੀ ਕਿੰਨੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੋਏ! ਤਾਂ ਸਦਾ ਇਸ ਕੰਮ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਅਵਤਰਿਤ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਉਪਰੋਂ ਥੱਲੇ ਆਏ ਹਾਂ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ - ਇਹ ਹੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਵਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਬਸ ਆਪਣਾ ਇਹ ਹੀ ਅਕੂਪੇਸ਼ਨ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਖਾਨ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੀ ਆਪਣਾ ਟਾਈਟਲ ਹੈ।

3. ਸਦਾ ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਸੱਚੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਤਲਬ ਕਿ ਸਦਾ ਸੱਤ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰੀਚੈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਕਥਾ ਕਰਨਾ, ਤੁਸੀਂ ਕਥਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਪਰ ਸੱਤ ਪਰੀਚੈ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਵੇਂ ਸੱਤ ਬਾਪ ਦਾ ਸੱਤ ਪਰੀਚੈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਇਹ ਹੀ ਨਸ਼ਾ ਰਹੇ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਸਥਾਨ ਚੋਟੀ ਤੇ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਚੋਟੀ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਤਲਬ ਉੱਚੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਉੱਚਾ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਥੱਲੇ ਸਭ ਛੋਟੇ ਹੋਣਗੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗੀ। ਉੱਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਥੱਲੇ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਛੋਟੀ ਲੱਗੇਗੀ। ਕਦੇ ਕੋਈ ਸੱਮਸਿਆ ਵੱਡੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਕਾਰਨ ਥੱਲੇ ਬੈਠ ਕੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋ। ਉਪਰੋਂ ਦੇਖੋ ਤਾਂ ਮੋਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚੋਟੀ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ - ਇਸ ਨਾਲ ਵੱਡੀ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸੱਮਸਿਆ ਵੀ ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ ਛੋਟੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸੱਮਸਿਆ ਤੋਂ ਘਬਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਪਰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੱਮਸਿਆ ਦਾ ਸਮਾਧਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਅੱਛਾ।

ਅੱਜ ਸਵੇਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ (18-4-84) ਇੱਕ ਭਾਈ ਨੇ ਹਾਰਟਫੇਲ ਹੋਣ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਮਧੂਬਨ ਵਿੱਚ ਛੱਡਿਆ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅਵਿਯਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਵਾਰਾ ਬੋਲੇ ਗਏ ਮਹਾਵਾਕਿਆ

ਸਾਰੇ ਡਰਾਮਾ ਦੀ ਹਰ ਸੀਨ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਕੇ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ ਨਾ! ਕੋਈ ਵੀ ਸੀਨ ਜੇ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ। ਨਾਥਿੰਗ ਨਜ਼ੂ। (ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲੇਕਿਕ ਭਾਬੀ ਦੇ ਨਾਲ) ਕੀ ਸੋਚ ਰਹੀ ਹੋ? ਸਾਕਸ਼ੀਪਨ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਸਾਰੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਦੇਖਣ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਆਤਮਾ ਦਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਰੂਪ ਹੋ ਨਾ। ਸ਼ਕਤੀ ਸਦਾ ਜਿੱਤਦੀ ਹੈ। ਵਿਜਈ ਸ਼ਕਤੀ ਰੂਪ ਬਣ ਸਾਰਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੀ। ਇਹ ਵੀ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕੋਈ ਵੀ ਸੰਕਲਪ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇਵੇ। ਇੰਨੇ ਸੰਕਲਪ ਨਹੀਂ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਹਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਆਪਣਾ ਆਪਣਾ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਸ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇਵੇ। ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਦੇਵੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕੋਈ ਸੋਚਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਹਾਨ ਤੀਰਥ ਸਥਾਨ ਹੈ ਨਾ। ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਮਹਾਨ ਤੀਰਥ ਹੈ। ਸਦਾ ਮਹਾਨਤਾ ਦੀ ਸੋਚੋ। ਸਾਰੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ ਨਾ! ਇੱਕ ਲਾਡਲਾ ਬੱਚਾ, ਆਪਣੇ ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਪੂਰਾ ਕਰ ਕੇ ਆਪਣੇ ਨਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਉਸ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇਵੇ। ਇਹ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਕੀ, ਕਿਵੇਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਲੇਕਿਨ ਖੁੱਦ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ ਹੈ, ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਫੈਲਾਓ। ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸੋਚਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਮਝਾ।

ਵਰਦਾਨ:- ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੀ ਛੱਤਰ ਛਾਇਆ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਘਨ ਜੀਤ ਭਵ: ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਉਠਦੇ ਹੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੇ ਕੀ ਮੈਂ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਦਾ ਇਹ ਹੀ ਦਿਲਪਸੰਦ ਗਿਫਟ ਦਿਉ ਤਾਂ ਰੇਜ਼ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਲੈਣਗੇ, ਅਨੁਭਵ ਕਰੋਗੇ ਕੀ ਬਾਬਾ ਦੀ ਬਾਹਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਤਿਇੰਦ੍ਰੀਏ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਝੁੱਲ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜਿਹੜੇ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਸਵਰੂਪ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਾਮਣੇ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਵਿਘਨ ਆਵੇਗਾ ਵੀ ਤਾਂ ਬਾਪ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਛੱਤਰ ਛਾਇਆ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਛੱਤਰ ਛਾਇਆ ਜਾਂ ਪਿਆਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਵਿਘਨ ਜਿੱਤ ਬਣੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੁੱਖ ਸਵਰੂਪ ਆਤਮਾ ਖੁੱਦ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਤੇ ਸਹਿਜ ਹੀ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਅੰਤਰਮੁੱਖੀ ਹੋ ਆਪਣੇ ਕਲਿਆਣ ਦਾ ਖਿਆਲ ਕਰੋ , ਘੁੰਮਣ - ਫਿਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਏਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰੋ , ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁਛੋ - ਅਸੀਂ ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ?”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤੇ ਕਿਹੜਾ ਰਹਿਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਰਹਿਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਕੰਢਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣਨ, ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗੁਲਗੁਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਤੇ ਤਰਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ - ਹੋ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਓ, ਫੁੱਲ ਬਣਾਓ, ਹੁਣ ਉਹ ਆਏ ਹਨ ਤੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਫੁੱਲ ਨਹੀਂ ਬਣਾਂਗੇ! ਰਹਿਮ ਪਵੇ ਤਾਂ ਦੇਹੀ-ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹੇ। ਬਾਪ ਜੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰੀਏ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ-ਨਰਾਇਣ ਦੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪੇੜੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋ? ਜਦੋਂ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਅਤੇ ਸਾਰਾ ਚੱਕਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਕੇ ਫਿਰ ਇਵੇਂ ਪੇੜੀ ਉੱਤਰਦੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸਟੂਡੈਂਟ। ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਸਾਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਆਵੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ - ਇਹ ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਹੈ। ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਇਹ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਜਾਕੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਦੀ ਪੇੜੀ ਉੱਤਰਦੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਰਪੀਟ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਇਜ਼ੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ-ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਾਪਾਸ ਕਿਉਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ? ਉਸ ਜਿਸਮਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਵੀ ਇਹ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਪੜ੍ਹਾਈ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਅਤੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਬਿਲਕੁੱਲ ਸਾਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਵੇਂ ਚਿੱਤਰ ਵਿਜ਼ਟਿੰਗ ਰੂਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਹਥਿਆਰ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੀ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸਤੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰਮੁੱਖੀ ਹੋ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਘੁੰਮਣ-ਫਿਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਆਪਣੇ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਲਈ। ਹਰੇਕ ਸਟੂਡੈਂਟ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਚੰਗਾ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਖੁੱਦ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੀ ਘਾਟਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਤਾਂ ਕੁੱਝ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੋ, ਸੇ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੇ ! ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ । ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਹਨ। ਮਰਤਬਾ ਅਤੇ ਸੀੜੀ ਹੈ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਚੱਕਰ ਦੀ। ਇਹ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਦਾ ਜਨਮ, ਇਹ ਲਾਸਟ ਨੰਬਰ ਦਾ ਜਨਮ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਅੰਦਰ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਸਾਮਣੇ ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਅਤੇ ਸੀੜੀ ਤੇ ਸਮਝਾਓ। ਰੋਜ਼ ਆਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਮਣੇ ਬੈਠੋ ਤਾਂ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਏ।

ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਚੱਕਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਭਰਪੂਰ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸਾਡੀ ਉਹ ਅਵਸਥਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ? ਕੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਜੋ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਰੋਲਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ? ਜੇ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡਾ ਭਵਿੱਖ ਦਾ ਪਦ ਹੈ, ਇਹ ਸਾਡੀ ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਸਹਿਜ ਰਾਜਯੋਗ। ਸੇ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਜਰੂਰ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਚੱਕਰ ਦਾ ਰਾਜ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਉਹ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ ਅਤੇ ਗੱਲਬਾਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮੈਨਰਜ਼ ਵੀ ਚੰਗੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਚਾਲ ਬੜੀ ਵਧੀਆ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਚਲਦੇ-ਚਲਦੇ ਕੰਮ ਕਾਜ ਕਰਦੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇਹ ਹੀ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਆਏ ਹਾਂ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਪੂਰੀ ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾਂਗੇ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਇਹ ਖਿਆਲ ਰਹੇਗਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਡੱਲ ਬੱਚੇ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਨਾਮ ਬਦਨਾਮ ਹੋਏਗਾ। ਇਜ਼ਾਫਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਗੌਰਮਿੰਟ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਹ ਵੀ ਸਕੂਲ ਹੈ ਨਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਜ਼ਾਫਾ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੇ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਚਾਲ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰੋ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਕਰੈਕਟਰ ਅੱਛੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕਲੀਆਣ ਲਈ ਆਏ ਹਨ। ਪਰੰਤੂ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਕਹੈ ਇੱਥੇ ਜਾਓ ਤਾਂ ਜਾਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਕਹਿਣਗੇ ਇੱਥੇ ਗਰਮੀ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਠੰਡ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੌਣ ਸਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਸਧਾਰਣ ਰਥ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਪ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵੱਡੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਸਭ ਨੂੰ ਡਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬੜੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਗ਼ਰੀਬ ਨਵਾਜ਼ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ-ਕਿਵੇਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੀ-ਕੀ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਮੈਂ ਸਧਾਰਣ

ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। 84 ਦੀ ਇਹ ਪੌੜੀ ਕਿੰਨੀ ਕਲੀਅਰ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਣਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਰਸ ਬੁੱਧੀ ਸੀ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਕਿਸ ਨੇ ਬਣਾਇਆ? ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਡਿੱਗਦੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਵਿਵੇਕ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਹੈ ਹੀ ਸਤਿਆ। ਉਹ ਜਰੂਰ ਸਤਿਆ ਹੀ ਦਸਣਗੇ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਵੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹਾਂ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਏਕੁਰੇਟ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵੱਸਥਾ ਤੇ ਅਜੇ ਬਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਕਿਹੜਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਏਨਾ ਉੱਚਾ ਪਦ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਸਾਰੇ ਕਹਿਣਗੇ ਐਸਾ ਪਦ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਮਾਲਕ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਉਤਰਾਈ ਚੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕਦਮ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੰਤ (ਸਾਰ) ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਸੀ। ਧੀਰੇ-ਧੀਰੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਆਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹੁਣ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੱਜ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਪਤ ਤੋਂ ਗੁਪਤ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਫਟ ਨਾਲ ਤੇ ਕੋਈ ਜੀਵਨ ਮੁੱਕਤੀ ਪਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਲੈ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਪਹਿਲੋਂ ਇਹ ਸੀੜੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਇਵੇਂ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਚੱਕਰ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡਾ ਧਰਮ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੁਸਰਿਆਂ ਦੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਮਾਂ ਤਾਂ ਹੁਣੇ ਆਇਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਮੌਤ ਸਾਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਐਰੋਪਲੈਨ ਬਿਜਲੀਆਂ ਆਦਿ ਪਹਿਲੋਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਹੁਣ ਜਿਵੇਂ ਸਵਰਗ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਮਹਿਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਜੇ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਹਨ।

ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਸਮਝਾਏ ਸਵਰਗ ਤਾਂ ਸਤਿਯੁਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਲਯੁੱਗ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸਵਰਗ ਕਹਾਂਗੇ। ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਿਆ ਤਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵੀ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲਵਾਂਗੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਡਿੱਗਣ ਲਗ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਰੇ ਵਿਕਾਰ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਚਾਲ ਆਦਿ ਵੀ ਰਾਯਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਤਿਯੁਗ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਲਏਬਲ ਹੋ। ਬਾਪ ਜੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਇਸ ਵੇਲੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਮਿਕਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ ਪੂਜਾ ਕਰਨਾ ਭਗਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਗੁਲਗੁਲ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਮੇਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤਰਸ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ, ਫੁੱਲ ਬਣਾਓ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਤੇ ਵੀ ਰਹਿਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਫੁੱਲ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ! ਹੁਣ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਦਿਲਤਖ਼ਤ ਤੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹੇ ਹਾਂ! ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਰਹਿਮਦਿਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਕਿ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਰਹਿਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰਹਿਮ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇ ਨਿੰਦਕ ਠੇਰ ਨਾ ਪਾਵੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੌਣ? ਲੋਕ ਗੁਰੂਆਂ ਦੇ ਲਈ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਧਰੇ ਸ਼ਰਾਪ ਨਾ ਦੇ ਦੇਣ, ਅਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸਮਝਣਗੇ ਗੁਰੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਈ। ਇਹ ਹੈ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਸੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰੋ। ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ ਤਾਂ ਧਾਰਨਾ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਭ ਕੁਝ ਆਤਮਾ ਹੀ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਵੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਪੱਕਾ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਰਹਿਮ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਲਿਬਲਰੇਟਰ ਵੀ ਹੈ.... ਇਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੁਪਤ ਮਹਿਮਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਆਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਮੈਂ ਆਵਾਂਗਾ ਤੇ ਜਰੂਰ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ। ਐਸੇ ਜਦੋਂ ਚਾਹਾਂ ਉਦੋਂ ਆਵਾਂ, ਇਹ ਨਹੀਂ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਨੂੰਧ ਹੈ ਉਦੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਐਸੇ ਖਿਆਲਾਤ ਵੀ ਕਦੇ ਆਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ (ਬ੍ਰਹਮਾ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਭੁੱਲ (ਖਤਾ) ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਰੰਜਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਨੰਬਰਵਾਰ ਟੀਚਰ ਹਨ। ਉਹ ਸੱਚਾ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤਿਆ (ਸੱਚ) ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੱਚੇ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸੱਚੇ ਫਿਰ ਝੂਠ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣਨ ਨਾਲ ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਝੂਠੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਸੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।

ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝਾਓ ਕਿ ਇਹ ਸਤਿਯੁਗੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆ ਹੈ ਜਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆ? ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਣ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੰਜ ਵਿਕਾਰ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਪੰਜ ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੈ ਤਾਂ ਬੜੀ ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਜਿਹੜੇ ਖੁੱਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਸਮਝਾਉਣਗੇ? ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਡਿਸਸਰਵਿਸ ਕਰਕੇ ਆਉਣਗੇ। ਬਾਹਰ ਜਾਕੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨਾ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੜੀ ਸਮਝ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਹਰੇਕ ਦੀ ਚਲਣ ਤੋਂ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੇ ਬਾਪ ਹੈ ਫਿਰ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀ ਦਾ ਸਮਝਾਉਣਾ ਠੀਕ ਹੈ। ਨਾਮ ਵੀ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰੀ ਇਸਵਰੀਏ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿਦਿਆਲਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਵੀ

ਬ੍ਰਹਮਾਕ੍ਰਮਰੀਆਂ ਦਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਪੰਜ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਘਿਰੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਕੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਕਿੰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਸਿਰਫ ਇਹ ਕਹਿਣਗੇ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਅੱਛਾ ਹੈ। ਖੁਦ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਵਿਘਨ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਯੁਕਤੀਆਂ ਵੀ ਰਚਣੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪੁਲਿਸ ਦਾ ਪਹਿਰਾ ਰੱਖੋ, ਚਿੱਤਰ ਇਨਸ਼ਿਊਰ ਕਰਵਾ ਦੇ। ਇਹ ਯੱਗ ਹੈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਘਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪੈਣਗੇ। ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਵਾਹਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਯੱਗ ਨਾਮ ਕਿਉਂ ਪਵੇ। ਯੱਗ ਵਿੱਚ ਸਵਾਹਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਰੂਦਰ ਗਿਆਨ ਯੱਗ ਨਾਮ ਪਿਆ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਯੱਗ ਵੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਇਸ ਯੱਗ ਵਿੱਚ ਸਵਾਹਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮਝ ਓਹੀ ਸਕਣਗੇ ਜੇ ਰੋਜ਼ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਜੇਕਰ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੀ ਗੱਲ ਕਰ ਸਕਣਗੇ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਵਰਗ ਹੁਣ ਹੈ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਸਵਰਗ ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੜਾ ਵੰਡਰ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਖਤਮ ਹੋਕੇ ਰਾਮ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਪੈੜੀ ਦੇਖ ਲੋਕ ਵੰਡਰ ਬੜਾ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਕੀ-ਕੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੀਆਂ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਫਲ ਮਿਲੇਗਾ। ਪੜ੍ਹੇ ਲਿਖੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅਨਪੜ੍ਹ ਜਰੂਰ ਭਰੀ ਢੇਣਗੇ। ਬਾਪ ਰੋਜ਼-ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਆਪਣਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਿਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸਾਮਣੇ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਕਿੰਨੀ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਰੈਕਟਰ ਬਹੁਤ ਅੱਛੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਦਿਲ ਸਾਫ਼ ਤਾਂ ਮੁਰਾਦ ਹਾਸਿਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿਕੀਲੱਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ-ਪਿਤਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ-ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁੱਡਮਾਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਸਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹਾਂ, ਭਗਵਾਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਚਲਣ ਬੜੀ ਰਾਯਲ ਰੱਖਣੀ ਹੈ।
2. ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣ ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣਨਾ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਅੰਤਰਮੁੱਖੀ ਬਣ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਕਲਿਆਣ ਦਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਵਿਕਾਰਾਂ ਰੂਪੀ ਜ਼ਹਿਰੀਲੇ ਸੱਪਾਂ ਨੂੰ ਗਲੇ ਦੀ ਮਾਲਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਕਰ ਸਮਾਨ ਤਪੱਸਵੀ ਮੂਰਤ ਭਵ:
ਇਹ ਪੰਜ ਵਿਕਾਰ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਜ਼ਹਿਰੀਲੇ ਸੱਪ ਹਨ, ਇਹ ਸੱਪ ਤੁਸੀਂ ਯੋਗੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਯੋਗੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਗਲੇ ਦੀ ਮਾਲਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੇ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਤਪੱਸਵੀ ਸੰਕਰ ਰੂਪ ਦਾ ਯਾਦਗਾਰ ਅੱਜ ਤੱਕ ਵੀ ਪੂਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ-ਇਹ ਸੱਪ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚਣ ਦੀ ਸਟੇਜ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ-ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਸਟੇਜ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੇ ਐਸੀ ਜਿੱਤ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਤਪੱਸਵੀ ਮੂਰਤ, ਪ੍ਰਯੋਗੀ ਆਤਮਾ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਮਿੱਠਾ, ਸ਼ਾਂਤਚਿਤ ਹੈ ਉਸ ਤੇ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਭੂਤ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣ , ਬਾਪ ਦਾ ਪਿਆਰ ਕੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ , ਅਤੇ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਹੈ । ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਮੇਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਹੋਵੇਗੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਦਸੇ?

ਉੱਤਰ:- ਉਹ ਕਮਾਲ ਕਰਕੇ ਦੱਸਣਗੇ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਬਗ਼ੈਰ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤੀਰ ਲੱਗ ਗਿਆ ਤਾਂ ਨੱਸਟੇਮੇਹਾ ਬਣ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲਗ ਜਾਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਇੱਕਰਸ ਅਚਲ ਅਡੋਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਦੇ ਕੋਈ ਬੇਸਮਝੀ ਦਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ। ਅਵਗੁਣ ਰੂਪੀ ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਕੱਢਦੇ ਜਾਣਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਬੜੀ ਲੀਵਰ ਘੜੀ ਹੈ। ਬਿਲਕੁੱਲ ਐਕੁਰੇਟ ਸਮੇਂ ਤੇ ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੈਕਿੰਡ ਵੀ ਘੱਟ ਜਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਸਮੇਂ ਹੈ ਕਲਯੁੱਗੀ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ। ਤਾਂ ਫੁੱਲ ਬਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਮਹਸੂਸਤਾ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਫੁੱਲ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਸਭ ਕੰਡੇ ਸੀ ਕੋਈ ਛੋਟਾ, ਕੋਈ ਵੱਡਾ। ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ , ਕੋਈ ਥੋੜ੍ਹਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦਾ ਪਿਆਰ ਤਾਂ ਸਭ ਨਾਲ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਕੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਪਿਆਰ, ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਪਿਆਰ। ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸਦੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੈ? ਜ਼ਰੂਰ ਕੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰ ਹੈ ਜੋ ਮੇਹਨਤ ਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਕੰਡਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇਕ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਹਿਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਆਤਮਾ ਦੀ। ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਾਚਾਰੀ ਵੀ ਆਤਮਾ ਬਣਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਵੀ ਆਤਮਾ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਕਰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਕੂਕਰਮੀ ਹੈ, ਇਹ ਸੁਕਰਮੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਚੰਗਾਂ ਜਾਂ ਬੁਰਾ ਕਰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛੋ ਸਤਿਯੁਗੀ ਦੈਵੀ ਫੁੱਲ ਹੋ ਜਾਂ ਕਲਯੁਗੀ ਕੰਡੇ ਹੋ? ਕਿਥੇ ਸਤਯੁੱਗ, ਕਿਥੇ ਕਲਯੁੱਗ! ਕਿਥੇ ਡੀ.ਟੀ. ਕਿਥੇ ਡੇਵਿਲ! ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਹੈ। ਕੰਡੇ ਜੋ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਫੁੱਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁੱਗ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਟੀਚਰ ਲੈਸਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਰਿਫਾਇੰਡ ਕਰਕੇ ਦੱਸਣਾ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਲਿਖੇ ਜੇਕਰ ਫੁੱਲ ਬਣਨਾ ਚਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅਵਗੁਣ ਨਿਕਲ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਬਾਬਾ ਨਿਬੰਧ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਕੁਰੈਕਟ ਕਰਕੇ ਛਾਪਣਾ। ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਸੋਚ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਣ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਕੂਲਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪੁਰਾਨੇ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵੀ ਹੈ, ਸਮਝਾਉਣੀ ਵੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਛੀ-ਛੀ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਬੇਸਮਝੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਵਿਕਾਰੀ ਕੰਮ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ ਸੁਖਕਰਤਾ ਇਹ ਬਾਪ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਨਾ। ਇਥੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਸਦਾ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਰਹੋ। ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਕੋਈ ਜਲਦੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਲਾਇਕ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਹੈ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਵੀ ਹੋਵੋਗੇ ਕਿ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲੀ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰੋਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ। ਕਿਥੇ ਇਕ-ਇਕ ਯੁੱਗ ਦੀ ਉਮਰ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਥੇ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਹੈ।

ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਇਕ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਵਗੁਣ ਸਿੱਖਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਏਨਾ ਕੁਰੱਪਸ਼ਨ, ਅਡਲਟਰੇਸ਼ਨ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹੁਣ ਵੱਧਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬਲ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਉੱਤਰਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਜਾਣਾ ਵੀ ਇੱਥਾਂ ਹੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੇ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਉਸਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਜੁੜਿਆ ਫਿਰ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਜਿਸਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਉਸਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਠਹਿਰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਥਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਥਾ ਸੁਣਨ ਬੈਠਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਹੋਰ-ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਦੇਖਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਅਚਾਨਕ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਸੁਣਾਇਆ ਤਾਂ ਵਾਇਰੈ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ (ਮੂੰਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ)

ਕੋਈ ਝੱਟ ਦਸਣਗੇ। ਸਾਰੇ ਤਾਂ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਚਾਹੇ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਪਰ ਧਾਰਨਾ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਕਮਾਲ ਕਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਚਾਹੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਹੈ, ਮਹਿਲ ਮੋਟਰ ਆਦਿ ਹਨ ਪਰੰਤੂ ਇਕ ਵਾਰ ਤੀਰ ਲਗ ਗਿਆ ਤਾਂ ਬਸ, ਪਤੀ ਨੂੰ ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਹੈ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਮੇਹ ਹੈ ਨਾ। ਇੰਨੇ ਮਹਿਲ, ਇੰਨੇ ਸੁੱਖ ਕਿਵੇਂ ਛੱਡਣ। ਅਰੇ ਇਹ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿਹੜੇ ਭੱਜੇ। ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਲੱਖਪਤੀ, ਕਰੋੜਪਤੀ ਘਰ ਦੀਆਂ ਸਨ, ਸਭ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੀ ਆਈਆਂ। ਇਹ ਤਕਦੀਰ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਇੰਨੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਛੱਡਣ ਦੀ। ਰਾਵਣ ਦੀਆਂ ਜੰਜੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਕੜੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹ ਹਨ ਬੁੱਧੀ ਦੀਆਂ ਜੰਜੀਰਾਂ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਰੇ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਪੁਜਨੀਏ ਬਣਦੇ ਹੋ! ਬਾਪ ਗਰੰਟੀ ਕਰਦੇ ਹਨ 21 ਜਨਮ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਬੀਮਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੋਗੇ। ਏਵਰਹੈਲਦੀ 21 ਜਨਮਾਂ ਤਕ ਰਹੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਵੇਂ ਰਹੋ ਪਤੀ ਦੇ ਕੋਲ ਸਿਰਫ ਛੁਟੀ ਲਵੋ - ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਂਗੀ ਅਤੇ ਬਣਾਵਾਂਗੀ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਕਿੰਨੀ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਤਾਂ ਬਣ ਜਾਓ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੀ ਪਿਆਰੀ ਚੀਜ਼ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਾਹੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ। ਤੁਸੀਂ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਦੇਖੋਗੇ। ਬਾਬਾ ਸਵਰਗ ਦਾ ਦਵਾਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਖੁਲਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਤੇ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਕਲਸ਼ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਟਰੱਸਟੀ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਸਭ ਕੁੱਝ ਤੁਸੀਂ ਮਾਤਾਵਾਂ ਹੀ ਸੰਭਾਲੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਕਲਸ਼ ਰੱਖਿਆ ਨਾ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲਿਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕੀਤਾ, ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਕਲਸ਼ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਵਰਗ ਦਾ ਦਵਾਰ ਖੋਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲਈਏ। ਕਿਉਂ ਨਾ ਵਿਜੈ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਏ ਜਾਈਏ ਮਹਾਂਵੀਰ ਬਣੀਏ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਲੈਂਦੇ ਹਨ - ਕਿਸਲਈ? ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਕਦਮ ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਿਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਕੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਪਿਆਰ ਹੈ ਨਾ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਪਤੀਤ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ, ਨਿਰਵਾਣਧਾਮ ਛੱਡ ਕੇ ਇੱਥੇ ਆਓ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਮੈਨੂੰ ਕੰਡਿਆਂ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪਿਆਰ ਹੈ ਨਾ। ਬਗੈਰ ਪਿਆਰ ਫੁੱਲ ਕਿੱਦਾਂ ਬਣਾਉਣਗੇ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਲਯੁੱਗੀ ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸਤਿਯੁੱਗੀ ਦੇਵਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੋ। ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੁਮਾਰੀ ਫੁੱਲ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਸਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿਗਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਜਦੋਂ ਕੰਡਾ(ਪਤਿਤ) ਬਣਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਫੁੱਲ ਦਾ ਫੁੱਲ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਏਵਰ ਫੁੱਲ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਕੁਮਾਰੀ ਤਾਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਹੈ ਨਾ, ਚਾਹੇ ਜਨਮ ਵਿਕਾਰ ਤੋਂ ਲਿਆ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸਨਿਆਸੀ ਜਨਮ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰ ਤੋਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਘਰ-ਬਾਰ ਨੂੰ ਤਲਾਕ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੱਥੇ ਉਹ ਸਤਿਯੁੱਗ ਦੇ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ, ਕਿੱਥੇ ਇਹ ਕਲਯੁੱਗ ਦੇ! ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ - ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਲਿਖੋ ਕਿ ਕਲਯੁੱਗੀ ਕੰਡੇ ਹੋ ਜਾਂ ਸਤਿਯੁੱਗੀ ਫੁੱਲ ਹੋ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਹੋ ਜਾਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠਚਾਰੀ?

ਇਹ ਹੈ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਜਦੋਂਕਿ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਸੂਰੀ ਰਾਜ, ਰਾਕਸ਼ਸ ਰਾਜ ਹੈ। ਪਰ ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜੇ ਹੀ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪੇ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਕਾਮੀ, ਕ੍ਰੋਧੀ, ਲੋਭੀ ਹਾਂ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੰਦਾਂ ਲਿਖੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫੀਲਿੰਗ ਆਵੇ ਕਿ ਮੈਂ ਤਾਂ ਕਲਯੁੱਗੀ ਕੰਡਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਫੁੱਲ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਤੇ ਏਵਰ ਫੁੱਲ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੇ ਕੰਡਾ ਬਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਕੰਡੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਫੁੱਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਕੰਡੇ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮਾਇਆ ਕਿੰਨੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਬਣਨਾ ਹੈ? ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਜੁੱਤੀ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਵੀਂ ਜੁੱਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰੀਆਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਖ਼ਮਲ ਦਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਉਥੇ ਆਤਮਾ ਪਿਓਰ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਮਖ਼ਮਲ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨੇ ਡੀਫੈਕਟ ਇਥੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਡੀਫੈਕਟ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਦੇ ਫੀਚਰਜ਼ ਤਾਂ ਦੇਖੋ ਕਿੰਨੇ ਸੁੰਦਰ ਹਨ। ਉਹ ਫੀਚਰ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਬਣਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਘਰ ਗ੍ਰਿਹਸਥ ਵਿੱਚ ਕਮਲ ਸਮਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਅਤੇ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤਰ ਦੀ ਜੇ ਕੱਟ ਚੜੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੱਢਣ ਦੇ ਲਈ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਪੱਕਾ ਸੋਨਾ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਖਾਦ ਕੱਢਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਬੜੀ ਅੱਛੀ ਦਸਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਵੱਡੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਨਾ ਸਕੇ। ਕਿਵੇਂ ਕਰੇਗੀ? ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਡਾਕਟਰ ਬਹੁਤ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਨਾਲ ਤਾਂ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸਮਝੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੈਕੁੰਠ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਇਆ ਲੇਕਿਨ ਇਸ ਨਾਲ ਫਾਇਦਾ ਕੀ! ਵੈਕੁੰਠਵਾਸੀ ਤਾਂ ਉਦੋਂ ਬਣਾਂਗੇ ਜਦੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਯੋਗ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ।

ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ, ਪਹਿਲਾਂ ਕੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਬਾਪ। ਤੁਸੀਂ

ਬੱਚੇ ਵੀ ਮਿੱਠੇ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਨੂੰ ਦੇਖੋ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਖਿਆਲ ਬਿਲਕੁਲ ਨਿਕਲ ਜਾਣਗੇ। ਭਾਈ-ਭੈਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਨਾਲ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਚਲਾਇਮਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜੋ ਭਾਨ ਆਏ ਜਾਂ ਮੋਹ ਜਾਏ। ਬਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਦਿਲ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੋਹ ਜਿੱਤ ਰਾਜੇ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਹੈ ਨਾ। ਬੇਲਿਆ ਆਤਮਾ ਇਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਜਾਕੇ ਦੂਸਰਾ ਲਵੇਗੀ। ਪਾਰਟ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਮੋਹ ਕਿਉਂ ਰੱਖੀਏ? ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਖਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ। ਅੰਮਾ ਮਰੇ, ਬੀਵੀ ਮਰੇ ਹਲੁਆ ਖਾਣਾ। ਇਹ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰੋ ਕੋਈ ਵੀ ਮਰੇ ਅਸੀਂ ਰੋਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੋ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦਾ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਜੈ ਮਾਲਾ ਦਾ ਦਾਨਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਜੋ ਚਾਹੇ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹੀ ਕਰਨਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼। ਦਾਨ ਵੀ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਖੁੱਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਵੀ ਸਧਾਰਣ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਨਾ ਗਰੀਬ, ਨਾ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਐਸਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ।

ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਿਰਪਾ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਮੱਥਾ ਕਿਸਨੂੰ ਟੇਕਣਗੇ? ਬਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਵੱਡੀ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮੱਥਾ ਵੀ ਟੇਕਣ। ਛੋਟੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਮੱਥਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਟੇਕ ਸਕਦੇ। ਹੱਥ ਕਿਸਨੂੰ ਜੋੜਨਗੇ। ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਸਭ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੱਥ ਜੋੜਨਾ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭੈਣ-ਭਾਈ ਹਨ, ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੱਥ ਜੋੜਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਬੱਚਾ ਮੰਗਦੇ ਹੀ ਹਨ ਵਾਰਿਸ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਬੱਚਾ ਮਾਲਿਕ ਠਹਿਰਿਆ ਨਾ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸਰਵੈਂਟ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ*:-**

1. ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਮੋਹਜਿੱਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰੋ ਕਿ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡੇ, ਅਸੀਂ ਕਦੇ ਰੋਵਾਂਗੇ ਨਹੀਂ।

2. ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਦੇਹ - ਭਾਨ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਬਣ ਪਰਮਾਤਮ ਪਿਆਰ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਮਲ ਆਸਣਧਾਰੀ ਭਵ :
ਕਮਲ ਆਸਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਐਸੀ ਕਮਲ ਆਸਣਧਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਸ ਦੇਹ ਭਾਨ ਤੋਂ ਸਦਾ ਨਿਆਰੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਅਕ੍ਰਿਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਚਲਦੇ ਫਿਰਦੇ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਰੂਪ ਜਾਂ ਦੇਵਤਾ ਰੂਪ ਸਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ। ਇਸਤਰਾਂ ਨੈਚੁਰਲ ਦੇਹੀ-ਅਭਿਮਾਨੀ ਸਥਿਤੀ ਸਦਾ ਰਹੇ ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹ-ਭਾਨ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ। ਇਸਤਰਾਂ ਦੇਹ-ਭਾਣ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮ ਪਿਆਰੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਜਾਂ ਗੁਣ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਮੰਨਣਾ ਹੀ ਦੇਹ-ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ।

*** ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਹੋ ਕੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਭਾਈ - ਭਾਈ ਸਮਝ ਗੱਲ ਕਰੋ, ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਮੋਹਨਤ ਕਰੋ ***

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਭਵਿੱਖ ਰਾਜ ਤਿਲਕ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਪੜਾਈ। ਹਰੇਕ ਨੇ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਰਾਜ ਤਿਲਕ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਰਵਾਦ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ੀਮਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਚਲੇ। ਗਫ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਮਤ ਭੇਦ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਛੱਡੀ ਤਾਂ ਨਾਪਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ, ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਰਹਿਮ ਕਰੋ। ਅਸੀਰਵਾਦ ਮੰਗਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਸੁਪਰੀਮ ਟੀਚਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਪਿਤਾ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਬਾਬਾ ਕੋਈ ਇਕ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨਮਨਾਭਵ, ਮੱਧਜੀ ਭਵ:, ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦਾਰ ਹੋਏ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡਾ ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ - ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ ਨਾ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਟੀਚਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਲੈਕਿਕ ਟੀਚਰ, ਲੈਕਿਕ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਸੁਪਰੀਮ ਟੀਚਰ ਜੋ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪਰਲੇਕ, ਮੂਲਵਤਨ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀ ਹੋ। ਬਾਪ ਵੀ ਪਰਲੇਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਓਥੇ ਦੇ ਨਿਵਾਸੀ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਦੇਵੇ ਇਕ ਧਾਮ ਦੇ ਰਹਿਵਾਸੀ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਮੈਂ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਵਜਾਉਂਦੇ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਮਾਂਡਵਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਖੇਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਕਰਮ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਖੇਲ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕੀ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਖੇਲ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ ਕਿੰਨੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਵੀ ਹੈ। ਰਚਤਾ ਹੀ ਆਕੇ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ-ਮੱਧ-ਅੰਤ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਚਤਾ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅਤੇ ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸੁਨਾਉਣ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਇਹ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਹੈ, ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਅਭੇਗਤਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਹੇਗਾ ਕੀ ਅਸੀਂ ਅਭੇਗਤਾ ਹਾਂ। ਅਹਿਮਦਾਬਾਦ ਵਿੱਚ ਇਕ ਸਾਧੂ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਠੱਗੀ ਫੜੀ ਗਈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਠੱਗੀ ਵੀ ਬੜੀ ਨਿਕਲ ਪਈ ਹੈ। ਵੇਸ਼ ਧਾਰੀ ਬੜੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਈ ਤਾਂ ਅੱਜਕਲ ਕਿੰਨੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਇੰਨੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਰ- ਬਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਭਾਈ - ਭਾਈ ਨੂੰ ਸੁਣਾਓ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ - ਬਾਬਾ ਦੀ ਨੈਲਜ ਅਸੀਂ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਮੇਲ ਅਤੇ ਫੀਮੇਲ ਦੋਵੇਂ ਭਾਈ - ਭਾਈ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਮੇਰੇ ਵਰਸੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋ। ਓਵੇਂ ਫੀਮੇਲ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਸਸੁਰਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਹੋ ਕੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਘਰ। ਹੁਣ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਰਤਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਕੇ ਇਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਤਾਂ ਮੋਹਨਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਲੈਕਿਕ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੂਰਤੀ ਰੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਕਿਥੇ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਚਿੱਤਰ, ਕਿੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਚਿੱਤਰ। ਰਾਤ ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਦਾ ਫੋਟੋ ਪਹਿਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਤੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕੀ ਦੂਜਿਆਂ ਦਾ ਫੋਟੋ ਪਹਿਨਣਾ। ਹਾਂ, ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਪਹਿਣੇਗੇ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਲਗੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਗਲੇ ਦਾ ਹਾਰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ। ਤੁਸੀਂ ਰੂਦਰ ਮਾਲਾ ਦਾ ਮੇਤੀ ਬਣੇਗੇ। ਓਵੇਂ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਰੂਦਰ ਮਾਲਾ ਵੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਮਾਲਾ ਵੀ ਹੈ, ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਸਿੱਜਰਾ ਵੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਸਿੱਜਰਾ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ। ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ, ਸਭ ਦੀ ਮਾਲਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਤੋਂ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਿਲਕੁਲ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਿੰਦੀ ਦਿੰਦੇ ਜਾਓ ਤਾਂ ਅਣਗਿਣਤ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਗਿਣਤੀ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਥੱਕ ਜਾਣਗੇ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਦੇਖੋ, ਆਤਮਾ ਦਾ ਝਾੜ ਕਿੰਨਾ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮ ਤੱਤਵ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਥੋੜੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਫਿਰ ਕਿੰਨੀ ਲੰਬੀ ਚੋੜੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ।

ਕਿੱਥੇ ਕਿੱਥੇ ਐਰੋਪਲੇਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਥੇ ਫਿਰ ਐਰੋਪਲੇਨ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜੇਹਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਝਾੜ ਹੈ।

ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ। ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਐਡਮ, ਕੋਈ ਆਦਿਦੇਵ ਆਦਿ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੇਲ -ਫੀਮੇਲ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ(ਘਰ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ) ਮਾਰਗ। ਨਿਰਵਿਰਤੀ ਦਾ ਖੇਲ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਕ ਹੱਥ ਨਾਲ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੋਵੇ ਪਹੀਏ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਦੋ ਹਨ ਤੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਰੋਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੂਜਾ ਪਹੀਆਂ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਢਿੱਲੇ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਕ ਦੇ ਕਾਰਨ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲੇ ਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮਾਰਗ ਸੀ। ਫਿਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਪਵਿੱਤਰ। ਗਿਰਦੇ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਇਹ ਝਾੜ ਕਿਵੇਂ ਵੱਧਦਾ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਅਡੀਸ਼ਨ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਝਾੜ ਕੋਈ ਕੱਢ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ-ਮੱਧ-ਅੰਤ ਦਾ ਨੈਲਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ - ਇਹ ਲਿਖੇ ਕੀ ਅਸੀਂ ਰਚਤਾ ਦਵਾਰਾ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੀ ਨੈਲਜ਼ ਦਾ ਅੰਤ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਨਾ ਰਚਤਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਰਚਨਾ ਨੂੰ। ਜੇਕਰ ਪਰੰਪਰਾ ਇਹ ਗਿਆਨ ਚਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦਸਦੇ ਨਾ। ਸਿਵਾਏ ਤੁਹਾਡੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੁਮਾਰ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਹੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਡੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਹੀ ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਧਰਮ ਹੈ। ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਜਰੂਰ ਦਿਖਾਨਾ ਪਵੇ। ਚਿੱਤਰ ਬਗੈਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬੈਠੇਗਾ। ਚਿੱਤਰ ਬੜੇ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਵਰਾਇਟੀ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਝਾੜ ਕਿਵੇਂ ਵੱਧਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸੇ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਕੇ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਅਸੀਂ ਜੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਂਗੇ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹਾਂ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਦਾ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਇਹ ਸਭ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਅਰਥ, ਹਮ ਸੇ ਹਮ ਦਾ ਮਤਲਬ। ਓਮ ਮਤਲਬ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਫੁਸਟ, ਫਿਰ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਤਮਾ ਅਭਿਮਾਨੀ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਫਲਾਣਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਇਹ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਉਸਦੀ ਭੇਟ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਗਿਆਨ ਦੇ ਸਾਗਰ, ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਹੈ ਅਗਿਆਨ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਚਤਾ ਦਵਾਰਾ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਰਚਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗਿਆਨ ਹੈ ਨਾ, ਇਸਲਈ ਉਸਨੂੰ ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਨੇ ਇਹ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਬਣਾ ਬਣਾਇਆ ਖੇਲ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਤਿੱਤ ਪਾਵਨ ਆਓ, ਤਾਂ ਰਚਤਾ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿਣਗੇ? ਰਚਤਾ ਓਦੇ ਕਹਿਣ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਲਯ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਰਚਨ। ਬਾਪ ਪਤਿੱਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਜੋ ਝਾੜ ਹੈ ਉਸਦੇ ਆਦਿ-ਮੱਧ ਅਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਤਾਂ ਮਿੱਠੇ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਮਾਲੀ ਹਰੇਕ ਬੀਜ ਅਤੇ ਝਾੜ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬੀਜ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਹੁਮੈਨਿਟੀ(ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ) ਦਾ ਬੀਜ। ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜ ਰੂਪ ਹੈ। ਸੱਤ, ਚਿੱਤ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਸਵਰੂਪ ਹੈ, ਸੁੱਖ, ਸ਼ਾਂਤੀ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਇੱਥੇ ਆਉਣਗੇ ਨਾ। ਪਤਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਪ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ। ਇਸ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਪੁੱਰਖ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਟਾਪਿੱਕ ਤਾਂ ਬੜੇ ਹਨ। ਇਹ ਪਤਿੱਤ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੀ ਹੈ - ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਣ ਲਾਇਕ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਚਲ ਕੇ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਗਿਆਨ ਸੁਣਨਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਛੱਡ ਵੀ ਦੇਣਗੇ ਫਿਰ ਆਉਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਗਤੀ ਸਦਗਤੀ ਦੀ ਹੱਟੀ ਇਕ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਸ੍ਰੀ-ਸ੍ਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਸਤਯੁੱਗ। ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੈ ਕਲਯੁੱਗ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਹੈ। ਪਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਪਤਿੱਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਕ ਵੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਜਦੋਂ ਆਏ ਓਦੇ ਆਕੇ ਸ੍ਰੀ ਬਣਾਏ। ਸ੍ਰੀ ਦਾ ਟਾਈਟਲ ਸਤਯੁੱਗ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਸ੍ਰੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਅੱਖਰ ਹੈ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ। ਦੂਜੇ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਪੈਪ ਕਹਿਣਗੇ? ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਥੇ ਹੰਸ ਮੇਤੀ ਚੁਗਣ ਵਾਲੇ, ਕਿਥੇ ਬਗੁਲੇ ਗੰਦ ਖਾਣ ਵਾਲੇ। ਫਰਕ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਦੇਵਤਾ ਹਨ ਫੁੱਲ, ਉਹ ਹੈ ਗਾਰਡਨ ਆਫ ਅੱਲ੍ਹਾਹ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਫੁੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਰਾਇਟੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧੀਆ ਫੁੱਲ ਹੈ ਕਿੰਗ ਆਫ ਫਲਾਵਰ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਕਿੰਗ ਕਵੀਨ ਫਲਾਵਰ ਕਹਾਂਗੇ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰੂਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਹਰ ਦਾ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬਤੀਆਂ ਆਦਿ ਜਲਾਉਣ ਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਤੇ ਜਲਾਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਦੀਵਾਲੀ ਤੇ? ਦੀਵਾਲੀ ਤੇ ਲਕਸ਼ਮੀ ਦਾ ਆਹਵਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਸਤੋਂ ਪੈਸੇ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਜਦ ਕਿ ਭੰਡਾਰਾ ਭਰਨ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ ਭੋਲਾ ਭੰਡਾਰੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਦਵਾਰਾ ਸਾਡਾ ਅਖੁੱਟ ਖਜ਼ਾਨਾ ਭਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਧਨ ਹੈ। ਓਥੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਅਥਾਹ ਧਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਮਾਲਾਮਾਲ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਾਤ ਸੀ। ਫਿਰ ਓਹੀ ਹੋਣਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਮੂੰਝਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋਏਗਾ, ਫਿਰ ਕਿਥੋਂ ਆਵੇਗਾ? ਖਾਣੀਆਂ ਥੱਲੇ ਚਲੀ ਗਈਆਂ, ਪਹਾੜੀਆਂ ਟੁੱਟ ਗਈ ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਹੋਣਗੀਆਂ? ਬੋਲੇ ਹਿਸਟਰੀ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ, ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਸੀ ਫਿਰ ਤੋਂ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਦਾ। ਸਵਰਗ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜਾਗਰਾਫੀ ਫਿਰ ਤੋਂ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਗੀਤ ਹੈ ਨਾ - ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਸਾਰਾ ਸਮੁੰਦਰ, ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਸਾਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਖੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਭੇਟ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਕੀ ਹੈ! ਜਮੀਨ ਦੇ ਲਈ, ਪਾਣੀ ਦੇ ਲਈ, ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਲਈ ਲੜਦੇ ਹਨ।

ਸਵਰਗ ਦੇ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਦਾ ਜਨਮ ਮਨਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਰੂਰ ਉਸਨੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਹੋ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ - ਜਾਂ ਤਾਂ ਯੋਗ ਬਲ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਸਜਾਵਾਂ ਖਾ ਕੇ। ਫਿਰ ਪਦ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ- ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਰਤਬਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਟੀਚਰ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਸੰਗਤ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕੀ ਸੰਗਤ ਦਵੇਗੇ? ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਜੇ ਕੁਝ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਉਹ ਤਾਂ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਛੀ-ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਿੱਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਖੇਲ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦੀ ਨੇਲਜ਼ ਹੈ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸੁਣਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਾਦ ਫਿਰ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਪਾਰਟ ਕਿੰਨਾ ਲਵਲੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪਧਾਨ ਅਤੇ ਲਵਲੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਤਮੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਬੁਲਾਂਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਆਓ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗਫ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਮਤਭੇਦ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗੇ, ਪੜ੍ਹੇਗੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਾਪਾਸ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਹੋਵੋਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਤੇ ਰਹਿਮ ਕਰੋ। ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਰਾਜ ਤਿਲਕ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਤਾਂ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦੀ ਡਿਊਟੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਤਾਂ ਸਭ ਤੇ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਕਰਨੀ ਪਵੇ। ਇਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਆਦਿ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਰੇਸ਼ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪਰ ਜੇਕਰ ਕਿਸੀ ਕਾਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕ ਪਹੀਆਂ ਢਿੱਲਾ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਰਾਜਤਿਲਕ ਦੇਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਨਾਨਾ ਹੈ।

2. ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਬਤੀ ਧੂਮ ਧਾਮ ਨਾਲ ਮਨਾਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਾਲਾਮਾਲ ਬਣੋਗੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਭੰਡਾਰੇ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਸਭ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੀ ਆਸਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਅਨਾਸਕਤ , ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਜਿੱਤ ਭਵ :
ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵੀ ਪਦਾਰਥ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵਿਚਲਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਮਤਲਬ ਆਸਕਤੀ ਦਾ ਭਾਵ ਉਤਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਨਿਆਰੇ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਛਾਵਾਂ ਹੀ ਆਸਕਤੀਆਂ ਦਾ ਰੂਪ ਹਨ। ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਸੂਖਸ਼ਮ ਆਸਕਤੀ ਹੈ - ਇਸਦੀ ਬਰੀਕੀ ਨਾਲ ਚੈਕਿੰਗ ਕਰੋ ਕੀ ਇਹ ਪਦਾਰਥ ਮਤਲਬ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸੁੱਖ ਦੇ ਸਾਧਨ ਆਪਣੀ ਤਰਫ ਖਿੱਚਦੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ? ਇਹ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਸਾਧਨ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਇਸ ਤੋਂ ਅਨਾਸਕਤ ਮਤਲਬ ਕੀ ਨਿਆਰੇ ਬਣਾਂਗੇ ਓਦੋਂ ਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਜਿੱਤ ਬਣਾਂਗੇ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਮੇਰੇ ਮੇਰੇ ਦੇ ਝਮੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਫਿਰ ਕਹਾਂਗੇ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ।*

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਹੈ ਯਾਦ ਦਾ ਬਲ , ਦੂਸਰਾ ਹੈ ਸਜਾਵਾਂ ਦਾ ਬਲ , ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਬਣ ਉੱਚਾ ਪਦ ਪਾਉਣਾ ਹੈ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਜਨ ਹਨ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਧੀਰਜ ਦੇਣ ਆਏ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸਰਜਨ ਰੋਗੀ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੁਣ ਬਿਮਾਰੀ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਇਸਤਰਾਂ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਜਨ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਧੀਰਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਇਆ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਤੋਂ ਘਬਰਾਓ ਨਹੀਂ, ਸਰਜਨ ਦਵਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਸਭ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣਗੀਆਂ, ਜੇ ਖਿਆਲਾਤ ਅਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਏ ਹੋਣਗੇ, ਆਉਣਗੇ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਥੋੜੀ ਮਹਿਨਤ ਕਰੋ, ਤੁਹਾਡੇ ਹੁਣ ਸੁੱਖ ਦੇ ਦਿਨ ਆਏ ਕੀ ਆਏ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਰਿਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪੈਗਾਮ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਧੀਰਜ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਆਓ, ਲਿਬਰੇਟ ਕਰੋ, ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁਡਾਓ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਧੀਰਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਰੋਜ਼ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਬਿਮਾਰੀ ਛੁੱਟਣ ਲਗਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਛੀ-ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਰੋਜ਼ ਹਾਂ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਅਸੀਂ ਲਾਇਕ ਬਣਨਾ ਹੈ ਫਿਰ ਕੋਈ ਵੀ ਰੋਗ ਆਦਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਤਾਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਹੌਸਲਾ ਦੇ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਥੋੜੀ ਮੇਹਨਤ ਕਰੋ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜੇ ਇਵੇਂ ਧੀਰਜ ਦੇਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਹੁਣ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਣਗੀਆਂ - ਕੋਈ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਜਾਵਾਂ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ। ਸਜਾਵਾਂ ਦਾ ਵੀ ਬਲ ਹੈ ਨਾ। ਸਜਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜਿਹੜੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਦ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਤੁਹਾਡੇ ਸਭ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਜੇਕਰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਪਾਪ ਸੋਗੁਣਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ ਐਸੀ ਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਆਸੂਰੀ ਚਲਣ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ! ਲਾਹੀ-ਚੜਾਈ(ਉਤਰਾਵ-ਚੜਾਵ) ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚੇ ਹਾਰ ਵੀ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਚੰਗੇ-ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਹਾਰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਭੋਗਣਾ ਵੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਛੀ-ਛੀ ਦੁਨੀਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਲਈ ਰਸਤਾ ਦਸੋ। ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਉਸ ਪਾਸੇ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆ, ਇਸ ਪਾਸੇ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਨਾਵ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਚਲ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਲੰਗਰ ਉੱਠ ਗਿਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਿਥੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ ਉਸ ਘਰ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਕਟ ਉਤਰੇਗੀ। ਜਾਂ ਤੇ ਹੈ ਯੋਗਬਲ ਜਾਂ ਸਜਾਵਾਂ। ਹਰੇਕ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਤੇ ਜਰੂਰ ਬਣਨੀ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਬਗੈਰ ਵਾਪਿਸ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣਾ-ਆਪਣਾ ਪਾਰਟ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਲਯੁੱਗ ਅਜੇ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਹੈ। ਮਤਲਬ ਮਨੁੱਖ ਅਜੇ ਹੋਰ ਦੁੱਖੀ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਦੁੱਖਧਾਮ ਤਾਂ ਹੁਣ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਧੀਰਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਮਾਮੇਕਮ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਕਟ ਉਤਰ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਮੈਂ ਗਰੰਟੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਲਯੁੱਗ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਜਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਤਯੁੱਗ ਵੀ ਜਰੂਰ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਖ਼ਾਤਰੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੈ ਵੀ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਯਾਦ ਨਾ ਠਹਿਰਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੋਈ-ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਕ੍ਰੋਧ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਵੀ ਭੂਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 5 ਭੂਤ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਪਿਛਾੜੀ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਵੀ ਚੁਕਤੂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸਤਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਿਮਾਰੀ ਇਮਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਐਸਾ ਵਿਕਲਪ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਹੁਣ ਕਿਉਂ ਸਤਾਉਂਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ ਨਾ। ਗਿਆਨ ਸਾਰੀ ਬਿਮਾਰੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਸਾਰੀ ਬਿਮਾਰੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕੱਢਦੀ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਅਸੁੱਧ ਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆ, 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਅਸੁੱਧਤਾ ਹੈ। 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਫਿਰ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਪਾਵਨ ਹੋਣਾ ਹੈ। 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਤੋਂ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਪਾਵਨ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਨੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ - ਸੁੱਖਧਾਮ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਫਿਰਾਓ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਜੇ ਗੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ ਐਸੇ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ-ਕਿਸੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਈਵਲ ਸੇਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅੱਗ ਲਗਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਸਾਰੇ ਈਵਲ ਹਨ ਨਾ। ਸਥੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਰਮ ਭੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਸ਼ਰੀਰ

ਦੁਆਰਾ, ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਗੇਸਟ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਫੇਦ ਛਾਇਆ ਵਾਂਗ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੁਝ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਉਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਹੈ ਨਾ।

ਘਰ ਵਿੱਚ ਬੱਚੀਆਂ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਉਂਦੀਆਂ ਹਾਂ। ਇਹ ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਬਣੇ। ਫਿਰ ਝਗੜਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਹੰਗਾਮਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਉਹ ਹਨ ਅਪਵਿੱਤਰ, ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੈ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਈਵਲ ਆਤਮਾ। ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਵੀ, ਤਾਂ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਮੁੱਖ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਗੱਲ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਈਵਲ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ ਇਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਹੀ ਇਵਲ ਇਕ - ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਈਵਲ ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਆਤਮਾ ਵਿਚ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਕਈਆਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਆਦਤ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰ ਨਾ ਮਿਲਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੋਧ ਵਿਚ ਆਕੇ ਬਹੁਤ ਮਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਐਸੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਧੀਰਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਆਤਮਾਓ। ਬੱਚਿਓ ਧੀਰਜ ਧਰੋ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਅਤੇ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੋਈ ਧੰਦਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਜਿਵੇਂ ਮਿਲਿਟਰੀ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿਚ ਰਹੋ। ਗੀਤਾਂ ਦੇ ਅੱਖਰਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਮਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਸਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਸਿਰਫ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਤਾਂ ਇਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸਵਰਗ ਵਿਚ ਜਰੂਰ ਜਾਓਗੇ। ਜੇ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਚਾਹੇ ਫਿਰ ਜਾਕੇ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਆਉਣਗੇ। ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਕੇ, ਪਾਵਨ ਬਣਕੇ ਫਿਰ ਵੀ ਆਉਣਗੇ ਜਰੂਰ। ਬਾਪ ਰਹਿਮਦਿਲ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਨਾ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕ੍ਰਮਾਜਿੱਤ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ-ਨਾਰਾਇਣ ਵਿਕ੍ਰਮਾਜਿੱਤ ਹਨ ਨਾ। ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿਚ ਵਿਕ੍ਰਮੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਕਰਮ ਸੰਵਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਵਿਕਰਮਾਜਿੱਤ ਬਣੇ ਹਨ। ਕਹਾਂਗੇ ਵਿਕ੍ਰਮਾਜਿੱਤ ਨੰਬਰਵਨ ਫਿਰ 3500 ਸਾਲ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਿਕਰਮ ਸੰਵਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੇਹਜਿੱਤ ਰਾਜਾ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਬਣੋ। ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕਟੋਗੇ। ਜੇ 2500 ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਹੋਏ ਹਨ ਉਹ 50-60 ਸਾਲ ਵਿਚ ਤੁਸੀਂ ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਸਤੋਪਰਧਾਨ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਯੋਗਬਲ ਨਹੀਂ ਹੋਏਗਾ ਤਾਂ ਫਿਰ ਨੰਬਰ ਪਿੱਛੇ ਹੋ ਜਾਏਗਾ। ਮਾਲਾ ਤਾਂ ਬੜੀ ਵੱਡੀ ਹੈ ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਾਲਾ ਤਾਂ ਖਾਸ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਹੀ ਸਾਰਾ ਖੇਲ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਮੁੱਖ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿਚ ਤਾਂ ਕਈਆਂ ਨਾਲ ਬੁਧੀਯੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਰਚਨਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਜਿਵੇਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿਚ ਪਹਿਲੇ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਸੀ ਹੁਣ ਫਿਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਕਲੀਅਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋਰਾਂ ਨਾਲ ਤੋੜ ਕੇ ਇੱਕ ਨਾਲ ਜੋੜੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਪਾਪ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਆਦਿ-ਮੱਧ-ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਦੀ। ਇਹਵੀ ਡਰਾਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਇੰਦਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਐਸਾ ਡਰਾਮਾ ਕਿਉਂ ਬਣਿਆ? ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਖੇਲ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰਾ ਵੀ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਕਦੋਂ ਬਣਿਆ, ਕਦੋਂ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ - ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਵਿਚ ਪਾਰਟ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਜੇ ਪਲੇਟ ਹੈ ਉਹ ਕਦੇ ਘਿਸਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿਚ ਪਾਰਟ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਸਾਰਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ-ਮੱਧ-ਅੰਤ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦਾ। ਨਾ ਬਾਪ ਦਾ ਆਕੁਪੇਸ਼ਨ, ਨਾ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕੁੱਝ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਉੱਤਮ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਪਾਵਨ ਹੈ ਨਾ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ। ਉਥੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ, ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲਣ ਨਾਲ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਪਾਰਟ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਡਾ ਘਰ ਹੈ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿਚ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਅਵਿੱਭਚਾਰੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ। ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਵਿੱਭਚਾਰੀ ਭਗਤੀ ਵਿਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਦੁੱਖੀ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਫਿਰ ਵੀ ਆਸੂਰੀ ਗੁਣ ਕਿਉਂ? ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਫਿਰ ਪਤਿਤ ਕਿਉਂ ਬਣਦੇ ਹੋ? ਉਸ ਵਿਚ ਵੀ ਖਾਸ ਕਾਮ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਜਿੱਤਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪੇ ਹੀ ਪੁੱਜੀਏ ਆਪੇ ਹੀ

ਪੂਜਾਰੀ ਮਤਲਬ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਥੱਲੇ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਪਾਪ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਮਹਾਂ - ਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂਤ ਪੁਰਾਣ ਵਿਚ ਵੀ ਰੋਰਵ ਨਰਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਥੇ ਬਿੱਛੂ ਟਿੰਡੇਨ ਸਭ ਕੱਟਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿਚ ਕੀ-ਕੀ ਬੈਠ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਵੀ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਪਤਿਤ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਿਹੜੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਜਿੱਤ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਕੇ ਰਾਮ ਰਾਜ ਵਿਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਾਮ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਓ, ਇਸ ਤੇ ਹੀ ਹੰਗਾਮਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛੱਡ ਕੇ ਵਿਸ਼ ਕਿਉਂ ਖਾਂਦੇ ਹੋ? ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਸੁਣ ਕੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਅਰੇ ਗੰਗਾਜਲ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਸਤਰੀ ਪਤੀ ਦੇ ਚਰਨ ਧੋ ਕੇ ਪੀਂਦੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਹੀਰੇ ਸਮਾਨ ਬਣਨ ਨਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਹੀਰੇ ਸਮਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਪਾਣੀ ਦਾ ਨਾਂ ਕਿੰਨਾ ਬਾਲਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਲਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਪਾਣੀ ਪਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਕੋਰਵ ਪਾਂਡਵ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਇੰਦ੍ਰ ਦੇ ਅੱਖਰ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਜੇ ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਮਝਣ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਭ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੁੱਝ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਕੁੱਝ ਮੈਂ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਜੱਜ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਜੇ ਕੁਝ ਸੁਣਦੇ ਸੀ ਉਹ ਰੋਂਗ(ਗਲਤ)ਸੀ, ਹੁਣ ਰਾਈਟ(ਠੀਕ)ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ।

ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸੀਤਾਵਾਂ ਅਥਵਾ ਭਗਤੀਆਂ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਰਾਮ ਭਗਵਾਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਫਲ ਦੇਣ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਭੋਗਦੇ ਹਾਂ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਵਿਤਰਤਾ ਸਭ ਕੁੱਝ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਇਕ ਹੀ ਧਰਮ ਸੀ ਉਦੋਂ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਠਹਿਰਦਾ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ। ਜਾਣਗੇ ਕਿੱਥੇ? ਇਹ ਇਕ ਹੀ ਹੱਟੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਦਾਮ ਇਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਹੱਟੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਵੀ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਾਕੁਮਾਰ-ਕੁਮਰੀਆਂ। ਸ਼ਿਵ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਅਥਵਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੀ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਬਗੈਰ ਦੇਵਤਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ*:-**

1. ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਰਗੇ ਗੁਣ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ, ਅੰਦਰ ਜੇ ਵੀ ਈਵਲ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ, ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ ਦੀ। ਆਦਤ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਵਿਕਰਮਾਜਿੱਤ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਹੀਰੇ ਸਮਾਨ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਣਾ ਅਤੇ ਪਿਲਾਉਣਾ ਹੈ। ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਸਭ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿਸਾਬ- ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤ ਕਰਨੇ ਹਨ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਸਹਿਜ ਯੋਗ ਦੀ ਸਾਧਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਧਨਾਂ ਤੇ ਵਿਜੈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਯੋਗੀ ਆਤਮਾ ਭਵ : ।
ਸਾਧਨਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਯੋਗ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੇ ਯੋਗ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਡਗਮਗ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਯੋਗੀ ਬਣ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਨਾ ਇਸ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਿਆਰਾ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਨਿਮਿਤ ਮਾਤਰ, ਅਨਾਸਕਤ ਰੂਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰੇ। ਜੇਕਰ ਇੱਛਾ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਛਾ ਅੱਛਾ ਬਣਨ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ। ਮੇਹਨਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਸਾਧਨਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋਗੇ ਅਤੇ ਸਾਧਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨਗੇ ਇਸਲਈ ਪ੍ਰਯੋਗੀ ਆਤਮਾ ਬਣ ਸਹਿਜ ਯੋਗ ਦੀ ਸਾਧਨਾਂ ਦਵਾਰਾ ਸਾਧਨਾਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਤੇ ਵਿਜੇਈ ਬਣੇ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਖੁੱਦ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿ, ਸਭ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਹੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟਮਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਮੈਂ ਸਦਾ ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹਾਂ , ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉਪਰਾਮ ਬਣਾਉਣ , ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਸਭ ਦੀ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ , ਹੁਣ ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਅੱਛਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁੱਖ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਸੁਨਾਓ?

ਉੱਤਰ:- ਅੱਛਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਉਹ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ, ਸੂਖਸ਼ਮ ਸਟੱਡੀ ਕਰਦਾ ਹੋਵੇ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਸਦਾ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਸੂਰੀ ਸਵਭਾਵ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਦੈਵੀਗੁਣ ਕਿੱਥੋਂ ਤਕ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਹਨ? ਉਹ ਆਪਣਾ ਰਜਿਸਟਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸਦਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।? ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਖਿਆਲਾਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਲਦੇ ਹਨ?

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ, ਜੋ ਵੀ ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣ ਲਈ, ਮਤਲਬ ਘਰ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਘਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਅਰਥ, ਇਸਲਈ ਇਸ ਦੇਹ ਤੇ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਉਪਰਾਮ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਛੀ-ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਫਿਰ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਅੰਦਰ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇੰਦਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਖੁੱਦ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਕੇ ਫਿਰ ਨਵੇਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸਬੰਧ ਨਾਲ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਸਮਿਤੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਨੂੰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਛੋਟੇ, ਵੱਡੇ, ਬੁੱਢੇ ਆਦਿ ਸਭ ਨੇ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਪਾਵਨ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਘੜੀ-ਘੜੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਘਰ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜੋ ਕਰਨਗੇ ਉਹ ਹੀ ਨਾਲ ਜਾਣਗੇ। ਜੋ ਹੁਣ ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਜਾਕੇ ਪਦਮਾਪਤੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ। ਉਹ ਲੋਕ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਨਡਾਇਰੈਕਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੱਮਝਦੇ ਹਨ ਈਸ਼ਵਰ ਇਸ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣਗੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਲਪ ਕਾਲ ਕਸ਼ਨਭੰਗੁਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਏ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ - ਹੁਣ ਜੋ ਦੇਵੇਗੇ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਪਦਮ ਹੋ ਕੇ ਮਿਲੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਵੱਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਜਨਮ ਲਵਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਨਾਰਾਇਣ ਅਥਵਾ ਲਕਸ਼ਮੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਇੰਨੀ ਮੋਹਨਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਛੀ-ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਿਛਾੜੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਏ। ਜੇਕਰ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਜਾਂ ਮਿੱਤਰ ਸਬੰਧੀ ਯਾਦ ਆਏ ਤਾਂ ਕੀ ਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ? ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ ਅੰਤਕਾਲ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਿਮਰੇ.....ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੋ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਕਿ ਬਾਬਾ ਬੁਢਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਬੁਢੇ ਹੋ। ਸਭ ਦੀ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ, ਸਭ ਨੇ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਤੋੜ ਦੇਵੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਜਾਣਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਘਰ। ਫਿਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਥੇ ਠਹਿਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਥੇ ਠਹਿਰਾਂਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿੱਛੇ ਪਾਰਟ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਪਿੱਛੇ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣਗੇ। ਕਈ ਤਾਂ 100 ਸਾਲ ਘੱਟ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ। ਪਿਛਾੜੀ ਨੂੰ ਆਉਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਾਸ਼ੀ ਕਲਵਟ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਸਭ ਪਾਪ ਝੱਟ ਖ਼ਲਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆ ਦੇ ਪਾਪ ਕੀ ਹੋਣਗੇ! ਆਏ ਅਤੇ ਗਏ। ਬਾਕੀ ਮੇਕਸ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉੱਥੇ ਰਹਿ ਕੇ ਕੀ ਕਰਨਗੇ। ਪਾਰਟ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਵਜਾਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਪਾਰਟ ਹੈ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਦੇ ਜਾਵੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਚੱਲਣਾ ਹੈ, 84 ਦਾ ਪਾਰਟ ਪੁਰਾ ਹੋਇਆ। ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰੋ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਰਹੋ - ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਸੂਰੀ ਸਵਭਾਵ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਤੁਹਾਡਾ ਦੈਵੀ ਸਵਭਾਵ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਚਾਰਟ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਪੱਕੇ ਹੁੰਦੇ ਜਾਓਗੇ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਮਾਇਆ ਐਸੀ ਹੈ ਜੋ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਦੇ-ਚਾਰ ਦਿਨ ਰੱਖ ਕੇ ਫਿਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਜਿਸਟਰ ਰੱਖਣਗੇ। ਫਿਰ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਰੋਜ਼ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ? ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਭਾਈ-ਭੈਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਰੂਹਾਨੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਦੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ। ਭਾਈ-ਭੈਣ ਦਾ ਸਬੰਧ ਵੀ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਰੀਆਂ ਹੋ। ਇਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਇਸ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਹੀ ਭਾਈ-ਭੈਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਵੀ ਪਰੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ-ਇਵੇਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਸੂਖਸ਼ਮ ਸਟੱਡੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਵਾਜ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ

ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣ ਲਈ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਆਓ, ਸਾਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਓ। ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹਾਂ, ਵਾਪਿਸ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਪਾਵਨ ਕੌਣ ਬਣਾਏ! ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਆਦਿ ਕੋਈ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਖੁੱਦ ਹੀ ਪਾਵਨ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਗੰਗਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੀ ਬਾਪ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਕਰਵਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਠੀਕਰ ਵਿੱਚ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ! ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ ਹੀ ਆਏ ਹਨ। ਕਿੱਥੇ ਉਹ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ, ਕਿੱਥੇ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਕਾਰੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਲਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣਗੇ ਵੀ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮੰਨਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਜੇ ਵੀ ਆਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਦੱਸਣਾ। ਸੀੜੀ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਤੇ ਸਮਝਾਓ। ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਅਜੇ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜਾਣਗੇ ਜੋ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬੁਧੀਯੋਗ ਬਲ ਨਾਲ ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੋਗ ਵੀ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੇ-ਪਹਿਲੇ ਆਏ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਾਰਟ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਕੁਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੋਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮਾਜਿੱਤ ਬਣੋਗੇ ਅਤੇ ਭਾਈ-ਭੈਣ ਸਮਝੋ ਤਾਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਦਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਖਰਾਬ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁਛੋ-ਅਸੀਂ ਸੱਤਯੁਗੀ ਦੇਵਤਾ ਹਾਂ ਜਾਂ ਕਲਯੁੱਗੀ ਮਨੁੱਖ ਹਾਂ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅੱਛੇ-ਅੱਛੇ ਚਿੱਤਰ, ਸਲੋਗਨ ਆਦਿ ਬਣਾਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਕਹੇ ਸੱਤਯੁਗੀ ਹੋ ਜਾਂ ਕਲਯੁੱਗੀ? ਦੂਸਰਾ ਫਿਰ ਦੂਜਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛੇ, ਇਵੇਂ ਧੂਮ ਮਚਾ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਤੀਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ। ਬਾਕੀ ਧੰਧੇ ਆਦਿ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਕੀ ਜਾਣੀਏ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਆਕੇ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਸੋ, ਉਹ ਮੈਂ ਆਕੇ ਦਸਦਾ ਹਾਂ। ਕਿੰਨੀ ਸਿੰਪਲ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਸ਼ਾਰਾ ਹੀ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ - ਮਨਮਨਾ ਭਵ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਰਥ ਨਾ ਸਮਝਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਗੰਗਾ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੀ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਭ ਦਾ ਕਯਾਮਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤ ਕਰਵਾ ਕੇ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਰੰਤੂ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਈ ਭੈਣ ਸਮਝੋ, ਕਦੇ ਖਰਾਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਾਮ ਦਾ ਭੂਤ, ਲੋਭ ਦਾ ਭੂਤ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਦੇ ਚੰਗਾ ਖਾਣਾ (ਭੋਜਨ) ਦੇਖਿਆ ਤੇ ਆਸਕਤੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਚਣੇ ਵਾਲਾ ਦੇਖਣਗੇ ਦਿਲ ਕਰੇਗੀ ਖਾਣ ਦੀ। ਫਿਰ ਖਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਕੱਚੇ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਲਦੀ ਅਸਰ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਾਂ ਬਾਪ ਅਨੰਨ੍ਹੇ ਬੱਚੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਯੱਗ ਦਾ ਜੇ ਮਿਲੇ ਉਹ ਮਿੱਠਾ ਸਮਝਕੇ ਖਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਬਾਨ ਲਲਚਾਏਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਯੋਗ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਫਲਾਣੀ ਚੀਜ਼ ਖਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਿਮਾਰ ਪੈ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਆਏ ਹਾਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਅਸੀਂ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਬੱਚਾ ਬਣ ਕੇ ਮਾਂ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗੇ ਮਾਤਾ ਦਾ ਜੋ ਖਾਣ - ਪੀਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸਦਾ ਬੱਚੇ ਤੇ ਅਸਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਕੁੱਝ ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਡੇ ਲਈ ਮਾਤਾ ਖਾਣਾ ਆਦਿ ਵੀ ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਖਾਏਗੀ, ਜੇ ਸਾਡੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗਾ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਫਸਟ ਕਲਾਸ। ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੀ ਖਾਣ-ਪਾਨ ਸਭ ਸੁੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਆਕੇ ਰਜੁਵੀਨੇਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕ ਤਾਂ ਬੰਦਰ ਦੇ ਗਲਾਂਸ ਮਨੁੱਖ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਜਵਾਨ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਹਾਰਟ ਨਵੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕੋਈ ਹਾਰਟ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੇ ਆਕੇ ਚੋਜ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੇਮਬਸ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਖਲਾਸ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹਨ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁੱਧੀ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਵੀ ਭਾਵੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਬੇਮਬਸ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨੇ ਹੀ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪੇਟ ਵਿੱਚੋਂ ਮੂਸਲ ਨਿਕਲੇ, ਫਿਰ ਇਹ ਹੋਇਆ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਰਾਜਯੋਗ ਤਾਂ ਮੈਂ ਹੀ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਇਕ ਕਹਾਣੀ ਹੋ ਗਈ, ਜੋ ਸੁਣਦੇ-ਸੁਣਦੇ ਇਹ ਹਾਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸੱਚੀ ਸਤਿਯਨਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ, ਤੀਜਰੀ ਦੀ ਕਥਾ, ਅਮਰਨਾਥ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਦਿ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਜੇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਨਾਲ ਸਭ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਚੱਕਰ ਆਦਿ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਫਿਰੋਣਗੇ ਕਿੱਦਾਂ। ਜਾਦੂ ਦੀ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਗਿਲਾਨੀ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਵੀ ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਵੰਡਰਫੁਲ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਅਜੇ ਛੋਟੇ ਵੱਡੇ ਸਭ ਦੀ ਵਾਣ ਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸਦਾ। ਦੂਸਰਾ ਕੁਝ

ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਏ। ਐਸੀ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉੱਚਾ ਪਦ ਪਾ ਸਕੋਗੇ। ਆਪਣੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਰਜਿਸਟਰ ਕਿਥੋਂ ਤਕ ਠੀਕ ਹੈ। ਰਜਿਸਟਰ ਤੋਂ ਚਲਣ ਦਾ ਪਤਾ ਚਲੇਗਾ - ਰੈਗੂਲਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਕਈ ਤਾਂ ਝੂਠ ਵੀ ਬੋਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੱਚ ਦਸੋ, ਨਹੀਂ ਦਸੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਰਜਿਸਟਰ ਖਰਾਬ ਹੋਵੇਗਾ। ਭਗਵਾਨ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦੀ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਫਿਰ ਤੋੜਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗੇ ਤਾਂ ਖੇਡ ਖਤਮ। ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ ਦੇਹ-ਅਭਿਮਾਨ, ਫਿਰ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ। ਦੇਹ-ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਵਿਤੀ ਖਰਾਬ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹੀ-ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ। ਅਰਜੁਨ ਵੀ ਇਹ ਹੈ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਹੀ ਆਤਮਾ ਸੀ। ਅਰਜੁਨ ਨਾਮ ਹੈ ਥੋੜੀ ਨਾ, ਨਾਮ ਤਾਂ ਚੌਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਝਾੜ ਆਦਿ ਤੁਹਾਡੀ ਕਲਪਨਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦੇ ਉਹ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਜਾਕੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਨਾਮ ਰੂਪ ਦੇਸ਼ ਕਾਲ ਸਭ ਨਵਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਬਣੀ ਬਣਾਈ ਬਣ ਰਹੀ। ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਚਿੰਤਾ ਕਿਉਂ ਕਰੀਏ? ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਰਾਜ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਸਿਵਾਏ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਦੇ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਕਤ ਸਾਰੇ ਪੁਜਾਰੀ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਪੁਜਾਰੀ ਹਨ ਉਥੇ ਪੁਜਨੀਏ ਇਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਪੁਜਨੀਏ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸਤਿਯੁੱਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ। ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਪੁਜਾਰੀ, ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਪੁਜਨੀਏ ਕਿਵੇਂ ਅਖਵਾ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਪੁਜਨੀਏ ਤਾਂ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਹੀ ਹਨ। ਪੁਜਾਰੀ ਹਨ ਮਨੁੱਖ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿਸਨੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਕਰਨਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਆਪਣੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਰਜਿਸਟਰ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਚਾਰਟ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

2. ਆਪਣੀ ਜ਼ਬਾਨ ਤੇ ਬਹੁਤ ਕੰਟਰੋਲ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਖਾਣ-ਪੀਣ ਤੇ ਬਹੁਤ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਜ਼ੁਬਾਨ ਚਲਾਇਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੋ ਕਰਨਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਹਰ ਘੜੀ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਘੜੀ ਸਮਝ ਸਦਾ ਏਵਰੇਡੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਤੀਵਰ (ਤੇਜ਼) ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਭਵ : ।
ਆਪਣੀ ਅੰਤਿਮ ਘੜੀ ਦਾ ਕੋਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਹਰ ਘੜੀ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਘੜੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਏਵਰੇਡੀ ਰਹੋ। ਏਵਰੇਡੀ ਅਰਥਾਤ ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸੋਚੋ ਕਿ ਹਲੇ ਤੋਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਲੱਗੇਗਾ ਫਿਰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਨਹੀਂ। ਹਰ ਘੜੀ ਅੰਤਿਮ ਘੜੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਸਦਾ ਨਿਰਮੇਹੀ, ਨਿਰਵਿਕਲਪ, ਨਿਰ-ਵਿਅਰਥ... ਵਿਅਰਥ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਏਵਰੇਡੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਰਹੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ਲੇਕਿਨ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਸਦਾ ਉਪਰਾਮ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਹੋਵੇਗਾ ਅੱਛਾ ਹੋਵੇਗਾ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲਾਅ(ਕਨੂੰਨ) ਚੁੱਕਣਾ ਵੀ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਹੈ।

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਨਾਲ ਸੱਚੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ , ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਹੀ ਭਾਰਤ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਬਣ ਜਾਏਗਾ ”

*ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬੇਫ਼ਿਕਰ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਸਦਾ ਕਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਯਾਦ ਰੱਖੋ? ਤੁਸੀਂ ਬੇਫ਼ਿਕਰ ਕਦੇ ਰਹਿ ਸਕੋਗੇ?

*ਉੱਤਰ:- ਬੇਫ਼ਿਕਰ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕੀ ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਬਿਲਕੁੱਲ ਐਕਯੂਰੇਟ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਮੁਤਾਬਿਕ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਹ ਬਿਲਕੁੱਲ ਐਕਯੂਰੇਟ (ਬਿਲਕੁੱਲ ਸਹੀ) ਹੈ। ਪਰ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬੇਫ਼ਿਕਰ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇ, ਉਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਬੇਫ਼ਿਕਰ ਬਣੋਗੇ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਯੋਗ ਬੜਾ ਵੱਧੀਆ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਯੋਗੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨੀ ਬੱਚੇ ਲੁੱਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਦੇਹਧਾਰੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਵਿਚਾਰੇ ਬੜੇ ਮੂੰਝੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਸੂਤ ਮੂੰਝ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਬਿਨਾ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਸੁਲਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਭਾਵੇਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਰੇਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਵੀ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕੀ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਯੁੱਕਤੀ ਦੱਸ ਰਹੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੀ ਨੇਲਜ਼ ਪਾਕੇ ਕਾਮ ਨੂੰ ਜਿੱਤ ਕੇ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਪ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਵੀ ਠਹਿਰਿਆ। ਨਵੀਂ ਰਚਨਾ ਦਾ ਰਚਤਾ ਵੀ ਠਹਿਰਿਆ।। ਹੁਣ ਬੈਂਚਦੇ ਦਾ ਰਾਜ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ। ਹਰੇਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਰਾਜ ਭਾਗ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਥੋੜਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸਧਾਰਨ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਧਾਰਨ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਝਾੜ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਖੜਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਖੜਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਥੱਲੇ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤਪੱਸਿਆ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਸਿਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਰਾਜਯੋਗ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਹੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਥੱਲੇ ਆਦਿ ਦੇਵ, ਉਪਰ ਆਦਿ ਨਾਥ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ ਪਰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੈ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਜਿਹੜੇ ਮੈਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾ ਕੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਸਵਰਗ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਰਕ ਹੈ। ਜਿਹੜਾ ਕਾਮ ਨੂੰ ਜਿੱਤੇਗਾ ਉਹ ਹੀ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣੇਗਾ। ਮੈਂ ਗੋਲਡਨ ਵਰਲਡ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਅਨੇਕਾਂ ਵਾਰੀ ਇਹ ਭਾਰਤ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਫਿਰ ਆਇਰਨ ਵਿੱਚ ਆਇਆ - ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ, ਮੱਧ ਅਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਨੇਲਜ਼ਫੁੱਲ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੈ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ। ਮੈਂ ਇਸਦੇ ਸਧਾਰਨ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਨੇਲਜ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਇਹਨਾਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣੋਗੇ। ਇਹ ਸਭ ਬੱਚੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਤਨ ਮਨ ਅਤੇ ਧਨ ਨਾਲ ਰੂਹਾਨੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਮਾਨੀ ਨਹੀਂ। ਇਸਨੂੰ ਸਪ੍ਰਿਚੂਅਲ(ਅਧਿਆਤਮਿਕ) ਨੇਲਜ਼ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਯੁੱਗ ਹੈ ਦਵਾਪਰ ਕਲਯੁੱਗ, ਜਿਸਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਰਾਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਤਯੁੱਗ ਤੇਤਾ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਦਿਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਗੀਤਾ ਪਾਠੀ ਆਏ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਗੇ ਕਿ ਇਹ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਭੁੱਲ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਕਿਸਨੇ ਸੁਣਾਈ, ਰਾਜਯੋਗ ਕਿਸਨੇ ਸਿਖਾਇਆ, ਕਿੰਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਾਮ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣ ਜਾਓਗੇ? ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਵੀ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹਨਾਂ ਦੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਬੈਠ ਸਮਝਾਈਏ। ਕੋਈ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਨੇਲਜ਼ ਲੈਣ ਲਈ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਆਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਸਲਈ ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ.....। ਮੈਂ ਜੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਹਾਂ, ਕੋਈ ਤਾਂ 5 ਪਰਸੈਂਟ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣ ਕੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਯਾਦ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਰੇ, ਤੁਸੀਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਂਝ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਮੇਹਨਤ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਪੰਪ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਰੇ, ਜਿਹੜਾ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੀਰਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ! ਮਾਇਆ ਭੁਲਾਏਗੀ ਤਾਂ ਜਰੂਰ। ਟਾਇਮ ਲਗੇਗਾ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮਾਇਆ ਨੇ ਭੁੱਲਾਉਣਾ ਹੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਠੰਡੇ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠ ਜਾਓ। ਨਹੀਂ, ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਾਮ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੋਲਦਾ ਹਾਂ ਉਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਜੱਜ ਵੀ ਆਵੇਗਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਬੋਲਣਗੇ ਨਾ - 'ਬੱਚੇ' ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਤਾਂ ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚਾ ਭਗਵਾਨ ਹਾਂ। ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਮੈਂ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ,

ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੇਜ਼ ਪਦ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੀ ਫਿਰ ਸ਼੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ - ਸਰਸਵਤੀ, ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਬਣਨਗੇ। ਇਹ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮਾਰਗ ਚੱਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਰਵਿਰਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਦੇਵੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਪਰ ਉਹ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਨੂੰ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਟਾ ਸਮਾਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਰਾਜਯੋਗ ਕਿਦਾਂ ਸਿਖਾਉਣਗੇ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉੱਛਲ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਬੱਚੇ ਅਜੇ ਛੋਟੇ ਹਨ, ਬਾਲਿਗ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹਨ। ਬਾਲਿਗਪਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਰਾਵਣ ਸੰਪਰਦਾਏ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੁਲੇਉਂਦੇ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਤਾਂ ਇਹ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਜਾਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਨਾਂ ਅਸੀਂ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹਾਂ। ਕੀ ਇਹ ਦੈਵੀ ਸੰਪਰਦਾਏ ਹੈ? ਰਾਮ ਰਾਜ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ? ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਭ ਦੀ ਆਸੁਰੀ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਸੁਰੀ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਦੈਵੀ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ? ਇਵੇਂ 4-5 ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛੋ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਸੋਚ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਣ। ਤੁਹਾਡਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ। ਝਾੜ ਤਾਂ ਹੋਲੀ-ਹੋਲੀ ਵੱਧਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਬਹੁਤ ਵੱਧਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਮਾਇਆ ਵੀ ਚੱਕਰ ਲਗਾ ਕੇ ਇਕ ਦਮ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਕਸਿੰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੜੇ ਮਰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੜੇ ਮਰਦੇ ਹਨ। ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਮਰਿਆ। ਫਿਰ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਵਿਕਾਰ ਇਕਦਮ ਮਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਕੁਝ ਜੰਗ ਕੱਢ ਕੇ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਿਆ, ਉਸ ਦੀ ਕਮਾਈ ਚਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਮੋਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲਾਓ (ਇਜ਼ਾਜਤ) ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕੀਤੀ, ਪੜ੍ਹਿਆ ਉਹ ਸਭ ਖ਼ਲਾਸ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਕਦਮ ਥੱਲੇ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਘੜੀ-ਘੜੀ ਜੇਕਰ ਡਿੱਗਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਗੈਂਟ ਆਊਟ। ਇਕ ਦੇ ਵਾਰੀ ਅਜਮਾਇਆ ਜਾਏਗਾ। ਦੋ ਵਾਰੀ ਮਾਫ਼ੀ ਮਿਲੀ, ਫਿਰ ਕੇਸ ਹੋਪਲੈਂਸ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਆਵੇਗਾ ਪਰ ਇਕਦਮ ਡਰਟੀ(ਗੰਦੀ) ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ। ਭੈਂਟ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਜੇ ਬਿਲਕੁਲ ਘੱਟ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਡਰਟੀ ਕਲਾਸ। ਦਾਸ-ਦਾਸੀਆਂ, ਚੰਡਾਲ, ਪ੍ਰਜਾ ਦੇ ਵੀ ਨੈਕਰ - ਚਾਕਰ ਸਭ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਲੋਕ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਚਲ ਕੇ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗ ਪੈਣਗੇ ਕਿ ਬਰੇਬਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਮਹਾਂਭਾਰੀ ਲੜਾਈ ਹੈ। ਪਰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕੇ। ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਟੂ ਲੇਟ ਹੁੰਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਹੁਤ ਗਈ ਥੋੜੀ ਰਹੀ...। ਇਹ ਸਭ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਥੋੜਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਵਿੱਚ। ਲੜਾਈ ਸਾਮਣੇ ਖੜੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁਛੋ - ਕਿ ਅਸੀਂ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਹਾਂ? ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਫਾਰਮ ਜਰੂਰ ਭਰਵਾਉਣਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਫਾਰਮ ਭਰੇ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਮਝਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਫਾਰਮ ਹੀ ਕਿਉਂ ਭਰੇਗਾ? ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਢੇਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੋਲੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲੇਉਂਦੇ ਹਨ - ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਓ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਇਹ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਫਿਰ ਕੋਈ ਬਣਦੇ ਹਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕੋਲ ਪੱਤਰ ਤਾਂ ਢੇਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕੇਅਰ ਆਫ਼ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਸਧਾਰਨ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅਤੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਚਿੰਤਰ ਆਦਿ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਕੇ ਸਭ ਬਣਵਾਏ ਹਨ।

ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਝੱਟ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਅਲਗ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ:, ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਭਵ:। ਮੈਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੇਲਾ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ, ਇਸਨੂੰ ਸੰਗਮ ਦਾ ਮੇਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਪਾਣੀ ਦੀ ਗੰਗਾ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸਾਧੂ, ਸੰਤ, ਰਿਸ਼ੀ, ਮੁਨੀ ਆਦਿ ਸਭ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਹੁਣ ਗੰਗਾ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ - ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ, ਇਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਜਗਤਜਿੱਤ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਗੰਗਾ ਜਾਂ ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਲਈ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਾ ਦੇਵੋ। ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਦੁੱਖ ਹੈ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਚਲਾਉਣਾ। ਇਹ ਹੀ ਆਦਿ, ਮੱਧ ਅਤੇ ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ, ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਪਤਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਯੋਗਬੱਲ ਨਾਲ ਰਾਜ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਉਥੇ ਉੱਥੇ ਯੋਗਬੱਲ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਸਾੜਦੇ ਹੋ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਦੇ ਤੋਂ ਸਾੜਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਰਾਮ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਬੜੀ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਜੇ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝੋਂਦੇ ਤਾਂ ਬੜਾ ਵੱਧੀਆ ਹਨ ਪਰ ਕਲਪ-ਕਲਪ ਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਥੂਲ ਸੇਵਾ ਦੀ ਵੀ ਸਬਜੈਂਕਟ ਹੈ, ਮਨਸਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਾਚਾ, ਕਰਮਨਾ। ਵਾਚਾ ਤਾਂ ਬੜੀ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਹੈ ਮਨਸਾ ਮਤਲਬ ਮਨਮਨਾਭਵ:, ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਬੜੇ ਹਨ ਜੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਤਾਕਤ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਬਾਪ

ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਆਵੇਗੀ, ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਜੋਹਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਰਮਨਾ ਵੀ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰੇ ਤਾਂ ਪਦ ਮਿਲੇਗਾ। ਕਰਮਨਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕੀ ਪਦ ਮਿਲੇਗਾ। ਸਬਜੈਕਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਹੈ ਗੁਪਤ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਉਹ ਲੋਕ ਯੋਗ-ਯੋਗ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਯੋਗ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਯੋਗਬੱਲ ਨਾਲ ਹੀ ਉੱਥੇ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਬਾਅਦ ਤੁਸੀਂ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੁਰੀਦ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਜੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਛੱਡਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਦੇ ਮੁਰੀਦ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀਆਂ ਦਾ ਮੁਰੀਦ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਭੈਣ ਭਾਈ ਵੀ ਹੁਣ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਫਿਰ ਤਾਂ ਇਸਤੋਂ ਵੀ ਉਪਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਭਾਈ-ਭਾਈ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਭਾਈ ਭੈਣ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇ ਕੁਝ ਚਲਦਾ ਹੈ, ਬਿਲਕੁਲ ਐਕਯੂਰੇਟ। ਡਰਾਮਾ ਬੜਾ ਐਕਯੂਰੇਟ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬੇਫਿਕਰ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਤਾਂ ਫਿਕਰ ਜਰੂਰ ਰਹੇਗਾ। ਬੇਫਿਕਰ ਓਦੋਂ ਰਹਿਣਗੇ ਜਦੋਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਓਦੋਂ ਤਕ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਯੋਗ ਵੀ ਚੰਗਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਦੇ ਲਈ ਬਾਬਾ ਹੁਣ ਜੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਘੜੀ-ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਉਲਾਹਨਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖਜ਼ਾਨਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿਸ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਕਿਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਿਆਨੀ ਕਦੇ ਵੀ ਲੁੱਕਿਆ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਝੱਟ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸਬੂਤ ਦੇਣਗੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਮਾਇਆ ਦੀ ਬਾਕਸਿੰਗ ਵਿੱਚ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਖਾਣੀ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵਿੱਚ ਠੰਡਾ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਹਿੰਮਤ ਰੱਖ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਐਕਯੂਰੇਟ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਦੀ ਫਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਇਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਦੇਹਧਾਰੀ ਦਾ ਮੁਰੀਦ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਵੈਰਾਗੀ ਵਿੱਤੀ ਨਾਲ ਸਰਵ ਲਗਾਵ ਤੋਂ ਮੁੱਕਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਭਵ :
ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ ਮਤਲਬ ਇਕ ਤਰਫ਼ ਰਾਜ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਰਿਸ਼ੀ ਮਤਲਬ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵੈਰਾਗੀ। ਜੇਕਰ ਕੀਤੇ ਵੀ ਚਾਹੇ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ, ਚਾਹੇ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ, ਚਾਹੇ ਵਸਤੂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਵੀ ਲਗਾਵ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ ਨਹੀਂ। ਜਿਸਦਾ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਥੋੜਾ ਲਗਾਵ ਹੈ ਉਸਦੇ ਦੋ ਨਾਂਵ ਵਿੱਚ ਪੈਰ ਹਨ, ਫਿਰ ਨਾ ਇੱਥੇ ਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਨਾ ਓਥੋਂ ਦੇ, ਇਸਲਈ ਰਾਜਰਿਸ਼ੀ ਬਣੇ, ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵੈਰਾਗੀ ਬਣੇ ਮਤਲਬ ਕਿ ਇਕ ਬਾਪ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ - ਇਹ ਪਾਠ ਪੱਕਾ ਕਰੋ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਕ੍ਰੋਧ ਅਗਨੀ ਰੂਪ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਵੀ ਸਾੜਦਾ ਹੈ ਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਾੜ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਭਾਵੁਕ ਆਤਮਾ ਤਥਾ ਗਿਆਨੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਲੱਛਣ

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਹੜੇ ਬੱਚੇ ਭਾਵਨਾ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ, ਕਿਹੜੇ ਬੱਚੇ ਪਹਿਚਾਣ ਕੇ ਪਾਉਣ ਮਤਲਬ ਬਣਨ ਲਈ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ। ਦੇਵੇਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚੇ। ਭਾਵਨਾ ਵਾਲੇ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਫਲ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਖੁਸ਼ੀ, ਸ਼ਾਂਤੀ, ਗਿਆਨ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਇਸੇ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵੀ ਭਗਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਪਰਿਚੈ ਨਾਲ ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਭਾਵਨਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਅੰਧਸ਼ਰਧਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਇਨਡਾਇਰੈਕਟ ਮਿਲਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ, ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਸਵਾਰਥ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਗਿਆਨ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਜੋ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਉਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨਡਾਇਰੈਕਟ ਦੇਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਡਾਇਰੈਕਟ ਬਾਪ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਪਹਿਚਾਣ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਭਾਵਨਾ ਪੂਰਵਕ ਪਹਿਚਾਣ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਚਾਣ... ਇਸ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਚਾਣ ਅਰਥਾਤ ਬਾਪ ਜੋ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਵੀ ਜੋ ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਹਾਂ ਉਸ ਵਿਧੀ ਪੂਰਵਕ ਜਾਨਣਾ ਅਰਥਾਤ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ। ਜਾਣਿਆ ਤਾਂ ਸਭ ਨੇ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਭਾਵਨਾ ਪੂਰਵਕ ਜਾਂ ਗਿਆਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਪੂਰਵਕ.... ਇਸ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਪਵੇ। ਤਾਂ ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ ਭਾਵਨਾ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਹਿਚਾਣਨ ਨਾਲ ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸੰਪੂਰਨ ਵਰਸੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਹ ਅੰਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਦਾ ਭਾਗਿਆ ਜਾਂ ਜੀਵਨ ਮੁੱਕਤੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਭਾਵਨਾ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਪਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸ਼ਬਦ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿਣ ਅਤੇ ਸਮਝਣ ਦਾ ਫਲ ਵਰਸੇ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤਾਂ ਹੋਈ ਹੀ ਹੈ। ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਤਾਂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਅਸਟ ਰਤਨ, 108 ਵਿਜੇਈ ਰਤਨ, 16 ਹਜ਼ਾਰ ਅਤੇ ਫਿਰ 9 ਲੱਖ। ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੋ ਗਿਆ। ਮਾਲਾ 16 ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ 108 ਦੀ ਵੀ ਹੈ। 108 ਵਿਚੋਂ 8 ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵੀ ਹਨ। ਮਾਲਾ ਦੇ ਮਣਕੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਕਹਾਂਗੇ ਤਾਂ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਮਣਕੇ ਹੀ ਨਾ! 16 ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਮਾਲਾ ਦਾ ਮਣਕਾ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਫਖਰ ਨਾਲ ਕਹੇਗਾ ਕਿ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਰਾਜ। ਰਾਜ ਪਦ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਤਖ਼ਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਇਹ ਅੰਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭਾਵੁਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਸ਼ਾ ਦੇਵਾਂ ਨੂੰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਅੱਛੀ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੇਮ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਸੁੱਧਬੁੱਧ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਇਕ ਬਾਪ, ਇਸ ਲਗਨ ਦੇ ਗੀਤ ਵੀ ਅੱਛੇ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਸ਼ਕਤੀ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਦਿਖਣਗੇ ਲੇਕਿਨ ਅਗਰ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਮਾਇਆ ਦਾ ਵਿਘਨ ਆਇਆ ਤਾਂ ਭਾਵੁਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਘਬਰਾਉਣ ਗੀਆਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਗਿਆਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣੇ-ਹੁਣੇ ਦੇਖਣਗੇ ਬਹੁਤ ਮੇਝ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹੁਣੇ-ਹੁਣੇ ਮਾਇਆ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਵਾਰ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਗੀਤ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕੀ ਕਰਾਂ, ਕਿਵੇਂ ਕਰਾਂ, ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ! ਇਵੇਂ ਕੀ-ਕੀ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਦਾ ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕੀ, ਕਿਉਂ ਦੇ ਗੀਤ ਨਹੀਂ ਗਾਉਂਦੇ। ਭਾਵੁਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਸਮਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਕਸ਼ ਨਾਲ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਾਮਣਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁਛੋ ਮੈਂ ਕੌਣ? ਭਾਵੁਕ ਆਤਮਾ ਹਾਂ ਜਾਂ ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਭਾਵਨਾ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤਾਂ ਹੋ ਹੀ ਗਏ ਨਾ। ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਲੈਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋ ਹੀ ਗਏ। ਪੂਰਾ ਲੈਣਾ ਜਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਲੈਣਾ....ਉਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਜਿੰਨੀ ਝੋਲੀ ਭਰਨਾ ਚਾਹੁਣ ਭਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਉਹ ਚਾਬੀ ਤਾਂ ਲਗਾ ਹੀ ਦਿੱਤੀ ਨਾ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਚਾਬੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਨਾ। ਅਖੁਟ ਹੈ, ਬੇਹੱਦ ਹੈ। ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਥੱਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੂੰ ਮੇਹਨਤ ਹੀ ਕੀ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਮੇਹਨਤ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਿਰਫ ਅਲਬੇਲੋਪਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਗਵਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਗਵਾ ਕੇ ਫਿਰ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਮੇਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਗਵਾਉਣਾ ਪਾਉਣਾ, ਪਾਉਣਾ ਗਵਾਉਣਾ ਇਸ ਮੇਹਨਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਖ਼ਬਰਦਾਰ, ਹੋਸ਼ਿਆਰ ਹੈ ਤਾਂ ਸਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਸਤਿਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਦਾਸੀਆਂ ਸਦਾ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ-ਇਵੇਂ ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਦੇ, ਹੁਣ ਵੀ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਸਰਵ ਗੁਣ ਸੇਵਧਾਰੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਸਾਥ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਵਾਹਨ ਕਰੇ, ਜਿਸ ਵੀ ਗੁਣ ਦਾ ਅਵਾਹਨ ਕਰੇ ਜੀ ਹਾਜ਼ਿਰ। ਐਸੇ ਸਵਰਾਜਿਆ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਮੇਹਨਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗੀ ਨਾ। ਹਰ ਸ਼ਕਤੀ, ਹਰ ਗੁਣ ਨਾਲ

ਸਦਾ ਵਿਜੇਈ ਹੈ ਹੀ, ਐਸਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਡਰਾਮਾ ਕਰਕੇ ਵਖਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਰਾਵਣ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਲਲਕਾਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ, ਸਵਰਾਜਿਆ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾ, ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਲਲਕਾਰਦੀ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਸਵਰਾਜਿਆ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋ? ਜਾਂ ਸਮੇਂ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕਮਜ਼ੋਰ ਰਾਜੇ ਦੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ। ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਪੂਜਾ ਦੀ ਮਨਈ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਹਾਦਰ ਰਾਜੇ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਰਡਰ ਤੇ ਚਲਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਰਾਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਸਹੀ ਨੂੰ ਮੁਸ਼ਕਲ ਬਣਾਉਣਾ ਫਿਰ ਥੱਕ ਜਾਣਾ, ਇਹ ਅਲਬੇਲੋਪਨ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ। ਨਾਮ ਰਾਜਾ ਅਤੇ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਹੀਂ, ਇਸਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ, ਮੈਂ ਸਮਝਿਆ ਵੀ ਸਹਿਣ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਪਿੱਛੋਂ ਯਾਦ ਆਇਆ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਸੋਚਦੇ ਵੀ ਸਹਿਣ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦੇ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਬੁਲਾਇਆ ਹੁਣ ਤੇ ਆਇਆ ਕੱਲ। ਤਾਂ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ! ਹੋ ਗਿਆ ਮਾਨਾ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਸਮੇਂ ਤੇ ਸੇਵਾ ਨਾ ਕਰਨ, ਤਾਂ ਐਸੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਨੂੰ ਕੀ ਕਹਾਂਗੇ? ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਵਰਾਜਿਆ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ, ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ, ਖੁੱਦ ਪ੍ਰਤੀ ਅਤੇ ਸਰਵ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਲਗਾਓ। ਸਮਝਾ। ਸਿਰਫ਼ ਭਾਵੁਕ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣੋ। ਅੱਛਾ - ਵਰਾਈਟੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਮੇਲਾ ਦੇਖ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ ਨਾ! ਮਧੁਬਨ ਵਾਲੇ ਕਿੰਨੇ ਮੇਲਾ ਦੇਖਦੇ ਹਨ! ਕਿੰਨੇ ਵਰਾਈਟੀ ਗਰੁੱਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਵਰਾਈਟੀ ਫੁਲਵਾੜੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਹਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਭਲੇ ਆਏ। ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਬਰਾਤ ਦਾ ਗਾਇਨ ਜੋ ਹੈ, ਉਹ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ ਨਾ! ਬਾਬਾ-ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਸਭ ਚੱਲ ਪਏ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਮਧੁਬਨ ਤਾਂ ਪਹੁੰਚ ਗਏ। ਹੁਣ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਜੇਈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਰਾਜ ਤਖ਼ਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਕਾਰ।

ਵੱਖ - ਵੱਖਪਾਰਟੀਆਂ ਨਾਲ ਅਵਿਯਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ

ਪੰਜਾਬ ਜ਼ੋਨ ਨਾਲ:- ਸਾਰੇ ਪੰਜਾਬ ਨਿਵਾਸੀ ਮਹਾਂਵੀਰ ਹੋ ਨਾ! ਡਰਨ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ? ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਦਾ ਡਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਡਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਮੌਤ ਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਤਾਂ ਹੋ ਹੀ ਮਰੇ ਹੋਏ। ਮਰੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ਮਰਨ ਦਾ ਕੀ ਡਰ। ਮੌਤ ਤੋਂ ਡਰ ਤਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਹਲੇ ਇਹ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਰੀਏ ਅਤੇ ਉਹ ਪੂਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੌਤ ਤੋਂ ਡਰ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਭ ਕੰਮ ਪੂਰੇ ਕਰ ਐਵਰਰੇਡੀ ਹੋ। ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਚੋਲਾ ਛੱਡਣ ਦੇ ਲਈ ਐਵਰਰੇਡੀ ਹੋ ਨਾ। ਇਸ ਲਈ ਡਰ ਨਹੀਂ। ਹੋਰ ਵੀ ਜੋ ਡਰਪੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਦੁੱਖ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਸੁਖਦਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨੇਰੇ ਦਾ ਚਿਰਾਗ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੁੱਖ ਦੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀਆਂ ਤੁਸੀਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਇਹ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਵਨਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ! ਸਦਾ ਸੁੱਖ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਦਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਸ਼ਾਂਤੀਦੇਵਾ ਹੋ। ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਦੇਵਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵੀ ਹੋ। ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਾਂਤੀਦੇਵਾ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਨਾ! ਲੋਕ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਕਹੋ ਕਿ ਇਸ ਵੇਲੇ ਜਿਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੱਲ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਹੈ ਉਹ ਕੰਮ ਅਸੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅੱਛਾ, ਕੱਪੜੇ ਵੀ ਦਵਾਂਗੇ, ਅਨਾਜ ਵੀ ਦਵਾਂਗੇ, ਲੇਕਿਨ ਸਭ ਤੋਂ ਜਰੂਰੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਤਾਂ ਜੋ ਸਭ ਦੇ ਲਈ ਜਰੂਰੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਉਹ ਅਸੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸੇਵਾ ਹੋਰ ਕੀ ਹੈ। ਮਨ ਸ਼ਾਂਤ ਹੈ ਤਾਂ ਧਨ ਵੀ ਕੰਮ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਮਨ ਸ਼ਾਂਤ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਧਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਲਹਿਰ ਫੈਲਾਓ ਜੋ ਸਾਰੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਕਿ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਇਕ ਦੇ ਤੋਂ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਉਣ, ਕੀ ਦੇ ਘੜੀ ਵੀ ਜਾਣ ਨਾਲ ਇੱਥੇ ਬੜੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਆਵਾਜ਼ ਫੈਲੇ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਕੋਨਾ ਇਹ ਹੀ ਸੇਵਾ ਸਥਾਨ ਹੈ, ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਫੈਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਅਸ਼ਾਂਤ ਆਤਮਾ ਹੋਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਰੋਗੀ ਹੱਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਇਹ ਸਮਝਣ ਕਿ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਇਸ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਲਹਿਰ ਫੈਲਾਓ। ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਫੈਲੇਗੀ? ਇਸਦੇ ਲਈ ਇਕ ਦੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਕੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਓ। ਜੋ ਵੀ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ਉਸਨੂੰ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਵੋ ਕਿ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ। ਪੰਜਾਬ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਹ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਆਵਾਜ਼ ਬੁਲੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਚਾਂਸ ਹੈ। ਹੁਣ ਭਟਕ ਰਹੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਸਥਾਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਹੜਾ ਹੈ - ਇਸ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਲੱਭ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਕ ਠਿਕਾਣੇ ਤੋਂ ਤਾਂ ਭਟਕ ਗਏ, ਸਮਝ ਗਏ ਕੀ ਇਹ ਠਿਕਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਭਟਕਦੀ ਹੋਈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸਹਿਜ ਠਿਕਾਣਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਇਵੇਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ। ਕਰਫਿਊ ਹੋਵੇ, ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ, ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਸੰਪਰਕ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਾਓ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਫੈਲਾਉਣਗੀਆਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਦੇ ਘੰਟਾ ਵੀ ਯੋਗ ਸ਼ਿਵਰ ਕਰਾਓ। ਜੇਕਰ ਥੋੜਾ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਬੜੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਗੇ, ਸ਼ੁਕਰੀਆ ਮਨਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਲਕਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਸਤਾ ਵੀ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਓ। ਜਿੰਨੀ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਧਰਤੀ ਸਖ਼ਤ ਹੈ ਓਨੀ ਹੀ ਨਰਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

2. ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਮਤਲਬ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਇਸ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਦਾ ਅੰਤਿਮ ਸਵਰੂਪ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ ਨਾ।

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ ਹੀ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਜੀਵਨ। ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਮਤਲਬ ਕਿ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਦੇਹ ਅਤੇ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੇਹ ਅਤੇ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ, ਸਭ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤਾ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ ਜਾਂ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਅਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਵੀ ਸੂਖਸ਼ਮ ਲਗਾ ਦੀ ਰੱਸੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਉੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ, ਥੱਲੇ ਆ ਜਾਣਗੇ ਇਸ ਲਈ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਮਤਲਬ ਕੋਈ ਵੀ ਪੁਰਾਣਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਜੀਵਨ ਹੀ ਨਵਾਂ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਨਵਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੰਕਲਪ ਨਵਾਂ, ਸੰਬੰਧ ਨਵਾਂ। ਅਕੁਪੇਸ਼ਨ ਨਵਾਂ। ਸਭ ਨਵਾਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੀ ਜੀਵਨ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਥੋੜਾ ਵੀ ਦੇਹ ਭਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਤਲਬ ਕਿ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਇਨੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਯਾਦ ਉਹ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੋਵੇ। ਤਾਂ ਦੇਹ ਦਾ ਭਾਨ ਆਉਣਾ ਮਤਲਬ ਕਿ ਦੇਹ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਦੇਹ ਦਾ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਭਾਨ ਰਹਿ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਡਾਂਗੇ ਕਿਵੇਂ? ਬੋਝ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਉੱਪਰ ਸੁਟੇ ਥੱਲੇ ਆ ਜਾਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਮਾਨਾ ਹਲਕਾ, ਕੋਈ ਬੋਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਰਜੀਵਾ ਬਣਨਾ ਮਤਲਬ ਬੋਝ ਮੁੱਕਤ ਹੋਣਾ। ਜੇਕਰ ਥੋੜਾ ਵੀ ਕੁਝ ਰਹਿ ਗਿਆ ਤਾਂ ਜਲਦੀ ਜਲਦੀ ਖਤਮ ਕਰੋ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸੀਟੀ ਵੱਜ ਜਾਏਗੀ ਤਾਂ ਸਭ ਉੱਡਣ ਲੱਗਣਗੇ ਅਤੇ ਬੋਝ ਵਾਲੇ ਥੱਲੇ ਰਹਿ ਜਾਣਗੇ। ਬੋਝ ਵਾਲੇ ਉੱਡਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਤਾਂ ਇਹ ਚੈੱਕ ਕਰੋ ਕਿ ਕੋਈ ਸੂਖਸ਼ਮ ਰੱਸੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਗਈ ਹੈ। ਸਮਝਾ। ਤਾਂ ਅੱਜ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਦਾਨ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਕਿ ਨਿਰਬੰਧਨ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਾਂ। ਬੰਧਨਮੁੱਕਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਾਂ। ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਸ਼ਬਦ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭੁੱਲਣਾ ਹੈ। ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਉੱਡ ਜਾਓਗੇ। ਵਰਦਾਤਾ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਯਾਦ ਰੱਖੋਗੇ ਤਾਂ ਸਦਾ ਮਾਲਾਮਾਲ ਰਹੋਗੇ।

3. ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ। ਕਦੇ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲਦੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ? ਰੋਜ਼ ਚੈੱਕ ਕਰੋ ਮੈਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਦਾ ਜੋ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਕੰਮ ਹੈ ਉਹ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਕੀਤਾ ਹੈ! ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਹੈ? ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਦਾਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ? ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮਹਾਦਾਨੀ, ਵਰਦਾਨੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਕਿੰਨੇ ਟਾਇਟਲ ਹਨ ਤੁਹਾਡੇ? ਅੱਜ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਟਾਇਟਲ ਹੋਣ, ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਸਾਰੇ ਛੋਟੇ ਹਨ। ਉਹ ਟਾਇਟਲ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਪਰ ਹੁਣ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਟਾਇਟਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਟਾਇਟਲ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖ ਉਸ ਖੁਸ਼ੀ, ਉਸ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਰਹੋ। ਟਾਇਟਲ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਖੁੱਦ ਹੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗੀ। ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:- ਇੱਕਾਗਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਪਰਵਸ਼ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾ ਭਵ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਤਲਬ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਰਵਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਵਭਾਵ ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਵਸ਼ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਵਭਾਵ ਮਤਲਬ ਖੁੱਦ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਅਤੇ ਸਭ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਤਮਿਕ ਭਾਵ ਹੈ ਤਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸਵਭਾਵ ਦੇ ਵੱਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਅਤੇ ਅਨਾਦਿ ਆਦਿ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੰਸਕਾਰ ਵੀ ਸਹਿਜ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕਾਗਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪਰਵਸ਼ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਮਾਲਿਕਪਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਸੈੱਟ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕ੍ਰੋਧ ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਦੇ ਲਈ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ।

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਵਿੱਚ ਯੋਗ ਦਾ ਜੌਹਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਹੀ ਜਿੱਤ ਹੋਵੇਗੀ , ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਯੋਗ ਦਾ ਜੌਹਰ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਅਸਰ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗਾ ”

*ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਖੁਦਾ ਦੇ ਪੈਗੰਬਰ ਹੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣਾ ਹੈ?

*ਉੱਤਰ:- ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪੈਗਾਮ ਦੇਵੇ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ - ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਨੂੰ ਛੱਡੋ, ਇਕ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਬੋਝ ਉਤਰ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਬੱਚੇ ਹੀ ਇਵੇਂ ਦਾ ਪੈਗਾਮ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ, ਫਿਰ ਚਾਹੇ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ , ਉਸਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ, ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਨੇ ਲਿਖਤ ਵੀ ਬਣਾਈ ਹੈ ਕਿ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਂ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਵਾਲੇ? ਸਤਯੁੱਗੀ ਹੋ ਜਾਂ ਕਲਯੁੱਗੀ? ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਦੇ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਪੌੜੀ ਤੇ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਤੀਰ ਬੜੇ ਵੱਧੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਜੌਹਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤਲਵਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੌਹਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਬੜੇ ਤਿੱਖੇ ਜੌਹਰ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਵਿਲਾਇਤ ਚਲੀ ਗਈ। ਉਸ ਤਲਵਾਰ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਪ੍ਰਕਿਰਮਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੜੀ ਸਾਫ਼ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਦੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੌਹਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਬੜੀ ਤਿੱਖੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਦਾਮ(ਕੀਮਤ) ਬਹੁਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਯੋਗ ਦਾ ਜੌਹਰ ਬੜਾ ਘੱਟ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਬੰਧੇਲੇ ਹਨ, ਗਰੀਬ ਹਨ ਉਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬੜਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਘੱਟ ਹੈ ਪਰ ਯਾਦ ਦਾ ਜੌਹਰ ਬੜਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਇਕ ਅਰਜੁਨ - ਭੀਲ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਦਿਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਰਜੁਨ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਭੀਲ ਤਿੱਖਾ ਹੋ ਗਿਆ - ਤੀਰ ਮਾਰਨ ਵਿੱਚ। ਅਰਜੁਨ ਮਤਲਬ ਜੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਰੋਜ਼ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਾਹਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਤਿੱਖੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦਾ ਜੌਹਰ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਉਹ ਭਾਰ ਚੁੱਕਦੇ ਹਨ। ਕਹਿਣਗੇ ਭਾਵੀ। ਕੋਈ ਫੇਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਦੇਵਾਲਾ ਮਾਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਨਸੀਬ ਤੇ ਹੱਥ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਯੋਗ ਦਾ ਜੌਹਰ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੌਹਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਤਲਬ ਕਿ ਕੁੱਕੜ - ਗਿਆਨੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਪਤੀ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਤਿੱਖੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅੰਦਰ ਖਿੱਟ-ਖਿੱਟ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਧਾਰਨ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਸਭ ਕੁਝ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੇਖਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕੰਮ ਕਾਰ ਡੇ... ਆਫ਼ਿਸ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਫਰਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੰਮਕਾਜ ਕਰਦੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਇਸ਼ਟ ਦੇਵਤਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਪੱਥਰ ਦਾ ਬੁੱਤ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਵੀ ਪੂਜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਪੱਥਰ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਹੈ। ਬੋਲੇ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਜ਼ਰੂਰ ਕੋਈ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਯੋਗਬੱਲ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਵੀ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਗੱਲ, ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਗੰਗਾਵਾਂ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਸ, ਇਕ ਹੀ ਸਮੇਂ ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਕਲਪ ਦੇ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਗੱਲ ਵੀ ਕਰ ਸਕਣ। ਬਾਕੀ ਪਾਣੀ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੀ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ ਭਗਤੀ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ ਗੰਗਾ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨੂੰ ਵੀ ਪੂਜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਤਾਂ ਇਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਇਕ ਵਾਰੀ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਦਲਣੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਕੀ ਲਿਖੀਏ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝ ਜਾਣ ਕਿ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਇਕ ਸ਼ਿਵ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੁਮਾਰ-ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਗਿਆਨ ਧਾਰਨ ਕਰ ਗਿਆਨ ਗੰਗਾਵਾਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਗਿਆਨ ਗੰਗਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ। ਗਿਆਨ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਯੁੱਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬੜਾ ਅੰਤਰਮੁਖ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਨ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੇ ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹਾਂ, ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਕਰਦੇ ਜਦੋਂ

ਪਾਪ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣਗੇ ਉਦੋਂ ਲੜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਭ ਨੂੰ ਪੈਗਾਮ ਮਿਲ ਜਾਵੇ।

ਪੈਗਾਮ ਅਰਥਾਤ ਮੈਸਜ਼ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਪੈਗੰਬਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਪੈਗਾਮ ਪਹੁੰਚਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਵੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤਰ ਦੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁਖ ਨਾਲ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਾਣੀ ਦੀ ਗੰਗਾ ਕੀ ਸਮਝਾਵੇਗੀ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਸੁਖੀ ਸੰਪਤੀ ਵਾਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਦੁਖੀ ਕੰਗਾਲ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਆਦਿ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਵੀ ਬਣਨੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜਨਾ, ਪੂਜਾ ਕਰਨਾ ਇਹ ਭਗਤੀ ਹੈ ਨਾ। ਮੈਂ ਥੋੜੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਹੁਣ ਆਤਮਾ ਤੇ ਸਰੀਰ ਦੇਵੇ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਦੇਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਨਾਲ ਮਮਤਵ ਮਿੱਟ ਜਾਵੇ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਂਗੇ, ਇਕ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸਭ ਸੰਬੰਧ ਜੋੜਾਂਗੇ ਅਤੇ ਸਭ ਦੇਹਧਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵਾਇਦਾ ਯਾਦ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ। ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੂਜਾ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨੀ ਹੈ। ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦਾਸ ਦਾਸੀਆਂ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਾਂਗੇ, ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਉੱਚਾ ਪਦ ਕਿਵੇਂ ਪਾਵਾਂਗੇ? ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਗੱਲ ਤੋਂ ਝਗੜਾ ਕਲਹਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕਲਹਿ ਹੈ ਇਸਲਈ ਗਿਆਨ ਠਹਿਰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਖ ਦੇਵੇ ਠੀਕ ਚਲਦੇ ਹਨ? ਚਲਣ ਬੜੀ ਵੱਧੀਆ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੋਧ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਵੀ ਨਾ ਰਹੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਹੰਗਾਮੇ ਤੇ ਕਿੰਨੀ ਅਸਾਂਤੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਗਿਆਨ - ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਤਿੱਖੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪੈਣਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਵੀ ਚੰਗੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਛੋਟੇ ਚਿੱਤਰ ਏਨੇ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਚਿੱਤਰ ਹੋਣ। ਬਾਹਰ ਮੁੱਖ ਸਥਾਨਾਂ ਤੇ ਰੱਖੋ। ਜਿਵੇਂ ਨਾਟਕ ਦੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਚਿੱਤਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਚੰਗੇ-ਚੰਗੇ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਓ ਜੋ ਬਿਲਕੁੱਲ ਖਰਾਬ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਪੇਂਟਰੀ ਵੀ ਬੜੀ ਵੱਡੀ-ਵੱਡੀ ਬਣਾ ਕੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਰੱਖੋ ਜੋ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਪਵੇ। ਸੀਟ ਤੇ ਹੀ ਰੰਗ ਆਦਿ ਇਵੇਂ ਦਾ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਵੇ ਜੋ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਧੁੱਪ ਨਾਲ ਖਰਾਬ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮੁੱਖ ਸਥਾਨਾਂ ਤੇ ਰੱਖ ਦੇਵੋ ਜਾਂ ਕਿਤੇ ਐਗਜ਼ੀਬਿਸ਼ਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁੱਖ ਵੱਡੇ ਦੇ ਤਿੰਨ ਚਿੱਤਰ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨ। ਇਹ ਗੋਲਾ ਵੀ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਦੀਵਾਰ ਜਿੱਡਾ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ 8-10 ਆਦਮੀ ਉਠਾ ਕੇ ਰੱਖਣ। ਕੋਈ ਵੀ ਦੂਰ ਤੋਂ ਦੇਖੇ ਇੱਕਦਮ ਕਲੀਅਰ ਪਤਾ ਪਵੇ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਇੰਨੇ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਥੋੜੇ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਵਰਗ ਹੈ ਜਾਂ ਨਰਕ - ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਤੇ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਆਵੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਚਿੱਤਰ ਹੋਣ। ਕਿਵੇਂ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਬੁੱਤ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪਾਂਡਵ ਹੋ ਨਾ।

ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਪੜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ ਸਤਯੁੱਗ ਦਾ ਫਸਟ ਪ੍ਰਿੰਸ, ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ-ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਆਪਣੀ ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਦੇ-ਪੜ੍ਹਦੇ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਉਹ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ ਕੀ? ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ, ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਦੇ ਅੱਖਰ ਵੀ ਸੁਣੇ ਤਾਂ ਵੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਣਗੇ। ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਕੇ ਢੇਰ ਸੁਨਣਗੇ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਲਪ ਪਹਿਲਾ ਵਾਂਗੂੰ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਅਨੇਕ ਵਾਰੀ ਰਾਜ ਲਿਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਗਵਾਇਆ ਹੈ। ਹੀਰੋ ਵਰਗਾ ਸੀ ਫਿਰ ਕੋਡੀ ਵਰਗਾ ਬਣੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਹੀਰੋ ਮਿਸਲ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਇਆ ਹੈ? ਭਾਰਤ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਇਸ ਸੰਗਮ ਨੂੰ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਯੁੱਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਤਮ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਪੁਰਖ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹੈ ਕਨਿਸਟ। ਜੇ ਪੁਜਨੀਏ ਸੀ ਉਹ ਹੀ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹਨ। 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਰੀਰ ਵੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਗਏ, ਆਤਮਾ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਗਈ। ਜਦੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਪੁਜਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਚੇਤਨ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਚੇਤਨ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੇਗੇ ਤਾਂ ਪੱਥਰ ਨੂੰ ਪੂਜੋਗੇ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਚੇਤਨ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸਦੀ ਹੀ ਪੱਥਰ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਬਣਾ ਕੇ ਪੂਜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਉਹ ਹੀ ਹਨ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੀ ਆਈ ਹੈ। ਥੱਲੇ ਡਿਗਣ ਨਾਲ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਫਿਰ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦਿਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਾਂ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਦੁਆਰਾ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਚਿੱਤਰ ਆਦਿ ਵੀ ਬੜੀ ਸਮਝ ਨਾਲ ਬਣਾਉਣੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਿੱਖਤ ਹੀ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਪਾਣੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਜਾਂ ਪਾਣੀ ਦੀ ਨਦੀਆਂ ਹਨ?

ਜਾਂ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਨਿਕਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਗਿਆਨ ਗੰਗਾਵਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਨ? ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਦਿਖੇਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਮੁੱਖ ਚਿੱਤਰ। ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਸਿਵਲ ਬਨਾਉਣੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਬਾਬਾ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈ (ਅੱਖ) ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਚੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਹੁਣ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਬੁੱਧੂ (ਮੂਰਖ) ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਰਗਤੀ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਭ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਫਸਟਕਲਾਸ ਦਾਸ ਦਾਸੀਆਂ ਵੀ ਬਣਨਗੇ। ਫਸਟਕਲਾਸ ਦਾਸੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇਗੀ। ਬਰਤਨ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਖਾਣਾ ਖਿਲਾਉਣ ਵਾਲੀ, ਸਫ਼ਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸਾਰੇ ਹੋਣਗੇ। ਇਥੋਂ ਹੀ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਫਸਟ ਨੰਬਰ ਵਾਲੀ ਜ਼ਰੂਰ ਵੱਧੀਆਂ ਨੰਬਰ ਲਵੇਗੀ। ਉਹ ਭਾਸਨਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਭਾਸਨਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਧੀਆਂ ਮੁਰਲੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਯੋਗ ਘੱਟ ਹੈ। ਕੋਈ ਇਸਤਰੀ ਪੁਰਖ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਤਿੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਕ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਦੂਜਾ ਪਹੀਆਂ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਕ ਦੇ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮਾਰਗ ਹੈ ਨਾ। ਜੇੜੀ ਇਕ ਜਿਹੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇਗੇ। ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਨਾ ਕੀ ਅਸੀਂ ਹੰਸ ਹਾਂ, ਇਹ ਬਗੁਲਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਵਗੁਣ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ। ਚਟਾਭੇਟੀ(ਰਲਿਆ ਮਿਲਿਆ) ਵੀ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਮੋਹਨਤ ਬੜੀ ਹੈ। ਹੈ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ। ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁੱਕਤੀ। ਬਗੈਰ ਕੋੜੀ ਖਰਚ ਦੇ ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਪਦ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਗਰੀਬ ਹਨ ਉਹ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕੈਣ - ਕੈਣ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਆਏ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਲੈ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਅੱਜ। ਹੈ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਗਰੀਬ ਬੜਾ ਉੱਚਾ ਮਰਤਬਾ ਪਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਗਿਆਨ ਤਲਵਾਰ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਦਾ ਜੋਹਰ ਭਰਨ ਦੇ ਲਈ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਬਣ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕੀ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਹੈ ਕੀ ਨਿਰੰਤਰ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇ। ਇਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸੱਚੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖੋ। ਦੇਹ ਅਤੇ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਨਾਲੋਂ ਮਮਤਾਵ ਕੱਢ ਦੇਵੋ।

2. ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਇਕ ਦੇ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਕਰ ਹੰਸ ਬਣ ਕੇ ਉੱਚਾ ਪਦ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਵੀ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਸਿਵਲ ਬੁੱਧੀ ਬਨਾਉਣੀ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੁਆਰਾ ਸਾਰੇ ਬੰਨਣਾ ਨੂੰ ਕ੍ਰਾਸ (ਪਾਰ) ਕਰ ਕੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਭਵ :

ਕਈ ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੀ ਵੈਸੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਠੀਕ ਹਾਂ ਪਰ ਇਹ ਕਾਰਨ ਹੈ ਨਾ - ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਦਾ, ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦਾ, ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਦਾ ਬੰਧਨ ਹੈ..... ਪਰ ਕਾਰਨ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਵੀ ਹੋ ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਕ੍ਰਾਸ(ਪਾਰ) ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕੁਝ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਸਦਾ ਮਨੋਰੰਜਨ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਅਤੇ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਡਬਲ ਲਾਈਟ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੈਂਡ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸਕਦਾ ਹੈ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਹਰ ਗੁਣ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਿੱਜੀ ਸੰਸਕਾਰ ਬਣਾਓ।

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਟੀਚਰ ਵਿਦੇਹੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਯਾਦ ਦੀ ਮੇਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਜਦ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉਦੋਂ ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਓਗੇ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਮੇਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਕਿਹੜੇ ਧੋਖੇ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਇਆ, ਝਿਲਮਿਲ ਦੇਖੀ-ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫ਼ਾਇਦਾ ਨਹੀਂ, ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਨਾਲ ਜਾਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪੈਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਪਾਪ ਕਟ ਜਾਣਗੇ ਜਾਂ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਨਹੀਂ ਇਹ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਧੋਖੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਜਾਣਗੇ। ਯਾਦ ਦੀ ਮੇਹਨਤ ਕਰੋ, ਮੇਹਨਤ ਨਾਲ ਹੀ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਾਬਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਮੇਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਯੋਗ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬੱਚੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਯੋਗ ਜ਼ਰੂਰ ਟੀਚਰ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਫਲਾਣਾ ਟੀਚਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਫਲਾਣਾ ਦਰਜਾ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਟੀਚਰ ਨੇ ਕਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਓ। ਐਂਟੇਮੈਟਿਕਲੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤਰ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੀਂ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਹਧਾਰੀ ਟੀਚਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਹਨ ਵਿਦੇਹੀ ਟੀਚਰ, ਜੋ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਖੁੱਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਡਾ ਦੇਹਧਾਰੀ ਟੀਚਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਯਾਦ ਠਹਿਰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਪਵੇ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਟੀਚਰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਹੋਵੇ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਫਿਰ ਚਲੇ ਜਾਓਗੇ ਘਰ। ਇਮਤਿਹਾਨ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਡਰਾਮਾ ਫਿਨਿਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਜਿਹੜਾ ਅਸੀਂ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਪਤਾ ਹੈ। ਪਿੱਛੋਂ ਉਥੇ ਇਹ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੀ ਨੇਲਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਵੀ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਸਮਝਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਘੜੀ-ਘੜੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾ ਭਵ। ਮਨਮਨਾ ਭਵ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅੱਖਰ ਰਾਈਟ ਹੈ। ਬਾਪ ਖੁੱਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਤੇ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਸਬਜੈਕਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਹਿਸਟਰੀ, ਹਿਸਾਬ-ਕਿਤਾਬ, ਸਾਇੰਸ ਆਦਿ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪਾਸ ਹੋਵਾਂਗੇ ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਐਨੇ-ਐਨੇ ਨੰਬਰਾਂ ਨਾਲ ਪਾਸ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਮਾਇਆ ਘੜੀ-ਘੜੀ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਵਿਕਲਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਾਂ ਸਮਝਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ? ਏਵੇਂ-ਏਵੇਂ ਸੰਕਲਪ-ਵਿਕਲਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਦੇਖਣ ਨਾਲ ਖਿਆਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਕਰੀਏ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਪ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਨਹੀਂ। ਪਾਪ ਤਾਂ ਉਦੋਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਕਰੋਗੇ।

ਬਾਪ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਕਿਉਂ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅੱਕਾਸੁਰ ਬੱਕਾਸੁਰ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ। ਹੁਣ ਮਾਰਨ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਕੱਟਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਧਾਰੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਚੱਕਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮਾ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਮੇਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਬਾਬਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬੈਠ ਦੇਣਗੇ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਕਟ ਜਾਣ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਇਹ ਧੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇੰਜ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਖਣਗੇ ਹੀ। ਦੇਖਣ ਨਾਲ ਜਾਂ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਰਸਤਾ ਦਸਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ-ਇਵੇਂ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ ਸਮਝੋ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਕੇ ਦੇਖਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਪਾਪ ਕਟ ਜਾਣਗੇ, ਨਹੀਂ। ਪਾਪ ਕਟਦੇ ਹਨ ਆਪਣੀ ਮੇਹਨਤ ਨਾਲ। ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਕਰੋ ਤਾਂ ਇਹ ਧੰਦਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ-ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਹੈ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਮੇਹਨਤ ਆਪਣੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣੇ ਸਾਧੂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੀ ਬਸ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਲੈਂਦੇ-ਲੈਂਦੇ ਡਿੱਗਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਾਤੱਤਵ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਾਫ਼ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ-ਇਵੇਂ ਕਰੋ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਨੰਗੇ ਆਏ ਨੰਗੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਾਇਨ ਵੀ ਇਸ

ਸਮੇਂ ਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਸਨ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਵਿਚ ਕੰਮ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਹੈ ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਮਦਦ ਕਰੋ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਮਤ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਮਦਦ ਦੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਣਗੇ। ਨਹੀਂ। ਟਾਈਮ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਮੇਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣ ਦਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਮਰਦਾਂ ਨੂੰ ਧੰਦੇ ਦਾ ਫੁਰਨਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਲਾਟਰੀ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਿ ਸਾਰੀ ਜੰਗ (ਨਿਕਲ) ਜਾਵੇ। ਫੀਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਲਾਣੇ ਚੰਗੇ ਪੁਰਸਾਰਥੀ ਹਨ। ਚਾਰਟ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਦੇ-ਤਿੰਨ ਘੰਟੇ ਵੀ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਾਣਪ੍ਰਸਤੀ ਗੁਰੂ ਆਦਿ ਬਹੁਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਾ ਦੇਵਤੇ ਕਦੇ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਾਂ ਹੀ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਉਦੋਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ ਦਾ ਕੰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਹ ਵਿਨਾਸ ਤਾਂ ਕਲਪ-ਕਲਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਲਿਖਦੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਇਹ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਦਾ ਜਿਹੜਾ ਰਸਤਾ ਦਸਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਲਪ-ਕਲਪ ਆਕੇ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡੇ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਫਿਰ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ, ਜੋ ਫਿਰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਵਾਇਸ਼ਰੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਸਭ ਚਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਕਿਉਂ ਸਾੜਦੇ ਹਨ - ਮਤਲਬ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸਵਦਰਸਨ ਚੱਕਰ ਧਾਰੀ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਇਹ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਜੋ ਬਾਬਾ ਵਿਚ ਗਿਆਨ ਹੈ ਉਹ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਹੀ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਇਹ ਕਰਮ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਹੀ ਰਾਤ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਸੁੱਖ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿਚ ਵੀ ਸਾਰਾ ਚੱਕਰ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿਚ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਮੇਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਇਸ ਲਈ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ, ਫਿਰ ਨੇਲਜ਼ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣ। ਦੂਸਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਆਏਗਾ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ, ਫੇਰ ਨੇਲਜ਼ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣ। ਦੂਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣਾ ਆਏਗਾ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਪਤਿਤ-ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁੰਨਿਆ ਆਤਮਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜਗ੍ਹਾਫੀ ਫਿਰ ਰਪੀਟ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਗਹਿਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਨਾ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਜੋ ਹੈ ਜੈਸੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਉਸਦਾ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਬਾਪ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਵੰਡਰ ਹੈ ਕੀ-ਕੀ ਪਾਰਟ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਰੋਮਾਂਚ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਝਿਲਮਿਲ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਉਸ ਨਾਲ ਫਾਇਦਾ ਹੀ ਕੀ ਹੈ? ਇਥੋਂ ਤਾਂ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋਇਆ, ਮੁਕਤੀ ਪਾਈ। ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਧੋਖੇ ਵਿਚ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹਰ ਗੱਲ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਰੇ(ਗਹਿਰਿਆਂ) ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਚੱਕਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਬਸ ਬਾਬਾ ਨੂੰ, ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਨੇਲਜ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾ ਲਵਾਂਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਨੰਗੇ ਆਏ ਉਵੇਂ ਹੀ ਨੰਗੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੈਵੀ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਕੋਈ ਨੇਲਜ਼ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਹਿਜ ਯਾਦ। ਯੋਗ ਅੱਖਰ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਮੂੰਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹਨ ਹਠਯੋਗੀ। ਸਹਿਜ ਯੋਗ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਣਦੇ ਸੀ - ਗੀਤਾ ਦੇ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਸਹਿਜ ਯੋਗ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਮਿਸ ਅੰਡਰਸਟੈਂਡ ਕਰ ਦਿੱਤੀ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਮੱਤਾਂ ਹਨ। ਜੋ ਗ੍ਰਿਹਸਥ ਵਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਹੀ ਇਹ ਗੀਤਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਸੀ, ਹੁਣ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਐਵਰਪਿਓਰ ਹੈ। ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦੇਣ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਸੀ ਫਿਰ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣੇ। ਜੋ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪੋਪ ਪਾਦਰੀ ਆਦਿ ਪਹਿਲੇ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਅਡੀਸ਼ਨ ਹੁੰਦੇ-ਹੁੰਦੇ ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜੇ ਤਾਂ ਜੜ੍ਹਜੜੀਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿਚ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਸੀ ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੀ ਬਣਦੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ। ਡਿਟੇਲ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬੀਜ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿਵੇਂ ਝਾੜ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਨੁੱਖ ਰੂਪੀ ਝਾੜ ਦਾ ਰਾਜ ਬਾਪ ਹੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਗਵਾਨ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਡਾ ਬਾਗ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਸੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਨੇਲਜ਼ ਹੈ ਨਾ। ਕਿੰਨਾ ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਖੁਦਾਈ

ਬਗੀਚਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਬਗੀਚਾ ਹੈ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਨੂੰ। ਜਿੱਥੇ-ਕਿਤੇ ਮਾਰਾ ਮਾਰੀ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਜੇ ਬਾਕੀ ਜੇ ਅੰਟਾਮਿਕ ਬੰਬਸ ਰਹੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਤਿਆਰ ਕਰ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਸਭ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕੋਈ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਤਯੁੱਗ ਕਿਵੇਂ ਆਵੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਾਫ਼ ਹੈ, ਚਾਹੇ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਹਾਂਭਾਰੀ ਮਹਾਂਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਲੱਗੀ, 5 ਪਾਂਡਵ ਬਚੇ। ਉਹ ਵੀ ਗਲ ਮਰੇ। ਪਰ ਰਿਜ਼ਲਟ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜੋ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਹੀ ਲੁਟਿਆ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਰਿਟਰਨ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਿਛਾੜੀ ਤੱਕ ਦਿੰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਵਿਨਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਸਾਡਾ ਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹਿਸਟਰੀ ਮਸਟ ਰਪੀਟ। ਭਾਰਤ ਫਿਰ ਹੈਵਨ ਬਣੇਗਾ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਖੰਡ ਦਾ ਉਥੇ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਹੈ ਕਲਯੁੱਗ ਦਾ ਅੰਤ, ਫਿਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਆਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਇਹ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਰਾਜ ਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣ। ਕਲਪ-ਕਲਪ ਅਨੇਕ ਵਾਰੀ ਤੁਸੀਂ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇ ਹੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੀ। ਬੜੇ ਅਕਲਮੰਦ ਸਨ। ਉਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਜ਼ੀਰ ਆਦਿ ਤੋਂ ਰਾਏ ਲੈਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਫਿਰ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੁਖਧਾਮ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸੁਖਧਾਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਖੁੱਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਤੋਂ 3 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ ਇਕ ਧਰਮ ਸੀ ਫਿਰ ਦੂਸਰੇ ਧਰਮ ਆਏ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੰਡਰ ਖਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਕਿਵੇਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਪਰ ਸਮਝਣਗੇ ਓਹੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਸਮਝਿਆ ਹੋਵੇਗਾ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1 ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਭਸਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸੰਭਾਲ ਕਰੋ - ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਪ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣਨ ਦੀ ਆਪੇ ਹੀ ਮੇਹਨਤ ਕਰੋ।

2 ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਦੀ ਆਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ, ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕੱਟਦੇ, ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਨਾਲ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੰਗ ਨਿਕਲੇਗੀ ਬਾਪ ਅਤੇ ਨਾਲੇਜ਼ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਨਿਮਿਤ ਸਮਝ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਜਾਂ ਵਿਅਰਥ ਫ੍ਰਿਤੀ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਭਵ :

ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਨਿਮਿਤ ਹਾਂ - ਇਸ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਤਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਜਾਂ ਵਿਅਰਥ ਫ੍ਰਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਜਿੰਮੇਵਾਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਕ ਵੀ ਅਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਸੰਕਲਪ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ। ਇਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵੀ ਵਿਅਰਥ ਫ੍ਰਿਤੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ, ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਅਗਿਆਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕ੍ਰੋਧ ਹੈ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ।

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਦਾ ਚਿੰਤਨ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰੇ ਤਾਂ ਨਵੀਂ - ਨਵੀਂ ਪੁਆਇੰਟ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਰਹਿਣਗੀਆਂ , ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗੇ ”

*ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਇਸ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਕਮਾਲ ਕਿਸਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਉਂ?

*ਉੱਤਰ:- 1- ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਕਮਾਲ ਹੈ ਸਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ ਪਰੀਜ਼ਾਦਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। 2- ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤਰ (ਅੱਖ) ਦੇ ਅੰਧਿਆਰੇ ਤੋਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਣਾ, ਠੇਕਰ ਖਾਣ ਤੋਂ ਬਚਾ ਦੇਣਾ, ਇਹ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗੀ ਕਮਾਲ ਦਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਕੰਮ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੋਜ਼-ਰੋਜ਼ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁਣਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਗੁਪਤ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾ ਕੀ ਹੈ, ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੱਕੀ ਆਦਤ ਪੈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕੀ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਧੰਦਾ ਆਦਿ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਬੁਲਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਨਾਮ ਨਾਲ ਬੁਲਾਉਣਗੇ। ਨਾਮ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਤਾਂ ਬੋਲ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਮਹਿਮਾ ਸਾਰੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਹਿਮਾ ਲਾਇਕ ਬਾਪ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਮਹਿਮਾ ਲਾਇਕ ਸੀ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਪ ਮਹਿਮਾ ਲਾਇਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਾਪ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿੰਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਰੱਥ ਹਨ, ਸਭ ਕੁਝ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਥੋੜੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਮਹਿਮਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੜੀ ਹੈ। ਮੁਸਲਮਾਨ ਲੋਕ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੱਲ੍ਹਾ ਮੀਆਂ ਨੇ ਇਵੇਂ ਫਰਮਾਇਆ। ਹੁਣ ਫਰਮਾਇਆ ਕਿਸਦੇ ਅੱਗੇ? ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਫਰਮਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਅੱਲ੍ਹਾ ਮੀਆਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਫਰਮਾਇਆ ਤਾਂ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਹੈ ਫਿਰ ਤਾਂ ਇਹ ਨੇਲਜ਼ ਹੀ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੋਧੀ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਵੀ ਇਵੇਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਪਰ ਫਰਮਾਇਆ ਕੀ ਸੀ ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਲਫ਼ ਅਤੇ ਬੇ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ ਤਾਂ ਯਾਦ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਅੱਲ੍ਹਾ ਮੀਆਂ ਨੇ ਇਵੇਂ ਕਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਹੈ ਕੋਣ, ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ - ਇਹ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੱਲ੍ਹਾ ਮੀਆਂ ਨੂੰ ਠਿਕੱਰ - ਭਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਜਾਨਣਗੇ ਕਿਵੇਂ? ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਜੇ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਤੇ, ਰਜੇ ਅਤੇ ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਬੋਧੀ ਜੇ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸਭ ਨੂੰ ਉਤਰਨਾ ਹੈ। ਚੜ੍ਹਨ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇਕ ਹੈ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝੋ ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਆਇਆ, ਕਿਸ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਣਗੇ। ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਚੰਗੀ ਬੁੱਧੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ-ਨਵੀਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਕੱਢਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੇਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਰਤਨ ਕੱਢਣੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਕੇ ਲਿਖੋ, ਫਿਰ ਪੜ੍ਹੋ ਕਿ ਕੀ-ਕੀ ਮਿਸ ਹੋਇਆ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਜੋ ਪਾਰਟ ਹੈ ਉਹ ਤਾਂ ਚਲਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵਾਲੀ ਨੇਲਜ਼ ਸੁਣਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਥੱਲੇ ਉਤਰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹਾਉਣਗੇ ਕਿਵੇਂ? ਪੇੜੀ ਥੱਲੇ ਉਤਰਨੀ ਹੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ ਸੁੱਖ, ਪਿੱਛੇ ਹੈ ਦੁੱਖ। ਇਹ ਨਾਟਕ ਬੜਾ ਫਾਈਨ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਹੈ, ਉਹ ਕੋਈ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਇਕ ਹੈ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਦੁੱਖ ਦੀ ਖੇਡ ਤਾਂ ਸਭ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਨਾਲੋਂ ਸੁੱਖ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਰੂਰ ਸੁੱਖ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੁੱਖ ਥੋੜੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਓਦੋਂ ਮਿਲਨੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਵਾਪਿਸ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਭੁੱਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹਾਂ, ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਸੁਰ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਦੇਵਤਾ ਜਦੋਂ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੂਲਵਤਨ

ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਕਮਾਲ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੀ, ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਰੀਜ਼ਾਦਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੜਾਈ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਮਾਲਾ ਫੇਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਹਨੁਮਾਨ ਨੂੰ, ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੀ ਫਾਇਦਾ? ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ 'ਮਹਾਰਥੀ', ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੈਠ ਹਾਥੀ ਤੇ ਸਵਾਰੀ ਦਿਖਾ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਕਿਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਆਭਿਗਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਭਿਗਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਜੜ੍ਹਜੜੀਭੂਤ ਹੈ। ਵਿਸ਼ ਦੀ ਪੈਦਾਇਸ਼ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਫੀਲਿੰਗ ਆਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਪੜਾਈ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਗੀਤ ਸਭ ਸੁਣਦੇ, ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ ਪਰ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਨੇ ਬੈਠ ਸੁਣਾਇਆ ਤਾਂ ਵੰਡਰ ਖਾਦਾ। ਬਾਪ ਦੀ ਗੀਤਾ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਹੋਈ। ਇਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਬੈਠ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੱਲ੍ਹਾ ਮੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ। ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ - ਅੱਲ੍ਹਾ ਕੌਣ? ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੀ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਿੱਛੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕੀ ਜਾਨਣਗੇ। ਸਰਵ ਸ਼ਾਸਤਰਮਈ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਗੀਤਾ ਹੀ ਰਾਂਗ(ਗਲਤ) ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਫਿਰ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਬਾਪ ਨੇ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ ਉਹ ਪਰਾਏ ਲੋਪ(ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਗੁੱਪਤ) ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁਣਕੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਚੁਕਤੂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਫਿਰ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਕੁਝ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਚੁਕਤੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਪਹਿਲੇ-ਪਹਿਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰਾਂਗੇ। ਏਨਾ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਾ ਜਾਓ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਾਓ ਕਿ ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਆਤਮਾ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਆਕੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਿਵਾਏ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਆਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਸਭ ਸ਼ਰੀਰਧਾਰੀਆਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਸੁਪਰੀਮ ਆਤਮਾ। ਬਗੈਰ ਸ਼ਰੀਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸਿਵਾਏ ਇਕ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਦੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ। ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ। ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ... ਕੀ ਇਹ ਆਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ? ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਪ੍ਰਿੰਸ ਹੈ। ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਨੇਲਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਮਹਿਮਾ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਤਾਂ ਹੀਰੇ ਵਰਗੀ ਹੈ। ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਸਮਝੋ ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਆਇਆ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕਿਸਨੂੰ ਕੀ ਨੇਲਜ਼ ਦੇਣਗੇ? ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ਕਹਿਣਗੇ ਚੰਗੀ ਚਾਲ ਚਲੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਦਗਤੀ ਦੀ ਨੇਲਜ਼ ਕੋਈ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ-ਆਪਣਾ ਪਾਰਟ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਤੋ, ਰਜੋ, ਤਮੋ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਆਉਣ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨਾਂ ਦੀ ਚਰਚ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇਗੀ। ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਹੋਣਗੇ, ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗੀ ਫਿਰ ਚਰਚ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪੈਸੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੈਸੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਝਾੜ ਹੈ। ਝਾੜ ਕਦੇ ਵੀ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਬੇਸਮਝ ਬਣ ਗਏ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲਾ ਤੋਂ ਹੀ ਤਿਆਰ ਹੋ ਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਰਾਜ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਉਹ ਤਾਂ ਇਕੱਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਝਾੜ ਦਾ ਫਾਊਂਡੇਸ਼ਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਫਿਰ 3 ਟਯੂਬ (tube) ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਮੱਠ ਪੰਥ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਿੱਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫਿਰ ਕੁਝ ਮਹਿਮਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਫਾਇਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਥੱਲੇ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਸਾਰੀ ਨੇਲਜ਼ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰਥ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਧਾਰਨ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਓਦੋਂ ਇਹ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਪਦਮਾ ਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤਰ(ਅੱਖ) ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਇਕ ਵਾਰ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਨੇਰਾ ਹੈ ਨਾ। ਗਿਆਨ ਹੈ ਦਿਨ, ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਧੱਕੇ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਗੀਤਾ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਖੋਲ੍ਹੋ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਉਠਾਉਂਦੇ, ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੈ।

ਇਥੇ ਬੜਾ ਸਾਈਲੈਂਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੋਲੀਅਸਟ ਆਫ਼ ਹੋਲੀ ਕਲਾਸ। ਜਿਥੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ 21 ਜਨਮ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਨੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਹੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਬੜੀ ਧੀਰਜ ਵਾਲੀ ਅਵਸਥਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹੱਠ ਨਹੀਂ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਨੂੰ ਹੱਠ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਕਿੰਨੇ ਮਿੱਠੇ ਹਨ, ਕਿੰਨੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਤਾਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਬਣਾਂਗੇ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਟੀਚਰ ਹਨ। ਇਥੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਹੈ, ਜੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੋ

ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੰਡਰਫੁਲ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸੁਣ ਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ਫਿਰ ਦੁਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਜਾਈ ਦੇ ਲਾਇਕ ਕੌਣ-ਕੌਣ ਬਣਨਗੇ। ਬਾਪ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਚੁੱਕਣਾ। ਬਾਪ ਸਭ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਇਸ ਮੁੱਖ ਦਵਾਰਾ ਬੈਠ ਨੈਲਜ਼ ਸੁਣਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਕਾਸ਼ਵਾਣੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਸੱਚੀ ਅਕਾਸ਼ਵਾਣੀ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਬਾਪ ਉਪਰ ਤੋਂ ਆਕੇ ਇਸ ਗਰੁਮੁੱਖ ਦਵਾਰਾ ਸੁਣਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਮੁੱਖ ਰਾਹੀਂ ਵਾਣੀ ਵੀ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ।

ਬੱਚੇ ਬੜੇ ਮਿੱਠੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅੱਜ ਟੋਲੀ (ਪ੍ਰਸਾਦ) ਖਵਾਓ। ਬਹੁਤ ਟੋਲੀ ਬੱਚੇ। ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਰਵੈਂਟ ਵੀ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਮੇਂ ਬੜਾ ਥੋੜਾ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਜੇ ਬੰਬ ਬਣਾਏ ਹਨ, ਉਹ ਇਵੇਂ ਹੀ ਸੁੱਟ ਦੇਣਗੇ ਕੀ? ਜੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਉਹ ਫਿਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤੁਸੀਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬਾਪ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਰੀਰਕ ਬੱਲ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਈਲੈਂਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਬੜੀ ਧੀਰਜ ਵਾਲੀ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਾਲੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਦਾ ਅਹੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਣਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਰਗਾ ਮਿੱਠਾ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ(ਖੁਸ਼) ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰੋ। ਅਸੀਂ ਭਗਵਾਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਰਵੈਂਟ ਵੀ ਹਾਂ - ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਤੱਤਪਰ(ਤਿਆਰ) ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਹਰ ਘੜੀ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਘੜੀ ਸਮਝ ਸਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਮੌਜ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਭਵ :
ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਰੂਹਾਨੀ ਮੌਜਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਯੁੱਗ ਹੈ ਇਸਲਈ ਹਰ ਘੜੀ ਰੂਹਾਨੀ ਮੌਜ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਰਹੋ, ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਰਸਥਿਤੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਿੱਚ ਮੂੰਝਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਮੇਂ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਦਾ ਹੈ। ਥੋੜਾ ਸਮੇਂ ਵੀ ਜੇਕਰ ਮੌਜ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮੂੰਝ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਅੰਤਿਮ ਘੜੀ ਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੈ ਗਤੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ ਇਸਲਈ ਐਵਰਰੇਡੀ ਦਾ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਸੈਕੰਡ ਵੀ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਹਰ ਸੰਕਲਪ, ਬੋਲ ਅਤੇ ਕਰਮ ਕਰੋ ਅਤੇ ਸਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਮੌਜ ਵਿੱਚ ਰਹੋ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਅਚਲ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਅਰਥ ਅਤੇ ਅਸੁਭ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰੋ।

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਕਰਕੇ ਦੱਸੋ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਹੀ ਗੀਤਾ ਜੇਯੰਤੀ ਹੈ , ਗੀਤਾ ਨਾਲ ਫਿਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੇਯੰਤੀ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਮੁੱਖ ਅਧਾਰ ਕੀ ਹੈ? ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਕਿਹੜਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜੋ ਬਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਉੱਤਰ:- ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਬਲ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਸਥਾਪਨ ਹੋਏ। ਲੇਕਿਨ ਕੋਈ ਵੀ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ, ਸਭ ਨੇ ਪਤਿਤ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ - ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਗੀਤ :- ਇਸ ਪਾਪ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਸੇ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਹੁਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਾਪ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਸਨੂੰ ਅਤੇ ਪੁੰਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਮਤਲਬ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਾਪ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਇਹ ਭਾਰਤ ਹੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਪੁੰਨ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਸਵਰਗ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਹੀ ਬਹਿਸ਼ਤ ਸੀ, ਭਾਰਤ ਹੀ ਦੇਵਜ਼ ਬਣਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਸੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਕੋਈ ਸੜਦਾ ਨਹੀਂ, ਉਥੇ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਪਹਿਲੇ-ਪਹਿਲੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਭਾਰਤ ਜੋ ਪਤਿਤ-ਦੁੱਖੀ ਹੈ ਸੇ ਉਹ ਹੀ ਭਾਰਤ ਪਾਵਨ ਸੁੱਖੀ ਸੀ ਜਰੂਰ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਸੀ। ਹੁਣ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਆਦਿ ਮਾਨਾ (ਅਰਥ) ਕੀ ਅਤੇ ਸਨਾਤਨ ਮਾਨਾ ਕੀ? ਆਦਿ ਮਾਨਾ ਸਤਯੁੱਗ। ਤਾਂ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਸੀ? ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਲਕਸ਼ਮੀ-ਨਾਰਾਇਣ ਸਨ। ਜਰੂਰ ਉਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਫਿਰ ਸਤਯੁੱਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੇ। ਸਤਯੁੱਗ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਸਨ। ਪਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਜੇਕਰ ਸੰਤਾਨ ਸਮਝਦੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਤਾਂ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਨਾਮ ਪਿਆ ਹੈ ਉਹ ਅਖਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹਿੰਦੂ ਮਹਾਂਸਭਾ। ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਹੈ ਸਰਵ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ। ਗੀਤਾ ਜੇਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਕਦੋਂ ਹੋਈ ਹੈ - ਇਹ ਵੀ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੇਯੰਤੀ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣ ਚੁੱਕੇ ਹੋ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਦੇ ਬਾਅਦ ਹੈ ਗੀਤਾ ਜੇਯੰਤੀ। ਗੀਤਾ ਜੇਯੰਤੀ ਦੇ ਬਾਅਦ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੇਯੰਤੀ। ਗੀਤਾ ਜੇਯੰਤੀ ਨਾਲ ਹੀ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਗੀਤਾ ਜੇਯੰਤੀ ਨਾਲ ਮਹਾਂਭਾਰਤ ਦਾ ਵੀ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਯੁੱਧ ਦੀ ਗੱਲ। ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਯੁੱਧ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ 3 ਸੈਨਾਵਾਂ ਸਨ। ਯਾਦਵ, ਕੌਰਵ ਅਤੇ ਪਾਂਡਵ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਯਾਦਵ ਮੂਸਲ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸ਼ਰਾਬ ਪੀਤੀ ਅਤੇ ਮੂਸਲ ਕੱਢੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੁਣ ਬਰੇਬਰ ਮੂਸਲ ਵੀ ਨਿੱਕਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਆਪਣੇ ਕੁੱਲ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਭ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਲੋਕ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਯੂਰਪਵਾਸੀ ਯਾਦਵ ਠਹਿਰੇ ਤਾਂ ਇਕ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਭਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਇਆ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜ ਪਏ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਯੂਰਪ ਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਇਸਲਾਮੀ, ਬੇਧੀ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਸਭ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਫਿਰ ਹਨ ਕੌਰਵ ਅਤੇ ਪਾਂਡਵ। ਕੌਰਵ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਅਤੇ ਵਿਜੈ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਹੋਈ। ਹੁਣ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਕੌਣ, ਜਿਸਨੇ ਸਹਿਜ ਯੋਗ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਗਿਆਨ ਸਿੱਖਾ ਕੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਇਆ ਮਤਲਬ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤੀ? ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਇਆ? ਕੌਰਵ ਤਾਂ ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਕੌਰਵ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਿਵੇਂ ਆ ਸਕਦਾ? ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੇਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਤਯੁੱਗ ਆਦਿ ਵਿੱਚ 16 ਕਲਾ। ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਫਿਰ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ 14 ਕਲਾ ਰਾਮ ਦੀਆਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਮਤਲਬ ਪ੍ਰਿੰਸ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ। ਵਿਕਾਰੀ ਪ੍ਰਿੰਸ ਲੋਕ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਸਤਯੁੱਗ ਦਾ 16 ਕਲਾਂ ਪ੍ਰਿੰਸ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਵਿਕਾਰੀ ਹਾਂ। ਜਰੂਰ ਪ੍ਰਿੰਸ ਲੋਕ ਵੀ ਇਵੇਂ ਕਹਿਣਗੇ ਨਾ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਵੀ ਹੈ, ਮੰਦਿਰ ਵੀ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਮੰਦਿਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਵੀ ਦੇਵਤਾ ਹੀ ਠਹਿਰੇ।

ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਦੇਖੋ ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਸਿੱਧ ਕਰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਗਾਂਧੀ ਵੀ ਗਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਸੇ ਗੀਤਾ ਜੇਯੰਤੀ ਜਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੇਯੰਤੀ ਸੇ ਗੀਤਾ ਜੇਯੰਤੀ? ਹੁਣ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੇਯੰਤੀ ਤਾਂ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕਹਾਂਗੇ। ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਜੇਯੰਤੀ ਕਦੋਂ ਹੋਈ ਸੀ - ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵ ਤਾਂ ਹਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਚੀ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸੀ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਰਾਜ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਬੱਚੇ ਜੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲਭੂਸ਼ਨ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗੱਲਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਸਿੱਧ ਕਰਕੇ ਦੱਸੀਏ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਸੇ ਗੀਤਾ ਜੇਯੰਤੀ। ਫਿਰ ਗੀਤਾ ਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੇਯੰਤੀ ਮਤਲਬ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਜੇਯੰਤੀ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਰਾਜਾ। ਉੱਥੇ ਤੇ ਹੈ ਰਾਜਾਈ। ਉੱਥੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਜਨਮ ਲੈ ਕੇ ਗੀਤਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਗਾਈ ਅਤੇ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਮਹਾਂਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਉਹ ਜਰੂਰ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੋਈ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ।

ਪਾਂਡਵ ਅਤੇ ਕੌਰਵ ਸਭਾ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਪਾਂਡਵ ਪਤੀ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ। ਸੱਮਝਦੇ ਹਨ ਉਸਨੇ ਸਹਿਜ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਇਆ। ਹੁਣ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਜਿੱਤ ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਸਹਿਜ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਇਆ। ਉਹੀ 21 ਜਨਮ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ-ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਬਣ ਗਏ। ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਹਿੰਦੂ ਮਹਾਂਸਭਾ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ। ਸਭਾਵਾਂ ਤਾਂ ਹੋਰ ਵੀ ਹਨ - ਲੋਕ ਸਭਾ, ਰਾਜ ਸਭਾ। ਇਹ ਹਿੰਦੂ ਸਭਾ ਹੈ ਮੁੱਖ। ਜਿਵੇਂ ਤਿੰਨ ਸੈਨਾਵਾਂ ਗਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਯਾਦਵ, ਕੌਰਵ ਅਤੇ ਪਾਂਡਵ....ਅਤੇ ਇਹ ਹੋਏ ਵੀ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਹੁਣ ਸਤਿਯੁੱਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਜਰੂਰ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਗਾਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਸੰਗਮ ਤੇ ਕਿਸਨੂੰ ਲਿਆਈਏ? ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਆ ਨਾਂ ਸਕੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਈ ਹੈ ਜੋ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਹੈ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਉਹ 84ਵੇਂ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਈ ਲੋਕ ਫਿਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹਾਜ਼ਰਾਹਜ਼ੂਰ ਹੈ, ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਭਗਤ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਸਭ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਇਹ ਰੂਪ ਧਰੇ ਹਨ। ਰਾਧੇ ਪੰਥੀ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਫਿਰ ਕਹਿਣਗੇ ਰਾਧੇ ਹੀ ਰਾਧੇ...ਅਸੀਂ ਵੀ ਰਾਧੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਰਾਧੇ। ਅਨੇਕ ਮਤਾਂ ਨਿਕਲ ਪਈਆਂ ਹਨ, ਕੋਈ ਕਹੇ ਈਸ਼ਵਰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ, ਕੋਈ ਕਹੇ ਰਾਧੇ ਸਰਵਵਿਆਪੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਪ ਵਰਲਡ ਆਲਮਾਈਟੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ ਤੇ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਈਏ। ਹਿੰਦੂ ਮਹਾਂਸਭਾ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ, ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਣਗੇ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਰਿਲੀਜਸ(ਧਾਰਮਿਕ) ਮਾਈਂਡ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਗੈਰਮਿੰਟ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਖੁੱਦ ਹੀ ਮੁੰਡ ਗਏ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਜਦੋਂ ਸਾਮਣੇ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਤਾਂ ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਹੋਵੇ। ਫਿਰ ਤਾਂ ਬਸ ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਗਈ ਫਿਰ ਸਾਮਣੇ ਉਦੋਂ ਆਉਣ ਜਦੋਂ ਰਾਜਾਈ ਗਵਾਓ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ, ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਸੇ ਗੀਤਾ ਜੇਯੰਤੀ। ਇਸ ਤੇ ਨਾਟਕ ਬਣਾਉਣੇ ਹਨ, ਜੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚੋਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤ-ਪਾਵਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਜੋ ਵੀ ਬਣੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸਨਮੁੱਖ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਗਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੈਂ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਨੇਲਜ਼ ਮੈਂ ਹੀ ਸਨਮੁੱਖ ਸੁਣਾ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਚਾਹੇ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉੱਥੇ ਭਗਵਾਨ ਸਨਮੁੱਖ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਸਨਮੁੱਖ ਸੀ ਜੋ ਸਵਰਗ ਬਣਾ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਤਾਂ ਕੀ ਉਹ ਗੀਤਾ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਮਰਦੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਗੀਤਾ ਨਾਲ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸਲਈ ਗੀਤਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਉਹ ਗੀਤਾ ਇਕ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਦੂਜੇ ਧਰਮ ਸਭ ਪਿੱਛੇ ਆਏ ਹਨ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣੋਗੇ। ਫਿਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਿਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਗੰਗਾਜਲ ਹੈ, ਜਮੁਨਾਜਲ ਨਹੀਂ ਪਿਲਾਉਂਦੇ। ਗੰਗਾਜਲ ਦਾ ਹੀ ਮਹੱਤਵ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਵੈਸ਼ਨਵ ਲੋਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਮਟਕੇ ਭਰਕੇ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਬੂੰਦ-ਬੂੰਦ ਪਾਕੇ ਪੀਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਭ ਰੋਗ ਮਿਟ ਜਾਣ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ ਜਿਸਨਾਲ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਦੁੱਖ ਮਿਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਚੇਤਨ ਗਿਆਨ ਗੰਗਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਗੰਗਾਵਾਂ ਨਿਕਲੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਉਹ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕੋਈ ਪਾਣੀ ਪੀਣ ਨਾਲ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਾਗਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀਆਂ ਗਿਆਨ ਗੰਗਾਵਾਂ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਦਾਤਾ ਇਕ ਸ਼ਿਵ ਹੈ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਪਤਿਤ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇਵੇਂ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਭਗਵਾਨ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੇ ਅਰਜੁਨ ਜਾਂ ਹੇ ਸੰਜੇ...ਨਾਮ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਲਿਖਣ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਤਿੱਖਾ ਹੈ, ਨਿਮਿਤ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਤੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਨਾਲ ਲਿਖਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਹੋ ਗਿਆ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਲਿਸਫੁੱਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨੇਲਜ਼ਫੁੱਲ ਬਲਿਸਫੁੱਲ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸ਼ਿਵ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਨੇਲਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਰਹਿਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨੇਲਜ਼ ਹੀ ਰਹਿਮ ਹੈ। ਮਾਸਟਰ ਰਹਿਮ ਕਰਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੇਰਿਸਟਰ, ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਆਦਿ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਬਲਿਸ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ-ਪਹਿਲੇ ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਾਕਾਰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਸੇ ਗੀਤਾ ਜੇਯੰਤੀ ਜਾਂ ਸਤਿਯੁਗੀ ਸਾਕਾਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੇਯੰਤੀ ਸੇ ਗੀਤਾ ਜੇਯੰਤੀ। ਇਹ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜੋ ਵੀ ਪੈਗੰਬਰ ਆਦਿ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਰਾਜ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਸਭ

ਪਤਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਤੰਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਜਾਈਏ। ਜੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਹਨ ਚਾਰ ਧਰਮ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਡਾਲ ਡਾਲੀਆਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ, ਗੀਤਾ ਜੇਯੰਤੀ ਸਿੱਧ ਹੋਣ ਨਾਲ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਉੱਡ ਜਾਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਇਕ ਹੀ ਗੀਤਾ ਹੈ। ਮੋਸਟ ਬਿਲਵੇਡ ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਕਰਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਮੱਤ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਰਾਕਾਰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਜੇਯੰਤੀ ਜਾਂ ਸੱਤਯੁਗੀ ਸਾਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੇਯੰਤੀ ਸੇ ਗੀਤਾ ਜੇਯੰਤੀ? ਇਸਦੇ ਲਈ ਵੱਡੀ ਕਾਨਫਰੰਸ ਬੁਲਾਉਣੀ ਪਵੇ। ਇਹ ਗੱਲ ਸਿੱਧ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਪੰਡਿਤ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਆਕੇ ਲਕਸ਼ ਲੈਣਗੇ। ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਤੇ ਕੁੱਝ ਤੇ ਕਰਨਾ ਹੈ ਨਾ। ਹਿੰਦੂ ਮਹਾਂਸਭਾ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਸੰਸਥਾ ਹੈ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ। ਬਾਕੀ ਸਭਾ ਆਦਿ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਸਭਾਵਾਂ ਹਨ ਸੰਗਮ ਤੇ। ਪਹਿਲੇ-ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਸਭਾ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ, ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ। ਪਾਂਡਵਾਂ ਨੇ ਹੀ ਜਿੱਤ ਪਾਈ ਜੇ ਫਿਰ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋਏ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕੋਈ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਸਭਾ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਸਭਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਉਹ ਹੈ ਸਾਵਰੰਟੀ। ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮ ਤੇ ਇਹ ਸਭਾਵਾਂ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕ ਸੀ ਪਾਂਡਵ ਸਭਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਸਭਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਚੋਟੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਭਾ ਕਹੋਗੇ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵ ਹੀ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਦਾਤਾ ਦਿਵਿਆ ਚਕ੍ਰਸ਼ੁ ਵਿਧਾਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਕਾਨਫਰੰਸ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸਿੱਧ ਕਰ ਦਸ ਸਕਾਂਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਲੜਾਈ ਦੇ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਮੇਜ਼ਰ, ਕਮਾਂਡਰ ਆਦਿ ਦੀ ਵੀ ਸਭਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕਮਾਂਡਰ ਮਹਾਰਾਜੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕ੍ਰਿਏਟਰ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਹਨ, ਸਵਰਗ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਡਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਹਾਂਸਭਾ ਬਣਾਓ ਫਿਰ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਚੁੱਕੋ। ਗੀਤਾ ਦਾ ਭਗਵਾਨ ਸਿੱਧ ਹੋਣ ਨਾਲ ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਗਾਈਡ ਬਣ ਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਉੱਡਣ ਦੇ ਕਾਬਿਲ ਤਾਂ ਬਣੋ। ਮਾਇਆ ਨੇ ਖੰਭ ਤੇੜ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਯੋਗ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉੱਡੇਗੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ*:-**

1. ਗਿਆਨ ਅਮ੍ਰਿਤਧਾਰਾ ਨਾਲ ਸਭ ਨੂੰ ਨਿਰੋਗੀ ਅਤੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਮਾਸਟਰ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣਨਾ ਹੈ।
2. ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਬਣ ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਤੇ ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਹੀ ਗੀਤਾ ਜੇਯੰਤੀ ਹੈ, ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਨੂੰ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਾਰੇ ਅਕਰਸ਼ਨਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸੱਚੇ ਸਨੇਹੀ ਭਵ:
ਬਾਪ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਸਨੇਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਬੱਚੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਨੁਸਾਰ ਸਨੇਹ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਅਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਦੇ ਆਦਿ ਸਮੇਂ ਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਪਰਮਾਤਮ ਸਨੇਹ ਸਮਾਇਆ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਨੇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਜੇਕਰ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਸਨੇਹ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਮਾਇਆ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰੂਪਾਂ ਨਾਲ ਅਨੇਕਾਂ ਸਨੇਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਕ੍ਰਿਸ਼ਤ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਸੱਚੇ ਸਨੇਹੀ ਬਣ ਪਰਮਾਤਮ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਰਹੋ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਦੇਹ, ਦੇਹ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆ ਅਤੇ ਸਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਉੱਡਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਇੰਦਰਪ੍ਰਸਥ ਨਿਵਾਸੀ ਹਨ।

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਜੋ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਉਹ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਓ , ਇਕਦਮ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਓ ਫਿਰ ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋ ਸਕੋਗੇ ”

***ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਵਿਆ ਬੁੱਧੀ ਮਿਲੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?

***ਉੱਤਰ:-** ਉਹ ਬੱਚੇ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਨਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋਈ ਕਿ ਹੋਈ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪੁਰਾਣਾ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਵੀ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੀਏ। ਇਵੇਂ ਦਿਵਿਆ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੀ ਦਿੱਲ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਨਿਰੰਤਰ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅੱਗੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੱਦ ਦੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹਨ, ਉਹ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਇਸਲਈ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਆਸਕਤੀ ਛੱਡਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਭਿਆਸ ਵੀ ਏਦਾਂ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਜਾਕੇ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹਨ ਹੱਠਯੋਗੀ, ਤੱਤਵ ਗਿਆਨੀ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ ਇਸਲਈ ਮਮੱਤਵ ਮਿਟਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵੈਰਾਗ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਫੱਟ ਨਾਲ ਮਮੱਤਵ ਨਹੀਂ ਮਿਟਦਾ ਹੈ। ਇਸਤਰੀ, ਬੱਚੇ ਆਦਿ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਜਲਦੀ ਭੁੱਲਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਹੈ। ਯਾਦ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਸਾਨੂੰ ਦੇਹ ਦਾ ਭਾਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਠਯੋਗ ਮਾਰਗ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਧਾਮ ਕਿਵੇਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਵਲਾਇਤ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬੰਬੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਵਾਇਆ...। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਚੰਗੀ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਵਧੀਆ ਹੈ, ਸੰਸਥਾ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਮੇਹਨਤ ਵਧੀਆ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਅਥੱਕ ਹੋ ਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਆਪਣਾ ਤਨ, ਮਨ, ਧਨ ਲਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਇਸਲਈ ਚੰਗੀਆਂ ਲਗਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੀਏ, ਇਹ ਖਿਆਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਜੋ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੋਵੇ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਵਿਵੇਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਇਕ ਹੈ, ਉਹ ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਲੋਕਿਕ ਨੂੰ ਕਦੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਵਾਪਿਸ ਸੁਖਧਾਮ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਵਾਇਆ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਓਥੋਂ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਵਾਪਿਸ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮੂੰਝੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬੈਕੁੰਠ ਗਿਆ। ਪਰ ਬੈਕੁੰਠ ਹੈ ਕਿਥੇ? ਇਹ ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਨਾਮ ਸੁਣਿਆ ਹੈ, ਚਿੰਤਰ ਦੇਖੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਬੜੇ ਦੇਖੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਦਿਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੈਸ਼ਨਵ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਹ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ। ਸਤਯੁੱਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਹ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਤਯੁੱਗ ਦੇ ਵੈਭਵ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਅਨਾਜ ਆਦਿ ਸਭ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਵਾਦ ਵੀ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸੂਬੀਰਸ ਪੀ ਕੇ ਆਈਆਂ ਹਾਂ। ਬੜਾ ਸਵਾਦ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਦਾ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੜਾ ਸਵਾਦ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ ਹੋ। ਸਾਰੇ ਦਿਲ ਭਰ ਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਸੁਆਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ! ਨਹੀਂ, ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਵੱਧੀਆ ਭੋਜਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਬੜੀ ਤਾਕਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਣ ਨਾਲ ਤਾਕਤ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਸ ਨਾਲ ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਦੁੱਖ ਆਦਿ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇੰਨੇ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਸੁੱਖ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਸੇ ਵੀ ਇਸ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ। ਪਿੱਛੇ ਦਾ ਖਿਆਲ ਨਾ ਕਰੋ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ - ਕਹਿੰਦੇ ਕੌਣ ਹਨ! ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਪਵੇ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਵੀ ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਉਪਰ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜੋ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਪੱਕੇ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ

ਰਹੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਬਾਕੀ ਥੋੜੇ ਦਿਨ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਕੋੜੀ ਮਿਸਲ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਕੋੜੀ ਮਿਸਲ ਬਣ ਗਈ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਵੈਰਾਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਡਰਾਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਪਾਰਟ ਚਲਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਨਫ਼ਰਤ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਖੁੱਦ ਨਫ਼ਰਤ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਖੁੱਦ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਜਾ ਕੇ ਥੋੜਾ ਸੁਖੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਵਾਪਸ ਮੁੱਕਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਕੋਈ ਆਏ ਹਨ, ਵਾਪਸ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਇੱਥੇ ਹੀ ਹਨ। ਇਕ ਵੀ ਨਿਰਵਾਣਯਾਮ ਜਾਂ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣਾ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੰਨਾ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ, ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਪੜਨ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਕੋਈ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾਵਲ ਪੜਨ ਦੀ ਆਦਤ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕੁੱਕੜ ਗਿਆਨੀ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਨਾਵਲ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਨੀਂਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੀ ਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ? ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਪੜਾਈ ਵਿੱਚ ਲਗ ਜਾਓ। ਇਹ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਪੜਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ, 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਕੀ ਜੋ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲਣਾ ਪਵੇ। ਇਕਦਮ ਬਚਪਨ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਭਾਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਪਰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਨਾ ਦੇਖੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਿਵਿਆ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਿਵਿਆ ਬੁੱਧੀ ਮਿਲੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਇਹ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਕਬਰਿਸਤਾਨੀ ਹਨ, ਉਸ ਨਾਲ ਕੀ ਦਿਲ ਲਗਾਓਗੇ। ਹੁਣ ਪਰਿਸਤਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਅਤੇ ਪਰਿਸਤਾਨ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਪਰਿਸਤਾਨ ਹੁਣ ਬਣ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੈਠੇ ਹੋ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਪਰ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਯੋਗ ਉੱਥੇ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਹੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਲਈ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਵਿਚਕਾਰ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਮਾਸ, ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸਾਲ ਦਾ ਮਤਲਬ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਨੂੰ ਟਾਈਮ ਬੜਾ ਥੋੜਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਦੇਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗੇ ਤਾਂ ਬੜੀ ਮੋਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਯਾਦ ਬੜੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਠਹਿਰਦੀ ਹੈ, ਮਾਇਆ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਭਾਵੇਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰਧਾਰੀ ਵੀ ਸਾਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਪੁਰਾਣਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰੀਏ। ਇਹ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਾਪ ਦੀ ਦਿੱਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਲਗਦੀ ਹੈ ਜੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਸਭ ਤਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਦੇਖਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਕੀ ਹੈ - ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਹੈ, ਦਾੜੀ ਵਾਲਾ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਇਕ ਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਤੋਂ, ਦੂਜਾ ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਤੋਂ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਵੰਡਰਫੁੱਲ। ਬਾਪ ਹੋ ਕੇ ਵਰਸਾ ਨਾਂ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਅਲੇਕਿਕ ਠਹਿਰਾ ਨਾ। ਵਰਸਾ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਹੱਦ ਅਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ। ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਪਰ ਵਰਸਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਅਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਵਰਸਾ ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਦੇਣਗੇ ਕਿਵੇਂ! ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਰੱਥ। ਇਸ ਨੂੰ ਕੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਖੁੱਦ ਵੀ ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਇਸ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਵਰਸਾ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਲਾਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਾਡੇ ਵਰਗਾ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੈ। ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਯੋਗਬੱਲ ਨਾਲ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਬੁੱਧੀ ਲਉਣੀ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ ਕੁਝ ਮਿਲਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ? ਉਹ ਲੋਕ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਅਮਰ ਹਨ, ਕਦੇ ਵੀ ਮਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਿਹੜੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਉਹ ਹੀ ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਸ਼ਾਦੀ (ਵਿਆਹ) ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਬੜੀ ਹੈ। ਝੂਲਾ ਵੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਝੂਲਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮਨਉਂਦੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਦੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਮਨਉਂਦੇ ਹਨ? ਗਿਆਨ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਦਵਾਪਰ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ। ਕਿੰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ! ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਪਰੰਪਰਾ ਤੋਂ ਚਲਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਪਰੰਪਰਾ ਵੀ ਕਦੋਂ ਤੋਂ? ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਪੂਜਾ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ

ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕਲਪ ਦੀ ਆਯੂ (ਉਮਰ) ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਪਰੰਪਰਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਿੱਥੀ ਤਰੀਕ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਦਾ ਜਨਮ ਦਿਨ ਨਹੀਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਮਹਾਰਥੀ, ਘੁੜਸਵਾਰ ਅਤੇ ਪਿਆਦੇ। ਗਜ਼ ਨੂੰ ਗ੍ਰਾਹ ਨੇ ਖਾਦਾ। ਗ੍ਰਾਹ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇਕਦਮ ਹੱਪ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਸੱਪ ਡੱਡੂ ਨੂੰ ਹੱਪ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਬਾਗਵਾਨ, ਮਾਲੀ, ਖਿਵਈਆ ਕਿਉਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਈਆ ਮੇਰੀ ਪਾਰ ਲਗਾ ਦੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਹੁਣ ਪਤਾ ਚੱਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਪਾਰ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਖੀਰ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੁਣ ਕੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਈਆ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਖਵਈਆ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਖੀਰਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਹੁਣ ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਆ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਸੀ। ਸਵਰਗ ਹੈ ਵੰਡਰ ਆਫ਼ ਵਰਲਡ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰੂਹਾਨੀ ਵੰਡਰ ਹੈ ਸਵਰਗ। ਨਾਮ ਸੁਣ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਰੈਵਨ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ 7 ਵੰਡਰਸ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਜਮਹਲ ਨੂੰ ਵੀ ਵੰਡਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਥੋੜੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਵੰਡਰ ਆਫ਼ ਵਰਲਡ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਬਾਪ ਨੇ ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਬੈਰੁੰਨ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, 21 ਜਨਮ ਲਈ ਪਦਮਾਪਦਮ ਪਤੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਉਸ ਪਾਰ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਨੇਕ ਵਾਰੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਗਏ ਹੋਵੋਗੇ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਤੁਸੀਂ ਲਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਇਵੇਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਆ ਜਾਈਏ। ਪੁਰਾਣੇ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਦਿਲ ਥੋੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਓ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਵੰਡਰ ਆਫ਼ ਵਰਲਡ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਯਾਦ ਕਰੀਏ। ਬੜੀ ਮੇਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਪਰ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ - ਮੈਂ ਥੋੜੀ ਰੋਜ਼ ਦਾ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ ਹਾਂ। ਵੈਸੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇੱਥੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਆਏ ਹੋ ਇਸਲਈ ਇਸ ਤੋਂ ਮਮਤਾਵ ਕੱਢ ਦੇਵੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ*:-**

1. ਰੂਹਾਨੀ ਪੜਾਈ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਵੀ ਨਾਵਲ ਆਦਿ ਪੜਨ ਦੀ ਗੰਦੀ ਆਦਤ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣੀ ਹੈ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਜੋ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਭੁੱਲ ਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।
2. ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਮਹਿਮਾਨ ਸਮਝ ਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ, ਦੇਖਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖਣਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਖੇਲ - ਖੇਲ ਵਿੱਚ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀਰੋ ਪਾਰਟ ਧਾਰੀ ਭਵ :
ਚਾਹੇ ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਵੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਹੋਵੇ, ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਹੋਣ ਲੇਕਿਨ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ, ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਪਾਰ ਕਰ ਲਾਓ ਜਿਵੇਂ ਖੇਲ-ਖੇਲ ਵਿੱਚ ਪਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਚਾਹੇ ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਰੋਣ ਦਾ ਵੀ ਪਾਰਟ ਹੋਵੇ ਲੇਕਿਨ ਅੰਦਰ ਇਹ ਹੋਵੇ ਕੀ ਇਹ ਸਭ ਖੇਲ ਹੈ - ਜਿਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਡਰਾਮਾ ਅਤੇ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਅਸੀਂ ਹੀਰੋ ਪਾਰਟਧਾਰੀ ਹਾਂ। ਹੀਰੋ ਪਾਰਟ ਧਾਰੀ ਮਤਲਬ ਐਕਯੂਰੇਟ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਇਸਲਈ ਵੱਡੀ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਵੀ ਖੇਲ ਸਮਝ ਹਲਕਾ ਬਣਾ ਦੇ, ਕੋਈ ਵੀ ਬੋਲ ਨਾ ਹੋਵੇ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਸਦਾ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਤਾਂ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਰਹੋਗੇ, ਮਾਇਆ ਦੀ ਆਕਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਬੱਚ ਜਾਓਗੇ।

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣ ਲਈ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਉਸਨੂੰ ਜਿਉਂ ਦਾ ਤਿਉਂ ਧਾਰਨ ਕਰੋ , ਸਦਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਰਹੋ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਦੇ ਵੀ ਅਫਸੋਸ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ?

ਉੱਤਰ:- ਹਰ ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਜੋ ਪਾਰਟ ਵਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਐਕਟੂਰੇਟ ਨੂੰ ਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਅਤੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਅਫਸੋਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਅਫਸੋਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਨੂੰ ਰੀਲਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਜਿਉਂ ਦਾ ਤਿਉਂ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋਕੇ ਦੇਖਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਰੋਣ ਦੀ ਰੁਸਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਛੋਟੀ ਹੈ ਅਤੇ ਛੋਟੀ ਜਿੰਨੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲੋਂ ਸ਼ਰੀਰ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਛੋਟੀ ਆਤਮਾ ਅਲਗ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਫਿਰ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੀ। ਆਤਮਾ ਦੇ ਉੱਪਰ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਤਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਕੀ-ਕੀ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮੈਗਨੀਫਾਈ ਗਲਾਸ(ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵੱਡਾ ਦਿੱਸਦਾ ਹੈ) ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਹੀਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਦਾਗ਼ ਆਦਿ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਮੈਗਨੀਫਾਈ ਗਲਾਸ ਹੈ- ਜਿਸ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋ। ਰਹਿੰਦੀ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਕੀ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਹੈ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਧਰਤੀ ਆਸਮਾਨ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ! ਬਿੰਦੀ ਨਿਕਲ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਬਿੰਦੀ ਬਾਪ ਉਵੇਂ ਬਿੰਦੀ ਆਤਮਾ। ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਆਤਮਾ ਪਿਓਰ, ਇਮਪਿਓਰ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਆਤਮਾ ਕੀ ਹੈ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੀ-ਕੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਕੀ-ਕੀ ਦੇਖਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਪਾਰਟ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ-84 ਦਾ। ਕਿਵੇਂ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਵੰਡਰ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਨੂੰ ਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਸਰਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਸਮਝੋ ਨਹਿਰੂ ਮਰਿਆ, ਕਰਾਇਸਟ ਮਰਿਆ। ਆਤਮਾ ਨਿਕਲ ਗਈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਮਰ ਗਿਆ। ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਚਲੇ ਕਿ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਫਲਾਣਾ ਮਰਾ ਉਹ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਿਆ ਦੂਜਾ ਲਿਆ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਇਸ ਨਾਮ ਰੂਪ ਨੂੰ ਇਸੇ ਸਮੇਂ ਛੱਡਿਆ ਸੀ। ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਮੈਂ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹਾਂ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਮਨਾਈ ਸੀ। ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਜੋ ਹੀਰੇ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੀ ਆਏ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਹੀ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਸਕੀਏ। ਇਹ ਤਿਉਹਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਹਿਸਟਰੀ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਜੋ ਵੀ ਪਾਰਟਧਾਰੀ ਹਨ ਉਹ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਨਾਮ ਰੂਪ ਦੇਸ਼ ਕਾਲ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਇਵੇਂ ਲਿਖੋ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਵੰਡਰ ਖਾਣ। ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਾਂ ਨਾ - ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਮਿਲੇ ਹੋ? ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਹੀ ਪੁੱਛਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨਾਮ ਰੂਪ ਨਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਮਿਲੇ ਸੀ? ਆਤਮਾ ਨੇ ਸੁਣਿਆ। ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਾਂ ਬਾਬਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਲੇ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਪਾਰਟ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਹੱਦ ਦੇ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਐਕਟਰਸ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਬੜਾ ਐਕਟੂਰੇਟ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਬਾਈਸਕੋਪ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਹੱਦ ਦੇ, ਮਸ਼ੀਨ ਤੇ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਦੇ-ਚਾਰ ਰੋਲ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮਸ਼ੀਨ ਤੇ ਫਿਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਇਕ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਛੋਟੀ ਆਤਮਾ ਇਕ ਪਾਰਟ ਵਜਾ ਕੇ ਫਿਰ ਦੂਜਾ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਫਿਲਮ ਰੋਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਕੁਦਰਤ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇਗਾ! ਹੈ ਤਾਂ ਰਿਕਾਰਡ ਮਿਸਲ, ਬੜਾ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹੈ। 84 ਲੱਖ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾਂ ਸਕੇ। 84 ਦਾ ਹੀ ਚੱਕਰ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਿਵੇਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਓ ਤਾਂ ਪਉਣਗੇ। ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਪਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਸੰਗਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀਆਂ ਹੀ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਨਾਂ ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਜਾਨਵਰ ਆਦਿ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਹਨ ਸਭ ਦੇ ਲਈ ਕਹਾਂਗੇ ਫਿਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇਖਾਂਗੇ। ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਜਾਨਵਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਖੂਬਸੂਰਤ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਡਰਾਮੇ ਦੀ ਸ਼ੂਟਿੰਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੱਖੀ ਉਡੀ ਉਹ ਵੀ ਨਿਕਲ ਗਈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਖਿਆਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਖੁੱਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਲਪ-ਕਲਪ ਸੰਗਮਯੁਗੇ ਇਸ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰੱਬ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿਵੇਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ

ਜੇ ਸਮਝੂ ਹਨ ਉਹ ਸੱਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦੇ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਿੰਨੀ ਇਹ ਵੇਲਯੁਏਬਲ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਹੀ ਐਕੂਰੇਟ ਨੇਲਜ਼ ਹੈ ਜੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਤੁਸੀਂ ਝੱਟ ਕਹੋਗੇ ਸਤਯੁੱਗ ਦੀ ਉਮਰ 1250 ਸਾਲ ਦੀ ਹੈ। ਇਕ-ਇਕ ਜਨਮ ਦੀ ਉਮਰ 150 ਸਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਪਾਰਟ ਵੱਜਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਇਵੇਂ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਫਿਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਵੀਂ ਅਡੀਸ਼ਨ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਚਿੰਤਾ ਤਾਕੀ ਕੀਜੀਐ ਜੋ ਅਣਹੋਈ ਹੋਏ। ਜੇ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋਕੇ ਦੇਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇੱਕਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਕਮਜ਼ੋਰ ਦਿਲ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਰੇਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੈ ਤੇ ਨਾਟਕ ਨਾ। ਇਹ ਰੀਅਲ(ਅਸਲੀ) ਹੈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਰ ਆਤਮਾ ਆਪਣਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਕਦੇ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਰੇਣ, ਰੁਸਣ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਅਫਸੋਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਨੂੰ ਰਿਲਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਚੱਕਰ ਲਗਾ ਕੇ ਫਿਰ ਉਹ ਹੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਹ ਬੜੀਆਂ ਆਸਚਰਿਆਵਤ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਅਸੀਂ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਕਿ ਰਚਤਾ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਨਵੀਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਰਚਤਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਅਫਸੋਸ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਉਸ ਡਰਾਮੇ ਦੀ ਫਿਲਮ ਚਲਦੇ-ਚਲਦੇ ਘਿਸ ਜਾਵੇਗੀ, ਪੁਰਾਣੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਫਿਰ ਬਦਲੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਪੁਰਾਣੀ ਨੂੰ ਖ਼ਲਾਸ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ-ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਪੱਕਾ ਕਰ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਪਤੀਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਈਏ ਅਥਵਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੀਏ। ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ-ਵਜਾਉਂਦੇ ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਨਾ ਆਤਮਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਪਾ ਸਕਦੀ, ਨਾ ਪਾਰਟ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਪਾ ਸਕਦਾ। ਇਵੇਂ-ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਵੰਡਰ ਖਾਣਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਰਮਾਇਣ, ਗੀਤਾ ਆਦਿ ਉਹ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਜੋ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਨੂੰ ਜਿਓਂ ਦਾ ਤਿਉਂ ਅਸੀਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲਈਏ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਪਦ ਪਾ ਲਵਾਂਗੇ। ਸਾਰੇ ਇਕੋ ਜਿਹੀ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਜਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਹੀਨਤਾ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵੇਸ਼ਿਆਵਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਗੁੰਗੇ, ਬੇਹਰਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਬੱਚੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਹੱਕ ਹੈ। ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਸਮਝਣ ਵਾਲੀ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਹੈ ਨਾ। ਚਿੱਤਰ ਸਾਮਣੇ ਰੱਖ ਦੇਵੇ ਪੜ੍ਹ ਤਾਂ ਸਕਣਗੇ ਨਾ। ਬੁੱਧੀ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਾ। ਚਾਹੇ ਅੰਨ੍ਹੇ, ਲੂਲੇ, ਲੰਗੜੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੇ ਸਮਝ ਸਕਣਗੇ ਨਾ। ਅਨਿਆਂ ਦੇ ਕੰਨ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਸੀੜੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ ਹੈ। ਇਹ ਨੇਲਜ਼ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਅ ਕੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਈਆਂ ਦੇ ਔਰਗਨਸ ਡੀਫੈਕਟਿਡ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਲੂਲੇ ਲੰਗੜੇ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇਵੇਂ ਕੰਚਨ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਵੀ ਕੰਚਨ ਹੈ, ਨਵੀਂ ਚੀਜ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਕ ਸੈਕਿੰਡ ਨਾਂ ਮਿਲੇ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ। ਕੁੱਝ ਨਾ ਕੁੱਝ ਫਰਕ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਜਿਓਂ ਦਾ ਤਿਓਂ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਕੇ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਨੇਲਜ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਣੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਨੇਲਜ਼ ਥੋੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਕੇ ਅਤੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਚੇਬਚੀਨੀ (ਤਾਕਤ ਦੀ ਦਵਾ) ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਅੱਛੀ ਤੋਂ ਅੱਛੀ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਤੋਂ ਇਹ ਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਵੀ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਾਈ ਦੀ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਦਾ ਆਪਣਾ-ਆਪਣਾ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਓ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਬ੍ਰਹਮਰਜ(ਭਾਈ-ਭਾਈ) ਹਨ। ਕਹਾਵਤ ਹੈ ਗੰਡ ਇਜ਼ ਵਨ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੈ। ਜੇ ਪੱਕੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਫਿਰਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਕੱਚੇ ਨੂੰ ਜਲਦੀ ਫਿਰਾ ਦੇਣਗੇ। ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਦੇ ਗਿਆਨ ਤੇ ਕਿੰਨੀ ਡਿਬੇਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਤੇ ਪੱਕੇ ਹਨ, ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਸਾਡੇ ਇਸ ਗਿਆਨ ਦਾ ਨਾਂ ਹੋਵੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਤਾਂ ਪਰਾਏ:(ਤਕਰੀਬਨ) ਲੋਪ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਸਾਡਾ ਹੀ ਆਦਿ

ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ ਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਪਹਿਲੋਂ ਪੁਜਨੀਏ ਸਨ ਉਹ ਹੀ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਪੁਆਇੰਟ ਕੰਠ(ਯਾਦ) ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਓ ਕਿ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਸਿਵਾਏ ਤੁਹਾਡੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ।

ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੀ ਘੜੀ-ਘੜੀ ਪੁਆਇੰਟ ਰਪੀਟ ਕਰਨੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਨਵੇਂ-ਨਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਈ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਗੇ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਰਪੀਟ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹੋਗੇ। ਚਿਤਰਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਸਭ ਨੂੰ ਇੱਕਰਸ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਯਾਦ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਧਾਰਨਾ ਬਹੁਤ ਅੱਛੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਧੰਦੇ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਿੰਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਨਾ ਹੀ ਕਰਨਗੇ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕਦਮ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਨੰਗੇ ਆਏ ਹਾਂ, ਨੰਗੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੇ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯਾਦ ਆ ਜਾਵੇ। ਅਜੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵਾਪਿਸ ਜਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਜਾ ਸਕਣਗੇ। ਜ਼ਰੂਰ ਜਾਂ ਤੇ ਸੂਖਸ਼ਮ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ ਜਾਂ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਜੇ ਕਮੀ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ਉਸ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਗੇ। ਉਹ ਵੀ ਵੱਡੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਸਮਝ ਸਕਣ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਨੂੰਧ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਕਰਸ ਅਵਸਥਾ ਤਾਂ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਲਿਖਣ ਨਾਲ ਸਭ ਯਾਦ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਲਾਇਬ੍ਰੇਰੀ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਇਨੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਡਾਕਟਰ ਵਕੀਲ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਕਿਤਾਬਾਂ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਸਟੱਡੀ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਵਕੀਲ ਬਣਦੀਆਂ ਹੋ। ਆਤਮਾਵਾਂ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਮਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਫਿਰ ਕਦੇ 21 ਜਨਮ ਭੁੱਲ ਚੁੱਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਭੁੱਲਚੁੱਕ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਣਗੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਗੇ ਤਾਂ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਪਦ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਾਂਗੇ ਤਾਂ ਮੰਥਨ ਚਲੇਗਾ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਆਇਆ ਸੀ, ਜਿਸਦੀ ਸ਼ਿਵ ਜੇਯੰਤੀ ਮਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਲੜਾਈ ਆਦਿ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਆਮਦਨੀ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਲੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਲੱਖਪਤੀ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਈ ਕੱਖਪਤੀ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਥੋੜ੍ਹੇ ਪੈਸੇ ਵਾਲੇ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਜਿੰਨੇ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਹੋਣਗੇ ਉਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਰਾਜ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਸਮਝ ਕੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਅਫਸੋਸ ਨਾ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਹਰਸਿਤ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2. ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਬਹੁਤਕਾਲ ਤੋਂ ਇੱਕਰਸ ਬਨਾਉਣੀ ਹੈ। ਤਾਂਕਿ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਏ। ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਸਭ ਕੁੱਝ ਬਾਪ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰ ਕਮਲ ਪੁਸ਼ਪ ਸਮਾਨ ਨਿਆਰੇ ਪਿਆਰੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਭਵ :
ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਨਾ ਮਤਲੱਬ ਸਭ ਬੋਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦੇ ਦੇਣਾ। ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ ਹੈ ਸਭ ਕੁਝ ਬਾਪ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਨਾ। ਇਹ ਤਨ ਵੀ ਮੇਰਾ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਤਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤੇ ਬਾਕੀ ਕੀ। ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਦਾ ਵਾਧਾ ਹੀ ਹੈ ਤਨ ਵੀ ਤੇਰਾ, ਮਨ ਵੀ ਤੇਰਾ, ਧਨ ਵੀ ਤੇਰਾ -ਜਦੋਂ ਸਭ ਕੁੱਝ ਤੇਰਾ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਬੋਝ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦਾ ਇਸ ਲਈ ਕਮਲ ਪੁਸ਼ਪ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਸਦਾ ਨਿਆਰੇ ਤੇ ਪਿਆਰੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਬਣ ਜਾਓਗੇ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਨਾਲ ਰੋਬ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਤੋਂ ਗਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸੱਚੇ ਪਾਂਡਵ ਹਨ।

ਵਿਚਿੱਤਰ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਿੱਤਰ ਪੜਾਈ ਅਤੇ ਵਿਚਿੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ

ਅੱਜ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਹਨ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਹਰ ਇਕ ਰੂਹ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਹਰ ਇਕ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਰੂਹਾਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ! ਹਰ ਇਕ ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣੀ ਹੈ! ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਸਿੱਧ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਹੋਇਆ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਹਰੇਕ ਨੇ ਆਪਣਾ ਵਰਸਾ, ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ! ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੇ ਬਾਲਿਕ ਬਣੇ ਹਨ? ਬਾਪ ਦਾਤਾ ਹੈ, ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਹਰ ਇਕ ਬੱਚਾ ਆਪਣੀ-ਆਪਣੀ ਧਾਰਨਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਇਕ ਹੀ ਸੁਭ ਸੰਕਲਪ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਇਕ ਆਤਮਾ ਰੂਪੀ ਬੱਚਾ ਸਦਾ ਸਭ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਅਨੇਕ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸੰਪੂਰਨ ਵਰਸੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਣ। ਇਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਨ ਦੇ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇਕ ਛੋਟਾ - ਵੱਡਾ, ਬੱਚਾ, ਜਵਾਨ ਅਤੇ ਬੁੱਢਾ, ਮੀਠੀ-ਮੀਠੀ ਮਾਤਾਵਾਂ, ਅਨਪੜ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹੇ ਹੋਏ, ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਨਿਰਬਲ ਫਿਰ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਬਲਵਾਨ ਹਨ! ਇਕ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਲਗਨ ਕਿੰਨੀ ਹੈ! ਅਨੁਭਵ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ, ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣ ਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਇਹ ਵਰਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ, ਸਦਾ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਜੀਂਦੇ ਰਹੋ। ਸਦਾ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਿੱਚ ਪਲਦੇ ਰਹੋ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਝੂਲਦੇ ਰਹੋ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰੂਪੀ ਆਪਣੇ ਰੂਹਾਨੀ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਹਿਜ ਸਾਧਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੇ ਰੂਹਾਨੀ ਵਰਸੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾਓ। ਇਹ ਇਕ ਪਾਠ ਸਭ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਓ - ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਕ ਬਾਪ ਦੇ ਹਾਂ, ਇਕ ਹੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹਾਂ, ਇਕ ਹੀ ਘਰ ਦੇ ਹਾਂ। ਇਕ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮੰਚ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਇਕ ਹੀ ਸਵਧਰਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਹੈ। ਬਸ ਇਸ ਪਾਠ ਦੇ ਨਾਲ ਸਵੈ(ਖੁੱਦ) ਪਰਿਵਰਤਨ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਸਹਿਜ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਨਪੜ ਵੀ ਇਸ ਪਾਠ ਦੇ ਨਾਲ ਨੇਲਜ਼ਫੁੱਲ ਬਣ ਗਏ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਰਚਤਾ ਬੀਜ ਨੂੰ ਜਾਣ, ਰਚੇਤਾ ਦੁਆਰਾ ਰਚਤਾ ਨੂੰ ਖੁੱਦ ਹੀ ਜਾਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਸਾਰੇ ਨੇਲਜ਼ਫੁੱਲ ਹੋ ਨਾ! ਸਾਰੀ ਪੜਾਈ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੀ ਸਿਰਫ਼ ਤਿੰਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹ ਲਈ ਹੈ। ਆਤਮਾ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਬਣ ਗਏ ਹੋ! ਕਿਹੜਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਮਿਲਿਆ ਹੈ? ਬੀ.ਏ., ਐਮ.ਏ., ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਲੇਕਿਨ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ, ਗਿਆਨ ਸਵਰੂਪ ਇਹ ਟਾਇਟਲ ਤਾਂ ਮਿਲੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਸੋਰਸ ਆਫ਼ ਇਨਕਮ ਕੀ ਹੋਇਆ? ਕੀ ਮਿਲਿਆ? ਸੱਤ ਟੀਚਰ ਦੁਆਰਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਜਨਮ-ਜਨਮ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਗਰੰਟੀ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਵੈਸੇ ਟੀਚਰ ਗਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਕਿ ਸਦਾ ਕਮਾਉਂਦੇ ਰਹੇਗੇ ਜਾਂ ਧਨਵਾਨ ਰਹੇਗੇ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਪੜ੍ਹਾ ਕੇ ਯੋਗ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਗੈਡਲੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਨੂੰ ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਦੁਆਰਾ, ਵਰਤਮਾਨ ਦੇ ਅਧਾਰ ਨਾਲ 21 ਜਨਮ ਸਤਯੁੱਗ, ਤਰੇਤਾ ਦੇ ਸਦਾ ਹੀ ਸੁੱਖ, ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸੰਪਤੀ, ਆਨੰਦ, ਪ੍ਰੇਮ, ਸੁਖਦਾਈ ਪਰਿਵਾਰ ਮਿਲਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਮਿਲੇਗਾ ਨਹੀਂ, ਮਿਲਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਗਰੰਟੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਾਪ ਹੈ, ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਟੀਚਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹੋ ਨਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸੱਤ ਬਾਪ, ਸੱਤ ਟੀਚਰ ਦੁਆਰਾ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਿਚਿੱਤਰ ਬਾਪ, ਵਿਚਿੱਤਰ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਅਤੇ ਵਿਚਿੱਤਰ ਪੜਾਈ ਅਤੇ ਵਿਚਿੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਲੇਕਿਨ ਇਸ ਵਿਚਿੱਤਰ ਬਾਪ ਅਤੇ ਟੀਚਰ ਦੀ ਪੜਾਈ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਚਿੱਤਰ ਖਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਾਨਣ ਕਿਵੇਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੱਡਾ ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚਾ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਕਿਥੇ ਅਤੇ ਕਿਸਨੂੰ ਹੈ! ਕਿੰਨੇ ਸਧਾਰਨ ਹਨ! ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ, ਸਦਾ ਲਈ ਚਰਿੱਤਰਵਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਪੜਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਕੌਣ ਹੈ? ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੰਭਵ ਨੂੰ ਸੰਭਵ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਗਾਇਨ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਗਤ ਮਤ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣੋ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਇਵੇਂ ਦੇ ਨਾਉਮੀਦ ਤੋਂ ਉਮੀਦਵਾਰ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਬਾਪਦਾਦਾ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਆਉਣ। ਬਾਪ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਸਿੰਗਾਰ ਭਾਵੇਂ ਪਧਾਰੇ। ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਇਕ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਗਿਆਨ ਸਵਰੂਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਇਕ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਵਰਦਾਤਾ ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਦਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਲਨ ਵਾਲੇ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਅੱਜ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਆਪਣੇ ਸਰਵ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਤਮੋਗੁਣੀ ਅਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀਆਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪੁਕਾਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਹਨ, ਭਟਕਣ ਵਾਲੀਆਂ, ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਹੋਣ ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਦਾਤਾ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਪ੍ਰਾਪਤ ਕੋਈ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਹੋ। ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਸੁੱਖ ਦੇ ਸਾਧਨ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਵੈਭਵ, ਅਲਪਕਾਲ ਦਾ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਬਿਨ ਕੋੜੀ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋ। ਬੇਫਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋ। ਮਾਇਆ ਜਿੱਤ, ਪਰਕਿਤੀ ਜਿੱਤ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੋ। ਸਦਾ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਪਲਣ ਵਾਲੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ, ਅਤਿਇੰਦ੍ਰੀਏ ਸੁੱਖ ਦੇ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਝੂਲਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸੰਪਤੀ ਦੇ ਬਜਾਏ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸੰਪਤੀਵਾਨ ਹੋ। ਰਤਨ ਜੜਤ ਤਾਜ ਨਹੀਂ ਲੇਕਿਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਤਾਜ ਹੋ। ਰਤਨ ਜੜਤ ਸਿੰਗਾਰ ਨਹੀਂ ਲੇਕਿਨ ਗਿਆਨ ਰਤਨ, ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਰਤਨਾਂ ਦੇ ਸਿੰਗਾਰ ਨਾਲ ਸਦਾ ਸਿੰਗਾਰੇ ਹੋਏ ਹੋ। ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਵੱਡਾ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਰਵ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੀਰਾ ਹੋ, ਮੁੱਲਵਾਨ(ਕੀਮਤੀ) ਹੋ ਪਰ ਇੱਕ ਗਿਆਨ ਦੇ ਰਤਨ, ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਰਤਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਉਸਦੀ ਕੀ ਵੈਲੀਯੂ ਹੈ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਰਤਨਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਉਹ ਪੱਥਰ ਸਮਾਨ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹਨ। ਨੇ ਲੱਖ ਹਾਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਖੁੱਦ ਬਾਪ ਦੇ ਗਲੇ ਦਾ ਹਾਰ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਗਲੇ ਦੇ ਹਾਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਨੇ ਲੱਖ ਕਰੋ ਜਾਂ ਨੇ ਪਦਮ ਕਰੋ ਜਾਂ ਅਣਗਿਣਤ ਪਦਮ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦਾ ਹਾਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। 36 ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭੋਜਨ ਵੀ ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭੋਜਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਡਾਇਰੈਕਟ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਭੋਗ ਲਗਾ ਕੇ ਇਸ ਭੋਜਨ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਦੀ ਕੀਮਤ ਅੱਜ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਤਕ ਵੀ ਭਗਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕੋਲ ਕਿੰਨੀ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਸਧਾਰਨ ਭੋਜਨ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ ਹੋ। ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਖਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਜੇ ਇੱਕ ਇੱਕ ਦਾਨਾ ਪਦਮਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਸਰਵ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ? ਚਲਦੇ-ਚਲਦੇ ਆਪਣੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਤਾ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹੋ? ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਧਾਰਨ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਸਿਰਫ਼ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ! ਸਵਮਾਨ ਵਾਲੇ ਬਣੇ ਹੋ? ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਨੇਕ ਹਨ। ਸਵਮਾਨ ਵਾਲੇ ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕੌਣ ਹੋ? ਅਨੇਕਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋ ਜਾਂ ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਾਲੇ ਹੋ? ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਅਲਬੇਲੇ ਬਣਨਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਕਿਹੜੀ ਸਮਝ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਕਹਿਣ? ਪਾਏ ਹੋਏ ਭਾਗ ਨੂੰ, ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਭਾਗ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਮਤਲਬ ਕੀ ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੀ ਮਹਾਨ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਤਾਂ ਕਦੇ ਬਣੇਗੇ? ਇਸ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਹਰ ਕਦਮ ਤੇ ਇਹ ਸਲੋਗਨ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ "ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ" ਸਮਝਾ। ਅੱਛਾ!

ਹੁਣ ਗੁਜਰਾਤ ਜੇਨ ਆਇਆ ਹੈ। ਗੁਜਰਾਤ ਦੀ ਕੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ? ਗੁਜਰਾਤ ਦੀ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ - ਛੋਟਾ ਵੱਡਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਨੱਚਦੇ ਹਨ। ਆਪਣਾ ਛੋਟਾ ਪਨ, ਮੋਟਾ ਪਨ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਸ ਦੇ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੀ-ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਮਗਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਰਾਸ ਦੀ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹਿੰਦੇ, ਇਵੇਂ ਸਦਾ ਗਿਆਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਰਾਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਗਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਇਸ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹਿਣ ਦੇ ਵੀ ਨੰਬਰਵਨ ਅਭਿਆਸੀ ਹੋ ਨਾ! ਵਿਸਤਾਰ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਾਰੀ ਮੁੱਖ ਸਥਾਨ (ਮਧੁਬਨ) ਦੇ ਸਮੀਪ ਦੇ ਸਾਥੀ ਦੇਨੋ ਜੇਨ ਆਏ ਹਨ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਹੈ ਗੁਜਰਾਤ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਹੈ ਰਾਜਸਥਾਨ। ਦੇਨੋ ਨੇੜੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਰਾਜਸਥਾਨ ਅਤੇ ਗੁਜਰਾਤ ਨਾਲ ਹੈ। ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਨਾਂ ਸਥਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣਨ ਦਾ ਗੋਲਡਨ ਚਾਂਸ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਦੇਵੇਂ ਹਰ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨੇੜੇ ਅਤੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਦੇ ਸਵਰਾਜ ਦੀ ਰਾਜਗੱਧੀ ਤਾਂ ਰਾਜਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਾ! ਕਿੰਨੇ ਰਾਜੇ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਹਨ? ਰਾਜਸਥਾਨ ਦੇ ਰਾਜੇ ਗਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਰਾਜੇ ਤਿਆਰ ਹੋ ਗਏ ਜਾਂ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ? ਰਾਜਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸਵਾਰੀਆਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਰਾਜਸਥਾਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਸਵਾਰੀ ਕਰ ਲੈਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਫੁੱਲਾਂ ਦੀ ਵਰਸ਼ਾ ਕਰਨਗੇ ਨਾ। ਬੜੀ ਠਾਠ ਨਾਲ ਸਵਾਰੀ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਆਏਗੀ। 25 ਸਥਾਨਾਂ ਦੇ 25 ਰਾਜੇ ਆਉਣ ਤਾਂ ਸਵਾਰੀ ਸੁੰਦਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਨਾ! ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਰਾਜਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਗੱਧੀ ਬਣੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਜਸਥਾਨ ਦਾ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਰਾਜਸਥਾਨ ਤੋਂ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਵਾ ਦੇ ਘੋੜੇ ਵੀ ਨਿਕਲੇ ਹਨ ਨਾ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਹੈ ਸਿਰਫ਼ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਪੀਟ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਕਰਨਾਟਕ ਦਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵਿਸਤਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਕਰਨਾਟਕ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸਤਾਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਨਿਕਲਣਾ ਪਵੇ। ਜਦੋਂ ਮੱਖਣ ਕੱਢਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਵਿਸਤਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਉਸ ਤੋਂ ਮੱਖਣ ਸਾਰ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਕਰਨਾਟਕ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਹੁਣ ਮੱਖਣ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਸਾਰ ਸਵਰੂਪ ਬਣਨਾ ਅਤੇ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਆਪਣੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸਵਮਾਨ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਭੰਡਾਰ ਸਦਾ ਸੰਗਮਯੁੱਗੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸਵਰਾਜ ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਭਾਗ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਸਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੇ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਸਵਰੂਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਪਾਰਟੀਆਂ ਨਾਲ :- ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਸਵਰਾਜ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਮਿਲ ਗਿਆ? ਇਵੇਂ ਦੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਰਾਜ ਨੂੰ ਸੱਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੱਤਾ ਮਤਲਬ ਸ਼ਕਤੀ। ਅੱਜ ਕੱਲ ਦੀ ਗੌਰਮੈਂਟ ਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਰਾਜ ਸੱਤਾ ਵਾਲੀ ਪਾਰਟੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਜ ਦੀ ਸੱਤਾ ਮਤਲਬ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਵਰਾਜ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ? ਇਵੇਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ? ਸਾਰੀਆਂ ਕਰਮਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ? ਰਾਜਾ ਸਦਾ ਆਪਣੀ ਰਾਜ ਸਭਾ ਨੂੰ, ਰਾਜ ਦਰਬਾਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾ ਨੇ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਕੀ ਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦੀ ਕਾਰੋਬਾਰ ਠੀਕ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ? ਜਾਂ ਕੀਤੇ ਥੱਲੇ ਉਪਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਕਦੇ ਕੋਈ ਰਾਜ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਧੋਖਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਦੇ ਅੱਖ ਧੋਖਾ ਦੇਵੇ, ਕਦੇ ਕੰਨ ਧੋਖਾ ਦੇਵੇ। ਇਵੇਂ ਧੋਖਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੇ ਹੋ! ਜੇਕਰ ਰਾਜ ਸੱਤਾ ਠੀਕ ਹੈ ਤਾਂ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਹਰ ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ ਪਦਮਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਰਾਜ ਸੱਤਾ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਹਰ ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ ਪਦਮਾਂ ਨੂੰ ਗਵਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵੀ ਇਕ ਦੀ ਪਦਮਗੁਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜੇਕਰ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਕ ਦਾ ਪਦਮਗੁਣਾ ਗਵਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਾਂਦਾ ਵੀ ਹੈ। ਹਿਸਾਬ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਦੀ ਰਾਜ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਅੱਖਾਂ ਰੂਪੀ ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਠੀਕ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਕੰਨ ਰੂਪੀ ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਠੀਕ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਸਭ ਦੀ ਡਿਪਾਰਟਮੈਂਟ ਠੀਕ ਰਹੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਇਹ ਚੈੱਕ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਥੱਕੇ ਸੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ? ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੈੱਕ ਕਰ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਸੋਚਨਾ ਫਿਰ ਕੰਮ ਕਰਨਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਕਰਨਾ ਪਿੱਛੇ ਸੋਚਨਾ, ਇਹ ਨਹੀਂ। ਟੈਟਲ ਰਿਜ਼ਲਟ(ਕੁੱਲ ਨਤੀਜਾ) ਕੱਢਣਾ ਵੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਪਰ ਗਿਆਨੀ ਆਤਮਾ ਪਹਿਲਾਂ ਸੋਚੇਗੀ ਫਿਰ ਕਰੇਗੀ। ਤਾਂ ਸੋਚ ਸਮਝ ਕੇ ਹਰ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਪਹਿਲਾਂ ਸੋਚਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਂ ਪਿੱਛੇ ਸੋਚਣ ਵਾਲੇ ਹੋ? ਜੇਕਰ ਗਿਆਨੀ ਪਿੱਛੇ ਸੋਚੇ ਉਸਨੂੰ ਗਿਆਨੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਇਸਲਈ ਸਦਾ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾ ਹੋ ਅਤੇ ਏਦਾਂ ਦੇ ਸਵਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਣੇਗੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ - ਇਹ ਕਵੇਸ਼ਨ (ਪ੍ਰਸ਼ਨ) ਨਹੀਂ। ਸਵਰਾਜ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਰਾਜ ਹੈ ਹੀ। ਤਾਂ ਸਵਰਾਜ ਵਿੱਚ ਗੜਬੜ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ? ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਤਾਂ ਗੜਬੜ ਸ਼ਾਲਾਵਾ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਹੁਣ ਗੜਬੜ ਸ਼ਾਲਾ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਆਏ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਗੜਬੜ ਸ਼ਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪੈਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਏਦਾਂ ਦੀ ਗੜਬੜ ਸ਼ਾਲਾ ਹੈ - ਇਕ ਵਿੱਚ ਗੜਬੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਕ ਰਸਤੇ ਤੇ ਚਲਣ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਖੁਸ਼, ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ।

ਬੈਂਗਲੋਰ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੇ ਜਸਟਿਸ ਨਾਲ ਅਵਿਯਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ

ਕਿਸ ਸਥਾਨ ਤੇ ਅਤੇ ਕੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਅਨੁਭਵ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਨੁਭਵ ਹੈ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ। ਜਦੋਂ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮ ਪਿਆਰ, ਪਰਮਾਤਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਖੁੱਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਨੁਭਵ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛਡਾਉਣ ਦੀ ਜੱਜਮੈਂਟ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਾ! ਜਾ ਇਕ ਹੀ ਜਨਮ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛਡਾਉਣ ਵਾਲੇ ਜੱਜ ਹੋ? ਉਹ ਤਾਂ ਹੋਏ ਹਾਈਕੋਰਟ ਜਾਂ ਸੁਪਰੀਮਕੋਰਟ ਦੇ ਜੱਜ। ਇਹ ਹੈ ਸਪੀਚੂਅਲ ਜੱਜ। ਇਹ ਜੱਜ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਪੜਾਈ ਦੀ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੋ ਅੱਖਰ ਹੀ ਪੜਨੇ ਹਨ - ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਬਸ। ਇਸਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਬਣ ਗਏ ਤਾਂ ਸਪੀਚੂਅਲ ਜੱਜ ਬਣ ਗਏ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤਰ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛਡਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦਾ ਦਾਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਓਵੇਂ ਬੱਚੇ। ਡਬਲ ਜੱਜ ਬਣਨ ਨਾਲ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਆਉਣਗੇ ਇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਜਨਮ-ਜਨਮ ਦੇ ਕੇਸ ਜਿੱਤ ਕੇ ਜਾਣਗੇ। ਬੜੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਆਗਿਆ ਹੈ - ਸਪੀਚੂਅਲ ਜੱਜ ਬਣੋ। ਅੱਛਾ - ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕੰਮਬਾਈਂਡ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਾਲ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਸਫਲਤਾ ਮੂਰਤ ਭਵ :
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਕੰਮਬਾਈਂਡ ਹੈ - ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਸਭ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ ਉੱਥੇ ਸਫਲਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਦਾ ਬਾਪ ਨਾਲ ਕੰਮਬਾਈਂਡ ਰਹਿਣ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਵੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਦਾ ਸਾਥ ਨਿਭਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਸਾਥੀ ਨੂੰ ਕੰਮਬਾਈਂਡ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਜਨਮ ਸਿੱਧ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਫਲਤਾ ਮਾਸਟਰ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਪਿੱਛੇ ਘੁੰਮਦੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੱਚੇ ਵੈਸ਼ਨਵ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਵਿਕਾਰਾਂ ਰੂਪੀ ਗੰਦਗੀ ਨੂੰ ਛੁੰਦੇ (ਹੱਥ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਾਉਂਦੇ) ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ।

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ‘ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਭਵ ’- ਤੁਸੀਂ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਬਣਨਾ ਹੈ , ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ , ਇਸ ਵਿੱਚ ਗਫ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰੋ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੋ-ਕਿਵੇਂ।

ਉੱਤਰ:- ਤੁਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਵਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਹੋ, ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਦੇ ਲਈ 8 ਘੰਟੇ ਕਰਮ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਨਾਲ-ਨਾਲ ਭਵਿੱਖ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵੀ 8 ਘੰਟੇ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਬਾਪ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ - ਇਹ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਲਾਈਫ ਹੈ। ਨੇਲਜ਼ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ਼ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ ਮੋਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਮੂਲਵਤਨ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਜਰੂਰ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਜਰੂਰ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਅੰਦਰ ਸੱਮਝਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਮੂਲਵਤਨ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਇਹ ਜੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ, ਖੱਤਰੀ, ਵੈਸ਼, ਸੂਦਰ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਰੀ ਨੇਲਜ਼ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਤੁਹਾਡੀ ਵਰਿੱਧੀ(ਵਾਧਾ) ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਜਰੂਰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣੇਗੇ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਸੁਪਰੀਮ ਟੀਚਰ ਹੈ ਸਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ। ਉਸਨੇ ਹੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਅਸੀਂ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਯਾਦ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹਰ ਵਕਤ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਲੈਸਨ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੈਕੰਡ ਦਾ ਲੈਸਨ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਥੇ ਦੇ ਰਹਿਵਾਸੀ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਜਨਮ ਤੁੰਡਾ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਜਨਮ - ਇਹ ਚੱਕਰ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ ਨਾ। ਆਪਣਾ ਜੋ ਪੁਜੀਸ਼ਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਪਾਰਟ ਵਜਾਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਜਰੂਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹੇਗਾ। ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ ਸੀ ਫਿਰ ਸਿੰਗਲ ਤਾਜਧਾਰੀ ਬਣੇ। ਫਿਰ ਸਾਰੀ ਰਾਜਾਈ ਹੀ ਚਲੀ ਗਈ, ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਤਾਂ ਫਿਰਨਾ ਹੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਇਸ ਲਈ ਨਾਮ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਇੱਦਾਂ-ਇੱਦਾਂ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਜਾਣਾ ਹੈ ਘਰ। ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਜਾਓਗੇ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਓਗੇ। ਨਹੀਂ, ਬਾਹਰ ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਗੱਲਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮੇਟ ਇਕ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਉਸ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਅੰਤ ਤਕ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁੱਝ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਰਚੇਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦਾ ਸਾਰਾ ਰਾਜ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਬਕ(ਪਾਠ) ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਤਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ। ਤੁਸੀਂ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - 8 ਘੰਟੇ ਆਰਾਮ ਵੀ ਚਾਹੇ ਕਰੋ, 8 ਘੰਟਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਦੇ ਲਈ ਕੰਮ ਵੀ ਚਾਹੇ ਕਰੋ। ਉਹ ਧੰਦਾ ਆਦਿ ਵੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨਾਲ ਹੀ ਜੇ ਬਾਪ ਨੇ ਧੰਦਾ ਆਦਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਉਹ ਹੈ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਅਤੇ ਇਹ ਹੈ 21 ਜਨਮ ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਮਹੱਤਵ ਹੈ। ਜੇ ਜਿੰਨੀ ਮੋਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹੀ ਹੀ ਫਿਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਧਾਰਨਾ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਹੀ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਪਾਰਟਧਾਰੀ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਦਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੁਸੀਂ ਕਰੋਗੇ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਨਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿ ਇਹ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਕਿਵੇਂ-ਕਿਵੇਂ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬਚੇ, ਗਫ਼ਲਤ ਨਾਂ ਕਰੋ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਮਤਲਬ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸੱਮਝਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼ਰੀਰ ਬਿਨਾਂ ਆਤਮਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੁੱਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚਾਹੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਅੱਛਾ-ਅੱਛਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਟੀਚਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਧੰਦੇ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ

ਧੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਟੀਚਰ ਬਣਨਾ। ਸਭ ਨੂੰ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਾਓ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ - ਡਬਲ ਸਿਰਤਾਜ ਰਾਜੇ ਫਿਰ ਸਿੰਗਲ ਤਾਜ ਵਾਲੇ ਰਾਜੇ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ, ਪਰ ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਕਦੋਂ ਤੱਕ ਡਬਲ ਤਾਜ ਵਾਲੇ ਸਨ? ਕਦੋਂ ਤੋਂ ਕਦੋਂ ਤੱਕ ਸਿੰਗਲ ਤਾਜ ਵਾਲੇ ਬਣੇ? ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕਦੋਂ ਰਾਜ ਖੋਇਆ ਗਿਆ? ਉਹ ਡੇਟਸ (ਤਾਰੀਖ) ਲਿਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਬੜਾ ਵੱਡਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਟ੍ਰੇਨ ਹੈ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਅਜੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਨਾਂ ਦੱਸੋ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਆਲੋਕਿਕ ਜਨਮ ਹੈ ਲੋਕਿਕ ਅਤੇ ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਲੋਕਿਕ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ। ਇੰਨਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਹੈ ਪਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਾ। ਲੋਕਿਕ ਅਤੇ ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਦਾ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਵਰਸਾ, ਲੋਕਿਕ ਦਾ ਹੈ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਵਰਸਾ। ਸਮਝੋ ਕੋਈ ਰਾਜੇ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹੈ, 5 ਕਰੋੜ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਸਾਹਮਣੇ ਦੇਖਣਗੇ ਅਤੇ ਕਹਿਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੋਟ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਵਰਸਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਦੇ ਜੇ ਕਰੋੜਪਤੀ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਚਟਕੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਉਹ ਆਉਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਹੈ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ਼। ਭਾਰਤ ਬਹੁਤ ਗਰੀਬ ਹੈ, ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਗਰੀਬ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਅਕਸਰ ਕਰਕੇ ਬਿਮਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੈਰਾਗ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜੀਣਾ ਕਿਸ ਕੰਮ ਦਾ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਰਸਤਾ ਮਿਲੇ ਜੇ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਈਏ। ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣ ਲਈ ਮੁਕਤੀ ਮੰਗਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਮੰਗਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਜੇ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦ੍ਰਵਨਸ਼ੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਲੈਣਗੇ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਬਾਪ ਬਗੈਰ ਕੋਈ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਓਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਨਾਲ ਲਵ ਹੈ ਉਹ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਨੇਲਜ਼ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਗਫਲਤ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਗਫਲਤ ਤੋਂ ਹੀ ਹਾਰਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਬਾਕਸਿੰਗ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਬਾਕਸਿੰਗ ਵਿੱਚ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਜਿੱਤਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਸਾਨੂੰ ਹਰਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਬਾਪ ਖੁੱਦ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੋਹਨਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਯੁਕਤੀ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਇਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਸਰਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ - ਇਹ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਮਾਇਆ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਤੋੜ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ, ਇਸ ਹੀ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਰਾਜਧਾਨੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਇੱਕਰਸ ਹੋ ਜਾਣ ਤਾਂ ਰਾਜਾਈ ਨਾ ਬਣੇ। ਰਾਜਾ, ਰਾਣੀ, ਪਰਜਾ, ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਸਭ ਬਣਨੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਨੰਨ੍ਹੇ ਜੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਭੁੱਲਣੀਆਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਹੀ ਬਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਆਉਣ ਤੇ ਹੀ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਸਾਵਧਾਨ, ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਹੋਕੇ ਬੈਠੇ ਹੋ? ਬਾਪ ਵੀ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਹੈ ਨਾ ਜੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਵਿਸ਼ਣੂ ਹੈ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਹਨ! ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਕਿਸਨੇ ਦਿੱਤਾ? ਜਿਹੜੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ- ਨਰਾਇਣ ਦਾ ਪਦ ਪਾਇਆ। ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਬਨਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੇ ਹਾਸਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਣੂ ਹੈ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੰਮਬਾਈਨਡ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਆਸ਼ਰਮ ਦੀ। ਚਿੱਤਰ ਸ਼ੇਭਦਾ ਹੈ ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਇਹ ਕੋਈ ਰਾਈਟ ਚਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਚਾਰ ਭੁਜਾ ਵਾਲਾ ਇੱਥੇ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਤੁਹਾਡੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੇ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨੰਬਰਵਾਰ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਟਾਈਮ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਆਦਿ ਨੂੰ ਕੈਣ ਸੰਭਾਲੇਗਾ! ਉਹ ਸਭ ਕੁੱਝ ਕਰਦੇ ਵੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਅਕਾਸ਼ੁਰ, ਬਕਾਸ਼ੁਰ ਆਦਿ ਨੂੰ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ। ਹੁਣ ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਚੱਕਰ ਆਦਿ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ-ਮੱਧ-ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਇਵੇਂ ਬਣਾਈਆਂ ਹਨ ਜੋ ਗੱਲ ਹੀ ਨਾ ਪੁਛੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਹਿੰਸਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ! ਇਸ ਵਿੱਚ ਏਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਬੱਚੇ ਪਹਿਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟਾਈਮ ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਵੀ ਫਿਰਾਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੀਂਦ ਵੀ ਫਿੱਟ ਜਾਵੇਗੀ। ਜਿਸਨੂੰ ਧਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਝੂਟਕੇ ਨਹੀਂ ਖਾਏਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਏਵਰ ਹੈਲਦੀ, ਵੈਲਦੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਗ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ

ਹਨ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇ ਕੁੱਝ ਚਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਠੀਕ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਿਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਨਾ, ਯੋਗ ਹੈ। ਕੋਈ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਵਿਦਵਾਨ ਆਦਿ ਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਗੱਲ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਰਵਿਸਏਬਲ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਣ-ਕੋਣ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅੱਛੇ ਹਨ? ਫਿਰ ਬਾਪ ਵੀ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਪੜ੍ਹਿਆ-ਲਿਖਿਆ ਆਦਮੀ ਅੱਛਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬੁੱਧੂ ਹੈ ਤਾਂ ਖੁੱਦ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜੇ ਸੱਚਾਰ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਬੈਠ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪਣਾ ਹੰਕਾਰ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਉਣਾ, ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਨੂੰ ਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਬੜਾ ਵਚਿੱਤਰ ਹੈ ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਉਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਬ ਗੋਰੇ ਹੀ ਗੋਰੇ ਸਨ। ਕਾਲੇ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਗੋਰਾ ਅਤੇ ਕਾਲਾ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾ ਕੇ ਲਿਖੇ। 63 ਜਨਮ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਇਵੇਂ ਦੇ ਕਾਲੇ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਬਣੀ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਵੀ ਕਾਲਾ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੱਮਝਦੇ ਕਿ ਆਤਮਾ ਕਾਲੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਤਯੁੱਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਗੋਰੇ ਸਨ, ਫਿਰ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਕਾਲੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ-ਲੈਂਦੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਵੀ ਕਾਲੀ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਕਾਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਹਾਸੇ-ਹਾਸੇ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹੋ ਲਕਸ਼ਮੀ-ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਗੋਰਾ ਕਿਤੇ ਕਾਲਾ ਕਿਉਂ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ, ਕਾਰਨ? ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਗੋਰਾ ਫਿਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਸਾਂਵਰਾ ਕਿਉਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਏਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਗਿਆਨ ਧਨ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਅਤੇ ਸਦਾ ਨਿਰੋਗੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਮੇਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ।
2. ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਣ ਸਭ ਨੂੰ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਭਵਿੱਖ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਦੇ ਲਈ ਰੂਹਾਨੀ ਟੈਚਰ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੁਆਰਾ ਤੁਫਾਨ ਨੂੰ ਤੇਹਫਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਭਵ:
ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦੇ ਖੰਬ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਖੰਬਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ਸਦਾ ਉੱਡਦੇ ਰਹੇ। ਇਹ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇ ਲਈ ਵੱਡੀ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਨੀਰਸ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਰਸ ਸਦਾ ਹੈ। ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨੂੰ ਵੀ ਸਹਿਜ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਕਦੇ ਦਿਲਸ਼ਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਉਤਸ਼ਾਹ ਤੁਫਾਨ ਨੂੰ ਤੇਹਫਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਤਸ਼ਾਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਅਤੇ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਮਨੋਰੰਜਨ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਨ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਵਾਸਧੂਪ ਜਗਾਕਰ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਬਦਬੂ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ।

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਇਹ ਪੜਾਈ ਹੈ ' ਦੀ ਬੈਸਟ ', ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਸੋਰਸ ਆਫ ਇੰਨਕਮ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ , ਪੜਾਈ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਹੋਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਚਲੇ ”

*ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਰਾਜ ਜਾਣਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ?

*ਉੱਤਰ:- ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੀ ਸਭ ਬੱਚੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਗੇ ਲੇਕਿਨ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਸਦਾ ਇਹ ਹੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬੱਚੇ ਇਵੇਂ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ ਜੋ ਸਜਾ ਨਾ ਖਾਣੀ ਪਵੇ। ਸਜਾਵਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣ ਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ, ਉੱਠਦੇ ਬੈਠਦੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਤਾਂ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਆਤਮਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਡਾ ਯੋਗ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਨਣਗੇ ਵੀ ਉਹੀ ਜਿਹੜੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਜੇਕਰ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਾਂਗੇ ਤਾਂ ਕਿਸ ਦੀ ਮੰਨਾਂਗੇ! ਬਾਪ ਦੀ ਮੱਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੜੇ ਹਨ ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ। ਕੋਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਮਨਣਗੇ। ਬਾਪ ਸਿੱਖਿਆ ਵੀ ਕਿੰਨੀ ਕਲੀਅਰ(ਸਾਫ਼) ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਮੰਨੋਗੇ ਪਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਸਾਰੇ ਇਕ ਰਸ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਮਨਣਗੇ। ਟੀਚਰ ਦੀ ਪੜਾਈ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਇਕਰਸ ਨਹੀਂ ਮਨਣਗੇ ਨਾ ਹੀ ਪੜਨਗੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਕੋਈ 20 ਮਾਰਕਸ (ਨੰਬਰ) ਲੈਂਦੇ, ਕੋਈ ਕਿੰਨੇ ਨੰਬਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਨਾਪਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਾਪਾਸ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਟੀਚਰ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਅਨੇਕ ਮੱਤਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਇਕ ਹੀ ਮੱਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਮੱਤ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ.... ਇਹ ਕਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੇ। ਮੈਂ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਭਾਗੀਰਥ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਜਨਮ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਫਿਰ ਸਤੋ, ਰਜੋ, ਤਮੋ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਥੱਲੇ ਉਤਰਦੇ ਆਏ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਪੜਨ ਲਈ ਆਏ ਹੋ। ਪੜਾਈ ਹੈ ਕਮਾਈ, ਸੋਰਸ ਆਫ ਇੰਨਕਮ। ਇਹ ਪੜਾਈ ਹੈ ਦੀ ਬੈਸਟ। ਉਸ ਪੜਾਈ ਵਿੱਚ ਕਹਾਂਗੇ ਆਈ.ਸੀ.ਐੱਸ. ਦੀ ਬੈਸਟ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਨਿਰਗੁਣ ਹਾਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਇਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਭ ਜਗ੍ਹਾ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਗਵਾਨ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਬੈਠ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣ ਹਾਰੇ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਤਰਸ ਪਵੇਗਾ। ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਲਿੰਸਫੁਲ ਹੈ, ਮੇਹਰਬਾਨ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਉਪਰ ਦਇਆ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਈਸ਼ਵਰ, ਰਹਿਮ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਉਹ ਹੀ ਬਾਪ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਮਣੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜੋ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਹਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦੇ ਬਾਅਦ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਅਥਾਹ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ!

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਅਸੀਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਬਣਾਂਗੇ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਰਾਵਣ ਦੀ ਮੱਤ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਜਦੋਂ ਇਸ ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਰਾਮ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਮ ਗਾਇਨ ਕਰਨ ਦੇ ਬਦਲੇ ਗਲਾਨੀ(ਬਦਨਾਮ) ਕਰਦੇ ਹਨ! ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰਾ ਕਿੰਨਾ ਅਪਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੰਨਾ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਨਿਕਲੋ। ਇਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਸੱਤ ਦਾ ਸੰਗ ਤਾਰੇ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ। ਤਾਂ ਡੁਬੋਉਂਦਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਡੁਬਾਇਆ? ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਹੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਣਗੇ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਬਾਗਵਾਨ, ਖਵਈਆ ਹੈ। ਅਰਥ ਨਾਂ ਸਮਝਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਬੜੀ ਗਲਾਨੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਪਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਤੇ ਉਪਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਪਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਸਰਵ ਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਏਦਾਂ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਆਪਣਾ-ਆਪਣਾ ਪਾਰਟ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਜਦੋਂ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ। ਹੁਣ ਹੈ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਸੋ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਜੇਕਰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਕਿਵੇਂ ਆਉਣਗੇ ਪੜਨ ਦੇ ਲਈ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਥਾਹ ਖੁਸ਼ੀ

ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਵਰਗੀ ਖੁਰਾਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬੜੇ ਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਖਾਣ - ਪਾਨ ਬੜਾ ਸੁਖਸ਼ਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦੀ ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਲਾ ਅੱਖਰ ਹੈ ਮਨਮਨਾ ਭਵ:। ਇਹ ਗੀਤਾ ਐਪੀਸੋਡ ਹੈ ਨਾ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾ ਕੇ ਸਾਰਾ ਮੁੰਡਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਬਾਪ ਵੀ ਨੇਲਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਿਟ ਪਿੱਟ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਹਾਲ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇਕ ਧਰਮ, ਇਕ ਭਾਸ਼ਾ ਅਤੇ ਇਕ ਬੱਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਹੀ ਰਾਜ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਕ ਹੈ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦਾ ਗਿਆਨ, ਦੂਜਾ ਹੈ ਯੋਗ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਧੂਰੀਆ ਅਤੇ ਹੋਲੀ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਦੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਜੜ ਜੜੀਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਹੈ, ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਆਓ। ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਮੈਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਓ, ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਰਾਈਟ ਹੀ ਦੱਸਾਂਗਾ। ਬਾਕੀ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਤੁਸੀਂ ਅਨਰਾਈਟਅਸ(ਬੇਈਮਾਨ) ਬਣਦੇ ਹੀ ਆਏ ਹੋ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹੋ।

ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਮੀਠੇ ਬੱਚੇ, ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੀ ਹੈ। ਕਿਸਨੇ ਬਣਾਈ? 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੇ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਇੰਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਜੇ ਮੱਥਾ ਹੀ ਖਰਾਬ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਅਰਥ ਕਰਦੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਦੋ ਨੂੰ ਡੰਡੇ ਵੀ ਮਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕੀ ਕਰਨਗੇ। ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਨਾ। ਕਲਯੁੱਗ ਦੇ ਬਾਅਦ ਫਿਰ ਸਤਯੁੱਗ ਜਰੂਰ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਵੀ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸੋਨਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੈਰਟ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੇਵਰ ਵੀ ਉਦਾਂ ਦਾ ਬਣੇਗਾ। ਖਾਦ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ 24 ਕੈਰਟ ਸੋਨਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ:। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਛੀ - ਛੀ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਕੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਿਮਾਰੀਆਂ ਰੋਗ ਆਦਿ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ। ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਸਾਧੂ ਸੰਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰੀਏ। ਬੋਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹਰ ਗੱਲ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਮੇ ਤੋਂ ਸਤੋ ਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਂਗੇ। ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਆਏ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੀ ਕੱਟ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੋਗੇ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਹੀ ਬਣੋਗੇ ਨਾ। ਉੱਠਦੇ ਬੈਠਦੇ ਚਲਦੇ ਫਿਰਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦੇ ਵਕਤ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ? ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਕੱਟ ਨਿਕਲੇਗੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਧਨ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਉੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸੋਨੇ ਦੇ ਮਹਿਲ ਬਣਾਓਗੇ। ਕਿੰਨੇ ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਾਤ ਹੋਣਗੇ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਜੇ ਮੰਦਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਾਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਰਾਜੇ ਮੰਦਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੰਨਾ ਹੀਰਾ ਸੋਨਾ ਕਿਥੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਹੁਣ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੈਠੇਗਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਮਝਣਗੇ। ਇਹ ਪਤਾ ਲਗੇਗਾ ਕਿ ਕੌਣ ਬੜੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਅਵਸਥਾ ਪਿੱਛੇ ਹੋਵੇਗੀ। ਯੋਗ ਵੀ ਜਰੂਰੀ ਹੈ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਮੈਂ ਸੁਣ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੀ ਸੁਣਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸੁਣਾਓਗੇ ਨਾ। ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਕਲਸ਼ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਵੰਡਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਸੀਤਾਵਾਂ ਹੋ। ਰਾਮ ਇਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਬ੍ਰਾਇਡਸ ਹੋ ਮੈਂ ਬ੍ਰਾਇਡਗਰੂਮ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿੰਗਾਰ ਕੇ ਸਸੁਰਾਲ ਘਰ ਭੇਜ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਉਹ ਪਿਤਾਵਾਂ ਦਾ ਵੀ ਪਿਤਾ ਹੈ, ਪਤੀਆਂ ਦਾ ਵੀ ਪਤੀ ਹੈ। ਇਕ ਤਰਫ਼ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੱਖ ਹੈ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਪੋਜੀਸ਼ਨ ਸਭ ਦਾ ਵੱਖ-2 ਹੈ। ਇੱਥੇ ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਕੇ ਇਕ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅੰਧੇਰ ਨਗਰੀ.... ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਪੋਤਰੇ ਪੋਤਰੀਆਂ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਹੱਕ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਬਾਬਾ ਕੋਲ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਹੱਦ ਦੀ ਅਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦੀ। ਤੀਜਾ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਤੇ ਵਰਸਾ ਮਿਲੇ। ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਇਕ ਬਾਪ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹੈ ਦੋ ਬਾਪ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਹਨ ਤਿੰਨ ਬਾਪ - ਲੈਕਿਕ, ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਹੈ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਅਲੈਕਿਕ ਬਾਪ। ਇੰਨਾ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਐਡਮ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗ੍ਰੇਟ-ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ। ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਤਾਂ ਫਾਦਰ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਸਿੱਝਰਾ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗ੍ਰੇਟ-ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨੇਲਜ਼ ਤਾਂ ਬੜੀ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਲਟਾ ਸੁਲਟਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰਿਸ਼ੀਆਂ ਮੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਪੁੱਛਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ

ਨੇਤੀ-ਨੇਤੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਹੁਣ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ। ਕਲਪ-ਕਲਪ ਨੰਬਰਵਾਰ ਕੋਈ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਸਤੋ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਹੀ ਪਦ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ ਜੋ ਸਜਾ ਨਾ ਖਾਣੀ ਪਵੇ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਜਰੂਰ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬਨਣਗੇ ਉਹੀ ਜੋ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਬਣੇ ਹੋਣਗੇ ਪਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਜਰੂਰ ਕਰਾਉਣਗੇ। ਜੋ ਨਜ਼ਦੀਕ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪੂਜਾ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਹੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਯੋਗਬੱਲ ਨਾਲ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਯੋਗਬੱਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਹੁਬੱਲ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਨੂੰ ਲੜਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਬਰੂਦ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਧਾਰ ਤੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਰੂਦ ਹੈ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ। ਪਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਲਪ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਘੋਰ ਹਨੇਰਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਕੁੰਭਕਰਨ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਜਾਗਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਗੋ ਹੋ। ਬਾਪ ਹੈ ਹੀ ਜਾਗਦੀ ਜੇਤ, ਨੇਲਜ਼ਫੁੱਲ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਭਗਤੀ ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸੁਖੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਨੈਚੁਰਲ ਕੋਲਾਮੇਟੀਜ਼ ਵੀ ਮਦਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖਾਣਾ ਵੀ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਖੁਰਾਕ ਵਿੱਚ ਰਹਾਂਗੇ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਭ ਖਲਾਸ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਝਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਲਪ-ਕਲਪ ਦਾ ਮੋਰਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਖੁੱਦ ਭਗਵਾਨ ਸਾਡੇ ਦੇ ਮੋਹਰਬਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਸੋਰਸ ਆਫ ਇੰਨਕਮ ਹੈ ਇਸਲਈ ਮਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਅਥਾਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਕਰਾਉਣਾ ਹੈ। ਚਲਦੇ ਫਿਰਦੇ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਜਰੂਰ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਆਪਣੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਟ੍ਰਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਵਾਤਾਵਰਨ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਧਾਰਮੂਰਤ ਭਵ :
ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਲਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਪਰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਮੂਰਤ ਹੋ।
ਤੁਹਾਡੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਟ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਵਾਤਾਵਰਨ ਬਦਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਪਵਿੱਤਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦੋਵੇਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਦਲ ਰਹੀ ਹੈ।
ਤੁਹਾਡੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਰਮਾਂ ਨਾਲ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਤਾਜਧਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਤਾਜ ਤੱਖਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਾਥੀ ਬਣਾ ਲਵੋ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿੱਘਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ।

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਆਪਣੀ ਹਾਰ ਜਿੱਤ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ , ਇਹ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਖੇਡ ਹੈ । ਇਸ ਵਿੱਚ 75% ਸੁੱਖ ਹੈ , 25% ਦੁੱਖ ਹੈ , ਇਕਵਲ (ਇਕੋ ਜਿਹੇ / ਬਰਾਬਰ) ਨਹੀਂ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹੈ - ਕਿਵੇਂ?

ਉੱਤਰ:- ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਬਹੁਤ ਹੀ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹੈ। ਜੇ ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ ਸਾਰੀ ਸਿਸਟੀ ਵਿੱਚ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹ ਫਿਰ ਤੋਂ ਹੁਬਹੁ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਜੂੰ ਮਿਸਲ ਚਲਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਟਿੱਕ-ਟਿੱਕ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਕ ਟਿੱਕ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਸਰੀ ਟਿੱਕ ਨਾਲ, ਇਸਲਈ ਇਹ ਬੜਾ ਵੰਡਰਫੁਲ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪਾਰਟ ਚੰਗਾ ਜਾਂ ਬੁਰਾ ਚਲਦਾ ਹੈ ਸਭ ਨੂੰ ਧ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ - ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੇ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਵਧਰਮ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤ। ਹੁਣ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਘਰ ਜਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਹੈ। ਇਹ ਘਰ ਜਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਕੌਣ ਦੱਸਦੇ ਹਨ? ਜਰੂਰ ਬਾਪ ਹੀ ਦੱਸੇਗਾ। ਹੋ ਆਤਮਾਓਂ, ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਐਕਟਰ ਆ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਥੋੜੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਹੁਣ ਸਭ ਨੇ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਪਾਰਟ ਰਪੀਟ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸੀ। ਪਹਿਲੇ-ਪਹਿਲੇ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸੀ ਫਿਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ-ਲੈਂਦੇ ਹੁਣ ਪਰਾਏ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਏ ਹੋ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਇਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਓ, ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪਰਾਏ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਏ ਹੋ। ਆਪਣਾ ਰਾਜ-ਭਾਗ ਗਵਾ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਸਤਿਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਹੋਏ। ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ ਕੀਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪੇੜੀ ਹੇਠਾਂ ਵੀ ਜਰੂਰ ਉਤਰਨਾ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਤੋਂ ਤ੍ਰੇਤਾ ਫਿਰ ਦਵਾਪਰ-ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ - ਇਹ ਭੁਲੇ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੀ ਹਾਰ ਅਤੇ ਜਿੱਤ ਦੀ ਜੋ ਹਿਸਟਰੀ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਸੁਖਧਾਮ ਦੇ ਵਾਸੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ-ਲੈਂਦੇ ਦੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜੜ੍ਹਜੜ੍ਹੀਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਆ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਲਗ ਰਹੇ ਬਹੁਕਾਲ... ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤਕਾਲ ਵੱਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ-ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਵਿੱਛੜੇ ਫਿਰ ਸੁਖ ਦਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਆਏ। ਫਿਰ ਤੁਹਾਡਾ ਰਾਜ-ਭਾਗ ਖੁੱਸ ਗਿਆ। ਦੁੱਖ ਦੇ ਪਾਰਟ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਫਿਰ ਤੋਂ ਰਾਜ ਭਾਗ ਲੈਣਾ ਹੈ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਹਨ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ, ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਖੇਲ੍ਹ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ। ਮੂਲਵਤਨ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਜਿੱਥੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ ਫਿਰ ਡਿੱਗਦੇ-ਡਿੱਗਦੇ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋ ਗਈ। ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਭ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮ ਮਹਾਂਤਤਵ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਿਮੰਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੀਆਂ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਵਧਰਮ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤ। ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਆਤਮਾ ਅਲਗ ਹੋਣ ਤੇ ਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਦੂਸਰਾ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈ ਫੇਰ ਚੁਰਪੁਰ ਕਰੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇੱਥੇ ਕਿਸਲਈ ਆਏ ਹੋ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚੱਲੇ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਦੁੱਖ ਦਾ ਪਾਰਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਹੈ ਸੁਖਧਾਮ, ਕਲਯੁੱਗ ਹੈ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਉੱਤਰਦੇ ਕਿਵੇਂ ਹਨ? ਉਹ ਤਾਂ ਪੇੜੀ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪੇੜੀ ਉੱਤਰਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਇਕ ਹੀ ਵਾਰ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਪਾਵਨ ਬਣ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਪਤਿਤ ਬਣ ਉੱਤਰਦੇ ਹੋ। ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਬਗੈਰ ਚੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇਸਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ।

ਤੁਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਾਵਨ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਫਿਰ ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆਓਗੇ। ਪਹਿਲੇ ਹੈ ਸੁੱਖ ਪਿਛੋਂ ਹੈ ਦੁੱਖ। ਸੁੱਖ ਦਾ ਮਾਰਜਨ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ। ਇਕਵਲ(ਬਰਾਬਰ) ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੇ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਫਾਲਤੂ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਜੋ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ 3/4 ਸੁੱਖ ਹੈ, ਬਾਕੀ 1/4 ਕੁੱਝ ਨਾ ਕੁੱਝ ਦੁੱਖ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਇਸਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੁੱਖ ਦਾ ਖੇਲ੍ਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਿਵਾਏ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਮੈਂ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਸਟੀ ਦੇ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਦਾ ਪਰਿਚੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਸਤਿਕ ਤੋਂ ਆਸਤਿਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਤਿੰਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਭਰਤਵਾਸੀ ਤਾਂ ਕਲਪ ਦੀ ਉੱਮਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਗੁਪਤ ਵੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਰਾਏ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਗੁਪਤ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ, ਦੇਹ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਭੁੱਲਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ।

ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਵਰਸਾ ਉਦੋਂ ਮਿਲੇਗਾ ਜਦੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਸ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹੋ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਦੇ ਬਾਪ ਹਨ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਇਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਬੁਦਰਜ਼ ਹੀ ਸਬ ਬਾਪ ਹਨ। ਜਦੋਂ-ਜਦੋਂ ਭਾਰਤ ਤੇ ਅਤਿ ਧਰਮ ਗਲਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਸਾਰਿਆਂ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਜੋ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਦੋਂ ਹੀ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਖੇਡ ਹੈ। ਜੇ ਕੁੱਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਖੇਡ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿੰਨੇ ਵਾਰੀ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਆਉਂਦੀਆਂ ਅਤੇ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹੋ ਇਹ ਨਾਟਕ ਅਨਾਦਿ ਜੂੰ ਮਿਸਲ ਚਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਟਿੱਕ-ਟਿੱਕ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਕ ਟਿੱਕ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ। ਕੈਸਾ ਵੰਡਰਫੁਲ ਨਾਟਕ ਹੈ। ਸੈਕਿੰਡ-ਸੈਕਿੰਡ ਜੇ ਕੁੱਝ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਫਿਰ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਹਰ ਧਰਮ ਦੇ ਮੁੱਖ ਪਾਰਟਧਾਰੀ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਭ ਆਪਣਾ-ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਨਹੀਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਅਤੇ ਡੀਨੈਸਟੀ ਵੀ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਧਰਮ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਸਭ ਨੇ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇਵ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਬਾਪ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਇਆ ਅਤੇ ਖਲਾਸ। ਜਿਵੇਂ ਜੀਵ ਜੰਤੂ, ਨਿਕਲੇ ਅਤੇ ਮਰੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਅਟੈਸ਼ਨ ਕਿਸ ਪਾਸੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਇਕ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਵੱਲ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਓ ਗੌਡ ਫਾਦਰ, ਹੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਪਿਤਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ। ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਮੱਤ ਮਤਾਂਤਰ, ਕਿੰਨੀਆਂ ਵਰਾਇਟੀ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਿਕਲੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਗਿਣਤੀ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ -ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਉਦੋਂ ਹਾਂ ਜਦੋਂਕਿ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਹਨ, ਇਕ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਪਰਾਇਆ ਲੇਪ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਚਿੱਤਰ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਸੀ ਇੱਕ ਧਰਮ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ।

ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਈਏ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਉਦੋਂ ਆਓਗੇ ਜਦੋਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣੇਗੇ ਅਤੇ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋਗੇ। ਬਾਕੀ ਝਾੜ ਦੀਆਂ ਡਾਲ, ਡਾਲੀਆਂ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਝਾੜ ਦਾ ਵੀ ਪਤਾ ਚੱਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹੁਣ ਸਵਰਗ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਨਰਕ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਵਲੀ ਬਣਾਈ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁਛੋ - ਅਸੀਂ ਸੱਤਯੁਗੀ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹਾਂ ਜਾਂ ਕਲਯੁੱਗੀ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹਾਂ? ਸਤਯੁੱਗ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦੇ ਹੋ? ਫਿਰ ਉੱਪਰ ਕਿਵੇਂ ਜਾਵੇਗੇ? ਬਾਪ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇਗੇ? ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਕਟ ਜਾਣਗੇ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸਿੱਖਾ ਕੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਫਿਰ ਜਰੂਰ ਕੋਈ ਤਾਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਹੇ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਜਦੋਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਉੱਪਰ ਚੱਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਪਾਰਟਧਾਰੀ। ਸਭ ਪੁਨਰਨਜਮ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਰਹਿਤ ਹਾਂ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਦੇ ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਾਡਾ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਵਰਗਾ ਮਿੱਠਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਪਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਬਾਪ ਵੀ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦੇਕੇ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਪਿੱਛੋਂ ਸਭ ਕੁੱਝ ਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬੱਚੇ ਵਾਰਿਸ ਹਨ, ਇਹ ਕਾਇਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਣਦੇ ਹੋ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਸਭ ਨੇ ਵਾਪਿਸ ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਹੈ ਸਾਈਲੈਂਸ, ਫਿਰ ਮੂਵੀ, ਫਿਰ ਟਾਕੀ। ਬੱਚੀਆਂ ਸੁਖਸਮ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨਿਕਲ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਨੂੰਧ ਹੈ ਉਹ ਸੈਕਿੰਡ-ਸੈਕਿੰਡ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਸੈਕਿੰਡ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ। ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪਾਰਟ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਚੰਗਾ ਜਾਂ ਬੁਰਾ, ਸਭ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ, ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਬੁਰਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਮ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਛੀ-ਛੀ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਰਾਮ ਰਾਜ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਇਕੱਠਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੁੱਖ-ਸੁੱਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਉਵੇਂ ਰਾਵਣ ਦਾ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਿਵਜੇਯੰਤੀ ਹਰ ਸਾਲ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਮਰਨਤੀ ਵੀ ਹਰ ਸਾਲ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੇ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਬੈਠ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਕਰਨਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਪਿਆਰੇ ਮਿੱਠੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਬੋਲੇ ਉੱਥੇ ਵੀ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰ ਆਦਿ ਹਨ, ਬੋਲੇ ਉੱਥੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ

ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਵਕਤ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ ਗੁਰੂ ਕਰਨ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਢੇਰ ਗੁਰੂ ਹਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਇਕ। ਸਿੱਖ ਲੋਕ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਕਾਲ। ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਹੈ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ। ਉਹ ਕਾਲਾਂ ਦਾ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ ਹੈ। ਉਹ ਕਾਲ ਤਾਂ ਇਕ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਕੇ ਪਹਿਲਾਂ ਸਭਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁਖਧਾਮ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਮੇਰਾ ਬਣਕੇ ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਦੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨਿੰਦਕ ਠੇਰ ਨਾ ਪਾਏ। ਉਹ ਸਵਰਗ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁੱਖ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਣਗੇ। ਪਰਜਾ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਮੇਰੀ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਓ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਦੇਵੀਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਕਿਸਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹੀ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਖਧਾਮ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣਾ। ਬਾਪ ਹੈ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸਾਗਰ। ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਚਲਾ ਕੇ ਇਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਹੈ ਹੀ ਰਾਮ ਰਾਜ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਵਾਰੀਅਰਸ ਹੋ ਪਰ ਅਨਨੇਨ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਬਣਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਦੇਵੀਆਂ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਮੰਦਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦਾ ਕਲਸ਼ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਰੱਖਿਆ। ਗੁਰੂ ਮਾਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ। ਪਾਣੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਨਾ। ਉਹ ਲੋਕ ਫਿਰ ਕਾਪੀ(ਨਕਲ) ਕਰ ਕਿੰਨੇ ਗੁਰੂ ਬਣ ਕੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚ ਦੀ ਨਾਵ(ਬੇੜੀ) ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਈਆ ਮੇਰੀ ਪਾਰ ਲਗਾਓ। ਹੁਣ ਖਵਈਆ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਪਾਰ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਵਿਸ਼ਾਲਿਆ ਤੋਂ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਬਾਗਵਾਨ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਜੰਗਲ ਨੂੰ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਹੈ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ। ਇਥੇ ਹੈ ਦੁੱਖ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਜਿਹੜੇ ਪਰਚੇ ਛਪਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ - ਉਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁਛੋ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋ ਜਾਂ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹੋ? ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਵੀ ਹੋਣਗੇ! ਉਹ ਦੇਵਤਾ ਸਨ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਪਰਾਇਆ ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਇਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਾਸਤੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਪਿਆਰਾ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਕੇ ਫਿਰ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ। ਕੰਡਿਆਂ ਦੇ ਜੰਗਲ ਨੂੰ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਮਿੱਠਾ ਬਾਬਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਮਿੱਠਾ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨੈਚੁਰਲ ਨੇਚਰ ਬਣਾਓ ਸਧਾਰਨਤਾ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਰਜੀਵਾ ਭਵ: ਜੇ ਨੇਚਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਣਾ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਸੋਚਣਾ, ਬਨਾਉਣਾ ਜਾਂ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਆਪੇ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਮਰਜੀਵਾ ਜਨਮਧਾਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਨੇਚਰ ਹੀ ਹੈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੀ। ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਨੈਚੁਰਲ ਨੇਚਰ ਬਣ ਜਾਣ ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲੇ ਕਿ ਮੇਰੀ ਇਹ ਨੇਚਰ ਹੈ। ਸਧਾਰਨਤਾ ਪਾਸਟ ਦੀ ਨੇਚਰ ਹੈ, ਹੁਣ ਦੀ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਲੈ ਲਿਆ। ਤਾਂ ਨਵੇਂ ਜਨਮ ਦੀ ਨੇਚਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਸਾਧਾਰਨਤਾ ਨਹੀਂ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਰਾਇਲ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਸਦਾ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ, ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ।

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ , ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਕੰਗਾਲ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ , ਇਸਲਈ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਹੜਾ ਅਭਿਆਸ ਅਸਰੀਰੀ ਬਣਨ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਦਾ ਐਕਟਰ ਸਮਝੋ, ਜਿਵੇਂ ਐਕਟਰ ਪਾਰਟ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਕੱਪੜੇ ਉਤਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਏਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਕਰਮ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਪੁਰਾਣਾ ਵਸਤਰ(ਸ਼ਰੀਰ) ਛੱਡ ਅਸਰੀਰੀ ਹੋ ਜਾਓ। ਆਤਮਾ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹਨ ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਇਹ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦਾ ਸੌਖਾ ਤਰੀਕਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਖਿਆਲਾਤ ਚਲਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਅਸਰੀਰੀ ਭਵ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਬੇਸੱਮਝ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੈਵੀ ਕਰਮ ਵੀ ਸਿਖਲਾਏ ਸਨ। ਤੁਸੀਂ ਦੈਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸੀ ਫਿਰ ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ-ਲੈਂਦੇ ਕਲਾਵਾਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ-ਹੁੰਦੇ ਇੱਥੇ ਪੈਕਟੀਕਲ ਬਿਲਕੁੱਲ ਹੀ ਨਿਲ ਕਲਾ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਰਾਵਣ ਰਾਜਿਆ। ਇਹ ਰਾਵਣ ਰਾਜਿਆ ਹੀ ਪਹਿਲੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ। ਫਿਰ ਸਤੋ, ਰਜੋ, ਤਮੋ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁੱਲ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਦਾ ਅੰਤ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਰਾਜਿਆ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਸੁਰੀ ਰਾਜਿਆ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਜਲਾਉਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜਿਆ ਵੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ। ਰਾਵਣ ਰਾਜਿਆ ਹੈ ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਬੜੀਆਂ ਸਮਝਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਵੰਡਰ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਚੰਗੇ-ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਪੂਰੀ ਰੀਤੀ ਨਾ ਸਮਝਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣੀ ਤਕਦੀਰ ਨੂੰ ਲਕੀਰ ਲਗਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਦੇ ਅਵਗੁਣ ਚਟਕ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਦੈਵੀ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਖੁੱਦ ਵੀ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਉਹ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਭੋਗੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਰਕ ਦਸਿਆ ਹੈ--ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜਿਆ। ਰਾਵਣ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ, ਜਿਸਨੇ ਹੀ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੰਗਾਲ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਥੇ ਤਾਂ ਇਕ ਧਰਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਭੂਤਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹਾ ਦਾ ਭੂਤ ਹੈ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਅਵਿਨਾਸੀ ਹਾਂ, ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਨਾਸੀ ਹੈ--ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਅਤੇ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਰਾਤ-ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਦੈਵੀ-ਦੇਵਤਾ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਹੋਣ ਨਾਲ ਕੰਗਾਲ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਭਾਰਤ ਸੋਨੇ ਦੀ ਚਿੜੀਆ ਸੀ, ਚਾਹੇ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਦੈਵੀ ਬੁੱਧੀ ਬਨਾਉਣ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ। ਕਦੇ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜਾਈ ਕਿਸਨੇ ਦਿੱਤੀ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹੜਾ ਇੰਦਾ ਦਾ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਜੋ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਇਆ। ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਆਸੁਰੀ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਕਰਮ ਵਿੱਕਰਮ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕਰਮ ਅਕਰਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਖਾਤਾ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ ਸਮਝਣ ਦੇ ਕਰਨ ਬਹੁਤ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵ ਤੇ ਸੰਕਰ ਇਕ ਹੈ। ਅਰੇ ਸ਼ਿਵ ਨਿਰਾਕਾਰ ਇਕੱਲਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸੰਕਰ ਪਾਰਵਤੀ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਦੋਵਾਂ ਦੀ ਐਕਟੀਵੀਟੀ ਬਿਲਕੁੱਲ ਹੀ ਅਲਗ। ਮਿਨਿਸਟਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਨੂੰ ਇਕ ਕਿਵੇਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਮਰਤਬਾ ਬਿਲਕੁੱਲ ਹੀ ਅਲਗ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ ਸੰਕਰ ਨੂੰ ਇਕ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਜਿੰਨਾਂ ਨੇ ਰਾਮ ਸੰਪਰਦਾਇ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਹ ਸਮਝਣਗੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਰਦਾਇ ਗ਼ਾਲੀਆਂ ਦੇਣਗੇ ਵਿਘਨ ਪਾਉਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ 5 ਵਿਕਾਰ ਹਨ ਨਾ। ਦੇਵਤੇ ਹਨ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਪਦ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੱਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਵਿਕਾਰੀ ਸੀ। ਵਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ। ਸਨਿਆਸੀ ਸਤਯੁੱਗ ਨੂੰ ਸੱਮਝਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸਤਿਯੁੱਗ ਹੈ ਹੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹਾਜੀਰਾ ਹਜ਼ੂਰ ਹਨ, ਰਾਧੇ ਵੀ ਹਾਜੀਰਾ ਹਜ਼ੂਰ ਹੈ। ਅਨੇਕ ਮਤ-ਮਤਾਂਤਰ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਹਨ। ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਦੈਵੀ ਮਤ ਚਲਦੀ ਹੈ ਜੋ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਾਲੀ ਫਿਰ ਵਿਸ਼ਨੁ ਵੰਸ਼ੀ ਅਤੇ ਚੰਦ੍ਰਵਨਸ਼ੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਡਾਇਨੋਸਟੀ ਅਤੇ ਇਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਕਹਾਂਗੇ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡਾਇਨੋਸਟੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਜਾਈ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ-ਕੋਈ ਸੱਮਝਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਸੁਧਰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਭੂਤ ਹੈ। ਲੋਭ ਦਾ ਭੂਤ ਕ੍ਰੋਧ ਦਾ ਭੂਤ ਹੈ ਨਾ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੂਤ ਨਹੀਂ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਦੇਵਤੇ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਸੁਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਭੂਤ ਹੀ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਾਮ ਦਾ ਭੂਤ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮੋਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਈ ਭੈਣ ਸਮਝੋ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਹਿਮੰਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ

ਹਨ ਸਾਦੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੇ ਤਾਂ ਨਿਕਲੇ ਘਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ। ਤਾਂ ਹਿਮੱਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਵੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਭ ਕੁਝ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਅੱਛੀ ਹਿਮੱਤ ਰੱਖ ਚੱਲ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਹਿਮੱਤ ਰੱਖ ਫਿਰ ਫੇਲ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੁੱਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪੂਰਾ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਾਜਯੋਗ ਤਾਂ ਮਸ਼ਹੂਰ ਹੈ। ਇਸ ਯੋਗ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਸੈਰਸ ਆਫ ਇਨਕਮ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਹੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਤੁਸੀਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਭਾਈ-ਭੈਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਚਲਾਇਮਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਵੀ ਆਤਮਾ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਸਮਝੋ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹਾਂ ਤੇ ਦੂਸਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜਾਵੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਨਾਲ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਖਿਆਲਾਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ--ਬੱਚੇ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਭਵ, ਦੇਹੀ-ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਪਾਰਟ ਵਜਾਇਆ। ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਹੋ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਐਕਟਰਸ ਪਾਰਟ ਪੂਰਾ ਕਰ ਕਪੜਾ ਬਦਲੀ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਹੁਣ ਪੁਰਾਣਾ ਕਪੜਾ(ਸ਼ਰੀਰ) ਉਤਾਰ ਨਵਾਂ ਕਪੜਾ ਪਹਿਨਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਆਤਮਾ ਵੀ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ, ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ। ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਆਤਮਾ ਮੁੱਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜਾਵੇ। ਅਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਵਾਪਿਸ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਕਿ ਫਲਾਣਾ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਲੀਨ ਹੋਇਆ। ਇਕ ਵੀ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਥੇ ਜਿਵੇਂ ਸਿਜਰਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਵੇਂ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਨਾਮ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿਖਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰਜਪਿਤਾ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਅਡੋਪਸ਼ਨ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਨ ਵਿਕਾਰੀ, ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ। ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਿਤਮ ਸਹਿਣ ਕਰਨੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਾਮ ਰੂਪ ਦੇਖਣ ਨਾਲ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਕਲਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਈ-ਭੈਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗਿਰ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਗਿਰ ਗਏ, ਕਾਲਾ ਮੂੰਹ ਕਰ ਲਿਆ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ--ਵਾਹ! ਮੈਂ ਕਿਹਾ ਭਾਈ-ਭੈਣ ਹੋਕੇ ਰਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਇਹ ਖਰਾਬ ਕੰਮ ਕੀਤਾ। ਉਸਦੀ ਫਿਰ ਬੜੀ ਕੜੀ ਸਜਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਦਾਂ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖਰਾਬ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਕਿੰਨਾ ਪਵਨ ਸੀ ਜੇ ਮੈਂ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਜੇ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਕਰਮਕਾਂਡ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਉਥੇ ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇੱਥੇ ਸਭ ਗਤੀ-ਸਦਗਤੀ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਦੁਰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਗੰਗਾ ਸ਼ਨਾਣ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗੰਗਾ ਦਾ ਪਾਣੀ ਸਦਗਤੀ ਦੇਵੇਗਾ ਕੀ? ਉਹ ਪਾਵਨ ਬਣਾਏਗੇ ਕੀ? ਕੁੱਝ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਖੁੱਦ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਤਾਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਸਮਝਾਉਣਗੇ, ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਭੇਜਦਾ ਨਹੀਂ। ਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ --ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਆਵੇਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੋਂ ਚਲ ਕੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਦੇਵਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਤਯੁੱਗ ਅਤੇ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਬਿਗਰ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਵਿਕਾਰ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮਾਈ- ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ। ਇਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਰਾਮ ਦਾ ਵਰਸਾ। ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਥੇ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ।

ਭਗਤ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ 84 ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਅਰੇ, ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਰਸ ਵੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਰਹਿਮਦਿਲ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਕਿੰਨੇ ਚੰਗੇ ਸਮਝਦਾਰ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਭਭਕਾ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੀ ਤਾਕਤ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਨੂੰ ਸਤਕਾਰ ਚੰਗਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਅਨਪੜ੍ਹ ਨੂੰ ਸਤਕਾਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਆਸੂਰੀ ਸੰਪਰਦਾਇ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਅਤੇ ਸ਼ੰਕਰ ਦਾ ਅੰਤਰ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁੱਲ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਹੈ ਸੁਖਸ਼ਮ ਵਤਨ ਵਿੱਚ, ਸਭ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਕਿਵੇਂ ਹੋਣਗੇ? ਇਹ ਤਾਂ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ ਆਸੂਰੀ ਸੰਪਰਦਾਇ ਦਾ, ਜੋ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਦੈਵੀ ਸੰਪਰਦਾਇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਥੇ ਰਾਵਣ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਉਸਨੂੰ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ। ਗਾਂਧੀ ਜੀ ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਲੇਕਿਨ ਉਹ ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਸਕਦੇ? ਉਹ ਕੋਈ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਸਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਸੰਗਮ ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਇਹ ਹੈ ਉਤੱਮ ਬਣਨ ਦਾ ਯੁੱਗ। ਬਾਪ ਕਿੰਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਘੜੀ-ਘੜੀ ਕਿੰਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ--ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਡੀ ਤੇ ਕਮਾਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ! ਤੁਹਾਡੀ ਮਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਲਾਂਗੇ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਸਭ ਕਹਿਣਗੇ ਬਰੇਬਰ ਬ੍ਰਹਮਕੁਮਾਰ-ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਤਾਂ ਦੈਵੀ ਮਤ ਤੇ ਚਲ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ-ਚੰਗੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਦਾ ਪਰਿਚੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਰੈਕਟਰ ਸੁਧਾਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ

ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਸ਼ੁੱਧ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੀ ਨਾਮ ਰੂਪ ਨੂੰ ਨਾ ਦੇਖ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ, ਆਤਮਾ ਭਾਈ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਸਰਵ ਦਾ ਸਤਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਗਿਆਨ-ਯੋਗ ਦੀ ਤਾਕਤ ਧਾਰਨ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਦੈਵੀਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਰੈਕਟਰ ਸੁਧਾਰਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਉਮੰਗ-ਉਤਸਾਹ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਿਭਾਉਣ ਵਾਲੇ ਆਲਸਿਆ ਅਤੇ ਅਲਬੇਲੇਪਨ ਤੋਂ ਮੁੱਕਤ ਭਵ:

ਚਾਹੇ ਨਵੇਂ ਹੋਣ ਜਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹੋਣ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨਾ ਮਾਨਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਜੁਮੇਵਾਰੀ ਲੈਣਾ। ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇਜਗਤੀ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜੁਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅਲਬੇਲੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੁਮੇਵਾਰੀ ਆਲਸ ਅਤੇ ਅਲਬੇਲੇਪਨ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਵਾਲੇ ਅਥਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਚੇਹਰੇ ਅਤੇ ਚਲਣ ਦਵਾਰਾ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹਨ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਯੂਜ ਕਰਨਾ ਮਾਨਾ ਗਿਆਨੀ ਅਤੇ ਯੋਗੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਬਣਨਾ।

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚੋਟੀ ਹਾਂ , ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਾਂਗੇ , ਆਪਣੇ ਆਪ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਸਿੱਖੋ ਤਾਂ ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ । ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਬਾਪ ਸ਼ਰਨ ਕਿਸਨੂੰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹੀ ਆ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪੁਰਾ-ਪੁਰਾ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਸਭ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਟੁੱਟਾ ਈ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ। ਮਿੱਤਰ ਸਬੰਧੀਆਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਲਗਨ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਇਕ ਬਾਬਾ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸ਼ਰਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਗੁਰੂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹਨ ਦੁਨੀਆਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੀ। ਚਾਹੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵੇਹਮ। ਤਾਂ ਵੀ ਇੰਦਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਗੁਰੂ ਹਾਂ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵੇਹਮ ਤੱਤ ਤਵਮ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਰਵ ਵਿਆਪੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹਰੇਕ ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਾਉਣ ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁੱਲ ਹੀ ਰਾਂਗ (ਗਲਤ) ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜੇ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਸਬਜੈਕਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸਭ ਸਬਜੈਕਟ ਸਟੂਡੈਂਟ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਜੇ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਇਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਰਚੇਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਤ੍ਰਿਕਾਲਦਰਸ਼ੀ ਤੇ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਉਸ ਜਿਸਮਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਸਬਜੈਕਟ ਬਿਲਕੁੱਲ ਅਲੱਗ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਧ ਕਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਉਹ ਇਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਓ ਗੋਡ ਫਾਦਰ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਵਰਸਾ ਗਵਾਚਣ ਨਾਲ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸੁੱਖ ਦੁੱਖ ਦਾ ਖੇਲ੍ਹ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰੇ ਪਤਿਤ ਦੁਖੀ ਹਨ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਨਾਲ ਸੁੱਖ ਜਰੂਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸੁੱਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਬਾਪ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਨੇਲਜ਼ਫੁਲ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ।

ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਇਕ ਬਾਪ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਜੋ ਸਥਾਪਤ ਹੋਏ ਹਨ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਬਾਪ ਨੇ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਬਿਲਕੁੱਲ ਸਹਿਜ ਰਖੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਥੋੜ੍ਹਾ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਯੋਗ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੋਗ ਭਾਰਤ ਦਾ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਯੋਗ ਤੋਂ ਫਾਇਦਾ ਕਿ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਗੀਤਾ ਦਾ ਉਹੀ ਯੋਗ ਜੋ ਨਿਰਾਕਾਰ ਭਗਵਾਨ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਜੋ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਹਨ, ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਯੋਗ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹਠਯੋਗ ਆਦਿ ਸਭ ਮਨੁੱਖ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾ ਨਾ ਸਿੱਖਦੇ ਨਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੈਵੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਯੋਗ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਸਭ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਜਰੂਰ ਇਥੇ ਬਣਨਗੇ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸੰਗਮ ਤੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਨਾਉਣ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਵੀ ਵੰਡਰ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚੋਟੀ ਹਾਂ। ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਸੰਗਮਯੁਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਾਂਗੇ। ਜਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਾਂਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਾਂਗੇ। ਕਮਾਈ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਕਰਵਾਉਣੀ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਸਰਵਿਸ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁੱਖ ਮਿਲੇਗਾ। ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੋਵੇਗਾ। ਛੋਟੇ ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਵੀ ਮੁੱਖ 5-6 ਚਿੰਤਰ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸਰਵਿਸ ਹੀ ਸਰਵਿਸ। ਮਿੱਤਰ ਸਬੰਧੀਆਂ ਵੱਲ ਕੋਈ ਵੀ ਲਾਗਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਜੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ ਉਸ ਸਭ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਜੋ ਦਿਵਯ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਉਸ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪੱਕੇ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਰਾਜੇ ਦੇ ਕੋਲ ਜਨਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਫਖਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਲਈ ਮੇਹਨਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਕਾਲੇ ਹੋ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਗੋਰੇ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਨ ਚੱਲਦਾ ਰਹੇ, ਚਾਹੇ ਆਫਿਸ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹੋ, ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਫੁਰਸਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿੰਨੀ ਫੁਰਸਤ ਮਿਲੇ ਰੂਹਾਨੀ ਕਮਾਈ ਕਰੋ। ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਕਮਾਈ ਹੈ ਹੈਲਥ, ਵੈਲਥ ਦੋਵੇਂ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਅਰਜੁਨ ਅਤੇ ਭੀਲ ਦੀ। ਇਵੇਂ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ

ਤਿੱਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਯਾਦ ਤੇ ਹੈ। ਇਥੇ ਸਭ ਬੈਠ ਜਾਵੇਗੇ ਤਾਂ ਸਰਵਿਸ ਕਿੱਦਾਂ ਕਰੇਗੇ। ਰੀਫਰੇਸ਼ ਹੋਕੇ ਸਰਵਿਸ ਵਿਚ ਲਗ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਖਿਆਲ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਜਾ ਨਾ ਸਕਣ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਇਕੱਠੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਯੁਗਲ ਹਨ। ਇਸ ਯੁਗਲ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਜਾਣ ਨਾ ਸਕਣ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਯੁਗਲ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹੀ ਬਾਬਾ ਦਾ ਸਿੱਕੀਲਧਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਦੂਸਰਾ ਜਨਮ ਇਹ ਹੈ ਅਸੀਂ ਗੱਦੀ ਤੇ ਜਰੂਰ ਬੈਠਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖ ਰਹੇ ਹੋ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਸਾਮਣੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਬਾਬਾ ਦਾ ਸਿੱਕੀਲਧਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਵੀ ਸਦਾ ਯਾਦ ਠਹਿਰਦੀ ਨਹੀਂ। ਹੋਰ-ਹੋਰ ਤਰਫ਼ ਖਿਆਲਾਤ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਲਾਅ ਨਹੀਂ ਜੇ ਇੱਕਦਮ ਯਾਦ ਠਹਿਰ ਜਾਵੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖਿਆਲ ਨਾ ਆਵੇ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨ ਦਿੰਦੇ। ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਬਾ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਨੰਬਰਵਨ ਸਿੱਕੀਲਧਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਬਣਾਂਗਾ ਫਿਰ ਵੀ ਯਾਦ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਖਿਆਲਾਤ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਮਾਇਆ। ਜਦੋਂ ਇਸ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਖਿਆਲਾਤ ਬੰਦ ਉਦੋਂ ਹੋਣਗੇ ਜਦੋਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਆਤਮਾ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣ ਜਾਏ ਫਿਰ ਤਾਂ ਇਹ ਸਰੀਰ ਰਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਸਦਾ ਪਿਓਰ ਹੀ ਪਿਓਰ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਪਤਿਤ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਪਾਰਟ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਬੰਧਾਏਮਾਨ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਗਏ ਤਾਂ ਫਿਰ ਨਵਾਂ ਸਰੀਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸਰੀਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਤਨ ਵਿਚ ਇਸ ਆਤਮਾ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੱਖਿਆ ਕੀ ਹੈ! ਉਹ ਤਾਂ ਮੁਰਲੀ ਚਲਾ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਫਰੀ ਹਨ। ਕਦੇ ਕਿਤੇ, ਕਦੇ ਕਿਤੇ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਫੀਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਮੁਰਲੀ ਚਲਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਗੋਡਲੀ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਵੀ ਆਪਣਾ ਹੋਮ ਛੱਡ ਕੇ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਪਰਮਧਾਮ ਅਰਥਾਤ ਪਰੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਧਾਮ ਹੈ ਮੂਲਵਤਨ। ਬਾਕੀ ਖੇਡ ਸਾਰਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਖੇਡ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਦੁਨੀਆ ਇੱਕ ਹੈ।

ਉਹ ਲੋਕ ਚੰਦ ਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਇੰਸ ਦਾ ਬਲ ਹੈ। ਸਾਇੰਸ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਜਦੋਂ ਸਾਇੰਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਇੰਸ ਵੀ ਸੁਖਦਾਈ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਥੇ ਸਾਇੰਸ ਸੁਖ ਵੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁੱਖ ਵੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਥੇ ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਹੀ ਸੁੱਖ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣੀਆ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਖਿਆਲਾਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੰਧੇਲੀਆਂ ਵਿਸ਼ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿੰਨੀਆਂ ਮਾਰਾਂ ਖਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਮੇਹ ਦੇ ਕਾਰਨ ਫਿਰ ਫਸ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਝੱਟ ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਸ਼ਟੇਮੇਹਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਦਿਲ ਉੱਠ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਸਰਵਿਸਏਬਲ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਨਾਗਤਿ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਕੰਨਿਆ ਪਤੀ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਵਿਸ਼ ਬਗੈਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸ਼ਰਨ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਕਦਮ ਨਸ਼ਟੇਮੇਹਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਤੀਆਂ ਦਾ ਪਤੀ ਮਿਲਿਆ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਦੀ ਸਗਾਈ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਬਸ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਜਿਵੇਂ ਕੰਨਿਆ ਦੀ ਪਤੀ ਨਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਜੁੜ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਨਾਲ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਦੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸੰਗਮ ਇਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਖਵਈਆ ਮਤਲਬ ਬਾਗਵਾਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਕੰਡਿਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕੰਡਾ ਹੈ ਕਾਮ ਦਾ। ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਫੁੱਲ ਸੀ, ਧੀਰੇ-ਧੀਰੇ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੋ ਗਈ ਹੁਣ ਤਾਂ ਵੱਡੇ ਕੰਡੇ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਬਬੁਲਨਾਥ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸਲੀ ਨਾਮ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਬਬੁਲਨਾਥ ਨਾਮ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਬਹੁਤ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਇੱਕ ਹੀ ਸ਼ਿਵ ਹੈ। ਰੁਦਰ ਗਿਆਨ ਯਗਿਆ ਜਾਂ ਸ਼ਿਵ ਗਿਆਨ ਯਗਿਆ ਗੱਲ ਇਕ ਹੀ ਹੈ। ਰੁਦਰ ਯਗਿਆ ਤੋਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਜਵਾਲਾ ਨਿਕਲੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਅਥਵਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਈ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਯਗਿਆ ਦੁਆਰਾ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਨਾਭੀ ਵਿਚੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਕਲਿਆ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਰਸਵਤੀ ਹੀ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਹੀ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਰਸਵਤੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਇੰਦਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਕੇ ਚਕ੍ਰਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਪਰ ਮਾਇਆ ਘੱਟ ਨਹੀਂ। ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਸਾ ਕੇ ਸੁੱਟ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਪਹਿਲੇ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਸੌਂਦਾ ਹਾਂ ਜਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਈ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਪੱਕੇ ਨੇਮੀ ਵੀ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬੜੇ ਲੱਕੀ ਹੋ ਬਾਪ ਤੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਬੇਝ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਰੱਥ ਨੂੰ ਰਿਆਇਤ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਵੀ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਗੈਰ ਲਕਸ਼ਮੀ-ਨਾਰਾਇਣ ਪਦ ਕਿਵੇਂ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਖੁਸ਼ੀ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਢੇਰ

ਬੱਚੇ ਹਨ, ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਵੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਇਆ ਵਿਘਨ ਵੀ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਿਘਨ ਆਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਅੱਗੇ ਚਲਕੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਬਚੇ - ਬਾਪ ਤਾਂ ਪਿਆਰ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਇਕੱਠੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੱਮਝਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਕਰਮ ਮੈਂ ਕਰਾਂਗਾ, ਮੈਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਹੋਰ ਵੀ ਕਰਨਗੇ। ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਬੜੇ ਸਿਆਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ-ਨਾਰਾਇਣ ਵਿੱਚ ਦੇਖੋ ਕਿੰਨੀ ਸਿਆਣਪ ਹੈ। ਸਿਆਣਪ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਰਾਜ ਲਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਦੁਆਰਾ ਪਰਜਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੈ, ਏਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਵਿਕਰਮ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਕੜਾ ਫੁਰਨਾ (ਫਿਕਰ)। ਅਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀਏ? ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੇਹਨਤ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਚਾਂਸ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਟ੍ਰੇਨ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਤੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਬਾਬਾ, ਇਹ ਵਰਸਾ। ਬਰੋਬਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਭਾਰਤ ਸਵਰਗ ਸੀ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਫਿਰ ਜਰੂਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਟ੍ਰੇਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਰਵਿਸ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਕ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਫਿਰ ਦੂਸਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੰਦਾਂ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੀ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇਗਾ। ਬੋਲੋ, ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ਖਬਰੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਜਨੀਏ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲੈਕੇ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੇ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਪੁਜਨੀਏ ਬਣੋ। ਪੇਂਡੀ ਚੰਗੀ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਸਤੋ, ਰਜੋ, ਤਮੋ ਸਟੇਜ ਸਿੱਧ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਗੈਲਪ ਕਰਨ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇੱਥੇ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੈਲਪ ਕਰ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਮਾਰਜਨ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਸਰਵਿਸਏਬਲ ਬੱਚੀਆਂ ਬਹੁਤ ਨਿਕਲਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਕਿੱਤੇ ਵੀ ਭੇਜ ਦੇਣ। ਮੰਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਰਵਿਸ ਚੰਗੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਝੱਟ ਸਮਝਣਗੇ। ਗੰਗਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਤੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਦਿਲ ਤੇ ਲੱਗੇਗਾ ਜਰੂਰ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਸੱਚੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨੀ ਅਤੇ ਕਰਵਾਉਣੀ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਟ੍ਰੇਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੈਠ ਤੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨਿਆ ਤੋਂ ਦਿਲ ਹਟਾ ਲੈਣੀ ਹੈ। ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸੱਚੀ ਪ੍ਰੀਤ ਰੱਖਣੀ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਕਰਮ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੇ ਬੈਲੰਸ ਦੁਆਰਾ ਬਲੈਸਿੰਗ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਰਮਯੋਗੀ ਭਵ: ਕਰਮਯੋਗੀ ਅਰਥਾਤ ਹਰ ਕਰਮ ਯੋਗਯੁਕਤ ਹੋ। ਕਰਮਯੋਗੀ ਆਤਮਾ ਸਦਾ ਹੀ ਕਰਮ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦਾ ਸਾਥ ਅਰਥਾਤ ਬੈਲੰਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਰਮ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦਾ ਬੈਲੰਸ ਹੋਣ ਨਾਲ ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਤਾਂ ਬਲੈਸਿੰਗ ਮਿਲਦੀ ਹੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਜਿਸਦੇ ਵੀ ਸਬੰਧ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਦੁਆਵਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦਿਲ ਤੋਂ ਦੁਆਵਾਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ ਮਾਣਨਾ ਹੀ ਦੁਆਵਾਂ ਹਨ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਸੰਕਲਪਾਂ ਨੂੰ ਸਟਾਪ ਕਰਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਹੀ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਸਮੀਪ ਲਿਆਵੇਗਾ।

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਖੂਬ ਧੂਮਧਾਮ ਨਾਲ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਦੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁਣਾਓ , ਇਹ ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਹੀ ਹੀਰੋ ਸਮਾਨ ਹੈ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਹਾਡੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਦੀ ਸੱਚੀ ਦੀਵਾਲੀ ਕਦੋਂ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ?

ਉੱਤਰ:- ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਸੱਚੀ ਦੀਵਾਲੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮਾ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਦੀਪ ਜਗਦਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮਾ ਦੀ ਜੇਯਤੀ ਜਗਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਥੂਲ ਦੀਪਕ ਜਗਾਉਂਦੇ ਲੇਕਿਨ ਤੁਹਾਡਾ ਸੱਚਾ ਦੀਪਕ ਸ਼ਿਵ ਬਾਪ ਦੇ ਆਉਣ ਨਾਲ ਜਗਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤੁਸੀਂ ਖੂਬ ਧੂਮਧਾਮ ਨਾਲ ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਮਨਾਓ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਜਯੰਤੀ ਇਕ ਦੀ ਮਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਫਿਰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਰਵ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਜਯੰਤੀ ਕਦੋਂ ਮਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ? ਜਦੋਂ ਗਰਭ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹਨ। ਆਰੀਆ ਸਮਾਜੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ 83ਵੀਂ ਜਯੰਤੀ, ਗੋਯਾ 83 ਸਾਲ ਹੋਏ ਜਯੰਤੀ ਨੂੰ। ਜਨਮ ਦਿਨ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਫਲਾਣੇ ਦਿਨ ਇਹ ਗਰਭ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਆਇਆ। ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਤੁਸੀਂ 83ਵੀਂ ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਤਾਂ ਹਨ ਨਿਰਾਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਨਿਮੰਤਰਣ ਕਾਰਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪੁੱਛਣਾ ਤੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਯੰਤੀ ਕਿਦਾਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਉਸਨੇ ਜਨਮ ਕਦੋਂ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਲਿਆ ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਕੀ ਰੱਖਿਆ। ਪਰੰਤੂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਹਨ ਜੋ ਕਦੇ ਪੁੱਛਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ - ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਸਾਲੀਗ੍ਰਾਮ ਹਨ। ਨਾਮ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਧੂਮ-ਧਾਮ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਗਰਾਮ ਰੱਖਦੇ ਹੋ। ਦਿਨ-ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਤੁਸੀਂ ਧੂਮ-ਧਾਮ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਕਿ ਜਦੋਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਿਥੀ ਤਾਰੀਖ ਕੋਈ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸਧਾਰਨ ਧਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਪਰ ਕਦੋਂ, ਕਿਸ ਘੜੀ ਉਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ। ਤਿਥੀ ਤਾਰੀਖ, ਦਿਨ ਆਦਿ ਦੱਸਣ ਤਾਂ ਕਹਿਣ ਕਿ ਫਲਾਣੀ ਤਾਰੀਖ। ਜਨਮ ਪਤਰੀ ਆਦਿ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਪੱਤਰੀ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਕਰਤੱਵ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਅਪਰਮਪਾਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਕੁੱਝ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਮਹਿਮਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਹਿਰੂ, ਗਾਂਧੀ ਆਦਿ ਸਭ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਇਕ ਠਹਿਰਿਆ ਨਾ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਪਰੰਤੂ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਸਾਹਸ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮਹਿਮਾ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹੋਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਭਗਤ ਲੋਕ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ ਨਾਂ ਮੰਨੇ ਤਾਂ ਭਗਤਾਂ, ਸਾਧੂਆਂ, ਗੁਰੂਆਂ ਦੀ ਸਟੈਮ੍ਪ ਆਦਿ ਵੀ ਨਾਂ ਬਨਾਉਣ। ਜਿਵੇਂ ਦੀ ਹੈ ਗੈਰਮਿੰਟ ਇਵੇਂ ਦੀ ਹੈ ਰੈਯਤ (ਪਰਜਾ)। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਬਾਯੋਗ੍ਰਾਫੀ ਦਾ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਤਾ ਚੱਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਫਖਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਹੀਰੋ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਜਯੰਤੀਆਂ ਕੋਡੀ ਮਿਸਲ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਕੋਡੀ ਨੂੰ ਹੀਰੋ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵੀ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚਾ ਬਣਿਆ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਨਮ ਹੀਰੋ ਸਮਾਨ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਕੋਡੀ ਸਮਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਫਿਰ ਹੀਰੋ ਸਮਾਨ ਬਾਬਾ ਨੇ ਬਣਾਇਆ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦਾ ਵਰਲਡ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ ਕਿਸਨੇ ਬਣਾਇਆ? ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜਨਮਅਸ਼ਟਮੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਾ ਤਾਂ ਮਾਤਾ ਦੇ ਗਰਭ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟੋਕਰੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ। ਹੁਣ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਵਰਲਡ ਪ੍ਰਿੰਸ ਸੀ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਡਰ ਕਿਸ ਗੱਲ ਦਾ? ਉਹ ਕੰਸ ਆਦਿ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ? ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖ ਦਿਤੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਾਉਣ ਦੀਆਂ ਯੁਕਤੀਆਂ ਬੜੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਭ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾ ਸਕਦੇ। ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਨਾ ਸਮਝਾਉਣ ਕਾਰਨ ਹੋਰ ਵੀ ਡਿਸਸਰਵਿਸ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਮਨਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨਗੇ। ਗਾਂਧੀ ਜਯੰਤੀ ਤੇ ਗਾਂਧੀ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨਗੇ। ਹੋਰ ਕੁਝ ਸੁਝੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਤੁਸੀਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਯੋਗ੍ਰਾਫੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਚਰਿੱਤਰ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਜੀਵਨ ਚਰਿੱਤਰ ਬੈਠ ਸੁਣਾਓ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨੁੱਖ ਕੋਈ ਪੁੱਛਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ। ਉਸਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਵਰਨਣ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਤਾਂ ਅਪਰਮਪਾਰ ਗਾਈ ਜਾਂਦੀ

ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਭੋਲੇਨਾਥ ਕਹਿ ਬਹੁਤ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਭੋਲਾ ਭੰਡਾਰੀ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਸ਼ਿਵ-ਸੰਕਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੰਕਰ ਨੂੰ ਭੋਲੇਨਾਥ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭੋਲੇਨਾਥ ਸੰਕਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੱਖ ਖੋਲੀ ਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਇਆ। ਧਤੂਰਾ ਖਾਂਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਭੋਲੇਨਾਥ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਮਹਿਮਾ ਤਾਂ ਇਕ ਦੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਲੋਕ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭੋਲਾ ਭੰਡਾਰੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਹੁਣ ਸ਼ਿਵ ਅਤੇ ਸੰਕਰ ਦਾ ਭੇਦ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ। ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਜਾਕੇ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਣੀ ਹੈ। ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਅੱਖਰ ਸੁਣਕੇ ਕਿਸੇ ਦਾ ਮੱਥਾ ਹੀ ਚਕ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਕਿਵੇਂ ਸੁਣਾਉਗੇ? ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਵੰਡਰਫੁਲ ਗੱਲ ਸਮਝ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ। ਬੋਲੇ, ਨਿਮੰਤਰਣ ਤੇ ਜਿਹੜੇ ਆਉਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਨਿਰਕਾਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸਾਂਗੇ। ਗਾਂਧੀ ਆਦਿ ਦੀ ਵੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮਹਿਮਾ ਕਰੋਗੇ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚੋਂ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਦੀ ਗੱਲ ਉੱਡ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਕ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਫਿਰ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਮੰਡਪ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕੋਈ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੱਚਾ-ਸੱਚਾ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਇਹ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਰਚਤਾ ਖੁੱਦ ਬੈਠ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ-ਮੱਧ-ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਲਿਖ ਸਕਦੇ ਹੋ ਰਚਤਾ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ-ਮੱਧ-ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਮਤਲਬ ਹਿਸਟਰੀ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਹਿੰਦੀ-ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਦੇ ਹੋ। ਵੱਡਿਆਂ-ਵੱਡਿਆਂ ਕੋਲ ਜਾਓਗੇ ਤਾਂ ਵੰਡਰ ਖਾਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਕੌਣ ਹਨ ਜੋ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਰਚਨਾ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਪ੍ਰਲੈ ਹੋਈ ਨਵੀਂ ਰਚਨਾ ਰਚੀ। ਪਰ ਨਹੀਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਬਾਪ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਵੰਡਰ ਖਾਣਗੇ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਆਉਣਗੇ। ਹਾਲ ਅਤੇ ਮੰਡਪ ਵੱਡਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਭਾਤ ਫੇਰੀ ਕੱਢਦੇ ਹੋ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਕਿੰਨੇ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਜੋ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ-ਇਵੇਂ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਵੇਂ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਸਵੇਰੇ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਘੰਟੇ ਆਦਿ ਵੀ ਸਵੇਰੇ ਹੀ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਉਸ ਵੇਲੇ ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਸੁੱਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਫਿਰ ਵੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਫੁਰਸਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬੱਤੀਆਂ ਆਦਿ ਵੀ ਜਾਗਦੀਆਂ ਹਨ। ਰੋਸ਼ਨੀ ਵੀ ਵਧੀਆ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੱਚੀ ਦੀਵਾਲੀ ਤਾਂ ਇਹ ਹੈ, ਹਰੇਕ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਦੀਪ ਜਗਦਾ ਹੈ ਮਤਲਬ ਕਿ ਆਤਮਾ ਦੀ ਜਯੋਤੀ ਜਗਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਥੂਲ ਦੀਪਕ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਦੀਵਾਲੀ ਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ। ਕੋਈ ਕੋਈ ਦਾ ਦੀਪਕ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁੱਲ ਜਗਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਦੀਪਕ ਕਿਵੇਂ ਜਗਦਾ ਹੈ? ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੀਵਾ ਜਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਨੇਰਾ ਨਾਂ ਹੋਵੇ। ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਦਾ ਦੀਪਕ ਜਗੇ ਫਿਰ ਹਨੇਰਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਘੇਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ ਇਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਹਨੇਰੇ ਆਦਿ ਦੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਰਸਮ ਹੈ। ਘ੍ਰਿਤ ਖ਼ਲਾਸ ਹੋਣ ਨਾਲ ਦੀਵਾ ਬੁਝ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਨੇਰੇ ਦਾ ਅਰਥ ਕੁਝ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਿੱਤਰ ਆਦਿ ਖਵਾਉਣ ਦਾ ਵੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਸੀ, ਕੁਝ ਪੁੱਛਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਇੰਨਾ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਇਥੇ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ-ਕੋਈ ਸਮੇਂ ਤੇ ਕੁਝ ਬੋਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੋਲੇ ਤੁਸੀਂ ਸੁਖੀ ਹੋ? ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਹਾਂ ਜੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਜੋ ਇਥੋਂ ਜਾਣਗੇ ਚੰਗੇ ਘਰ ਹੀ ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ। ਜਨਮ ਜਰੂਰ ਅਗਿਆਨੀ ਦੇ ਘਰ ਲੈਣਗੇ। ਗਿਆਨੀ ਦੇ ਘਰ ਤਾਂ ਜਨਮ ਲੈ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਗਿਆਨੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ। ਬਾਕੀ ਹਾਂ, ਚੰਗੇ ਸੁਖੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਜਨਮ ਲੈਣਗੇ। ਵਿਵੇਕ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ, ਓਵੇਂ ਦਾ ਜਨਮ। ਫਿਰ ਓਥੇ ਆਪਣਾ ਜਲਵਾ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਛੋਟਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਥੋੜਾ ਵੱਡਾ ਹੋਣ ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਦਾ ਜਲਵਾ ਦਿਖਾਉਣਗੇ ਜਰੂਰ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਛੋਟੇ ਹੁੰਦੇ ਤੋਂ ਹੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਥੋਂ ਵੀ ਨੇਲਜ਼ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਮਹਿਮਾ ਨਿਕਲੇਗੀ।

ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਲੋਕ ਕੁਝ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਰਵ ਵਿਆਪੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਯੰਤੀ ਕਿਵੇਂ ਮਨਾਉਣਗੇ? ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਸਿੱਖ ਲੋਕ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸੱਤ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਹੈ। ਹੁਣ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤ ਹਨ ਪਰ ਇਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਕਲਪ ਜਦੋਂ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਖੁੱਦ ਹੀ ਆਕੇ ਦਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ? ਮੈਂ ਕਿਵੇਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ? ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਖੁੱਦ ਹੀ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਸੀ। ਹਾਂ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਪਰ ਕਿਵੇਂ, ਕਦੋਂ ਹੋਈ, ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜੀ ਸੀ। ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਨਵੀਆਂ-ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਅੱਗੇ ਥੋੜੀ ਦਾ ਬਾਪ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਬੇਬੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਵੀ ਬੜੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਅਸੀਂ ਦੋ ਦਿਨ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ। ਇੰਨੇ ਦਿਨ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹਾਂ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਸਲ। ਇਸ

ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਨੇਲਜ਼ ਹੈ। ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਮਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਜਨਮ ਲੈ ਕੇ ਫਿਰ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। 2 ਮਹੀਨੇ ਦਾ, 8 ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਹੋ ਕੇ ਮਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਰਾਈਟ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਉਸਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ। ਹਾਂ - ਹਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਲਿਖਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਬਾਹਰ ਗਿਆ ਖ਼ਲਾਸ, ਮਰ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਆਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਜਾਂ ਫਿਰ ਪਿੱਛੇ ਆਕੇ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਹੋਣਗੇ ਜਾਂ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਣੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਕਿਵੇਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਾਂ? ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਕਿਵੇਂ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸੰਗਤ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਖੁੱਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਹੈਵਨ ਦਾ ਰਚਤਾ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹੈਵਨ ਦਾ ਹੀ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਦੱਸਦੇ ਹਾਂ। ਕਿਵੇਂ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਵੇਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਆਕੇ ਸਿੱਖੇ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਓਵੇਂ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਕੀ? ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬੜੇ ਵਧੀਆ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਵਧੀਆ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਓਥੇ ਜਾਂ ਕੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਓਗੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜੱਚੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ, ਰਾਧੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੰਦਿਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਸਮਝਾਉਗੇ - ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਗੋਰਾ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ ਸਾਂਵਰਾਂ ਕਿਉਂ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਿੰਡ ਦਾ ਛੋਰਾ। ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਗਾਵਾਂ ਬੱਕਰੀਆਂ ਚਰਾਉਂਦੇ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਫੀਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵੀ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸੀ। ਨਾ ਟੋਪੀ, ਨਾ ਜੁੱਤੀ। ਹੁਣ ਸਮਝੀਤੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੀ ਸੀ ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਨੇ ਆਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਦਾ ਇਹ ਲਕਸ਼ ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਉਹ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਮ ਚੰਦਰ ਦੀ ਵੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕਦੇ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਕਿੰਨਾ ਸਾਲ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਵੇਂ-ਇਵੇਂ ਖਿਆਲ ਆਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਸੁਣਾਉਣੀ ਪਵੇ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇ। ਰਾਮ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਰਾਮ ਦੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸਤਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਹਿੰਦੂ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਇਹ ਸਿੱਧਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਵਿੱਘੜਨਗੇ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕੋਈ ਈਸਾਈ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੋਲੋ ਅਸੀਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸਨੂੰ ਅੱਜਕਲ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਧੂਮ ਧਾਮ ਨਾਲ ਮਨਾਓ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਅਤੇ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਅਤੇ ਰਾਧੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਸੁਣਾਓ। ਸਭ ਨੂੰ ਯੁੱਕਤੀ ਯੁਕਤ ਸਮਝਾਉਣੀ ਦੇਵੇ।

2. ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੇ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਲਈ ਆਤਮਾ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਘ੍ਰਿਤ ਨਾਲ ਸਦਾ ਪ੍ਰਜਵਲਿਤ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਅਗਿਆਨ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਕੱਢਣਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸਮਰਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਭ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਭਵ: ਯੋਗ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸਮਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ। ਮੈਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਆਤਮਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਬਾਪ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਥਿਤੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਖੁੱਦ ਹੀ ਬਣਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਨੇਕ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਤਰਫ਼ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਕਰਮ ਕਰਦੀਆਂ ਹੋ ਓਥੋਂ ਦਾ ਵਾਤਾਵਰਨ, ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਹਿਯੋਗ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਸਹਿਯੋਗੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਪਿਆਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਅਚਲ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਆਸਣ ਤੇ ਬੈਠਣ ਨਾਲ ਹੀ ਰਾਜ ਦਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਮਿਲੇਗਾ।

ਰੂਹਾਨੀ ਵਿਚਿੱਤਰ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮਿਲਣ ਦੀ ਲਗਨ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਦੂਰ-ਦੂਰ ਤੋਂ ਕਿਸ ਲਈ ਆਏ ਹਨ? ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਮਤਲਬ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਮੇਲਾ ਵਿਚਿੱਤਰ ਮੇਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਮੇਲੇ ਦਾ ਮਿਲਣਾ ਵੀ ਵਿਚਿੱਤਰ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਚਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿਚਿੱਤਰ ਬਾਪ ਨਾਲ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਗਰ ਅਤੇ ਨਦੀਆਂ ਦਾ ਮੇਲਾ ਹੈ। ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮਿਲਣ ਦਾ ਮੇਲਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਲਾ ਇਕ ਵਾਰ ਦੇ ਮੇਲੇ ਨਾਲ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਦੀ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਮੇਲਾ ਹੈ। ਇਸ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਖੁੱਲੇ ਭੰਡਾਰ, ਖੁੱਲੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਹਨ। ਜਿਸਨੂੰ ਜੇ ਖਜ਼ਾਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਗ਼ੈਰ ਖਰਚੇ ਦੇ, ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਲਾਟਰੀ ਵੀ ਹੈ। ਜਿੰਨੀ ਭਾਗਿਆਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਲਾਟਰੀ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਲਾਟਰੀ ਲਵੋ ਅਤੇ ਪਿੱਛੇ ਨੰਬਰ ਨਿਕਲੇਗਾ, ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਜੇ ਲੈਣਾ ਹੈ, ਜਿੰਨਾ ਵੀ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਜਿੰਨੀ ਵੀ ਲਕੀਰ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਦੁਆਰਾ ਖਿੱਚਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ ਉਨੀ ਖਿੱਚ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ ਲਾਟਰੀ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਜਨਮ-ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਰਾਜ ਪੱਦ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ ਮਤਲਬ ਇਸ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਰਾਜਯੋਗੀ ਸੋ ਜਨਮ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਰਾਜੇ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਸੀਟ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਉਹ ਸੀਟ ਬੁੱਕ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੋਲਡਨ ਚਾਂਸ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਗੋਲਡਨ ਚਾਂਸ ਹੈ - "ਦਿਲ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਬਾਬਾ ਕਹੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਦਿਲ ਤੱਖਤਨਸ਼ੀਨ ਬਣੋ।" ਇਸ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਕ ਗਿਫਟ ਵੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ - ਉਹ ਗਿਫਟ ਹੈ "ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸੁਖੀ ਅਤੇ ਸੰਪਨ ਸੰਸਾਰ।" ਜਿਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜੇ ਚਾਹੇ ਸਭ ਸਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ। ਉਹ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸੰਸਾਰ, ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਅਲੈਕਿਕ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਝੂਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਇਸ ਦੇਹ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਮੇਲੇ ਪਨ ਦੇ ਉੱਪਰ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਬਣ ਉਡਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਉਡਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਦਾ ਰਤਨਾ ਨਾਲ ਖੇਡਦੇ ਹਨ, ਸਦਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਾਥ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੀ ਖਾਵਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਹੀ ਸੁਣਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੀ ਬੋਲਾਂ, ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸਦਾ ਪ੍ਰੀਤ ਦੀ ਗੀਤ ਨਿਭਾਵਾਂ, ਤੁਹਾਡੀ ਹੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ, ਆਗਿਆ ਤੇ ਹਰ ਕਦਮ ਚੁੱਕਾਂ... ਇਹ ਹੀ ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੇ, ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਸੰਸਾਰ ਇਸ ਮਿਲਣ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ, ਸੰਸਾਰ ਮਿਲਿਆ - ਇਹ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਮੇਲਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ ਨਾ! ਇਵੇਂ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਕਿ ਮੇਲਾ ਦੇਖਦੇ-ਦੇਖਦੇ ਇਕ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਿੱਚ ਇੰਨੇ ਮਸਤ ਹੋ ਜਾਓ ਜੋ ਸਭ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਰਹਿ ਜਾਨ। ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਕਰ ਕੇ ਜਾਣਾ। ਬਹੁਤ ਮਿਲਿਆ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਓ, ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਭਸਮ ਕਰ ਕੇ ਜਾਣਾ। ਹੁਣ ਵੀ ਚੈੱਕ ਕਰੋ - ਕੀ ਮੇਲੇ ਦੀਆਂ ਸਭ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ? ਜੇਕਰ ਖੁਲਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸੰਪਨ ਹੋ ਕੀ ਹੀ ਜਾਣਾ। ਫਿਰ ਓਥੇ ਜਾਕੇ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਇਹ ਵੀ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹੇਗੇ ਨਾ? ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਇਸ ਮੇਲੇ ਦਾ ਮਹੱਤਵ? ਮੇਲਾ ਮਨਾਉਣਾ ਮਤਲਬ ਮਹਾਨ ਬਣਨਾ। ਸਿਰਫ਼ ਆਉਣਾ ਅਤੇ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਸੰਪਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਮੇਲਾ ਮਨਾਇਆ ਹੈ? ਨਿਮਿਤ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਕੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ? ਵਿੱਧੀ(ਵਾਧਾ), ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਵੀ ਬਦਲ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਵਿੱਧੀ ਹੋਣਾ ਵੀ ਜਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹਰ ਵਿਧੀ ਵਿੱਚ ਸੰਪਨ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿਣਾ ਵੀ ਜਰੂਰੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਹੋ। ਨੇੜੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਤਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਮਾਤਰ ਰਹਿ ਜਾਓਗੇ। ਅੱਛਾ-

ਸਾਰੇ ਰੂਹਾਨੀ ਮਿਲਣ ਮਨਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਸੰਸਾਰ ਅਪਨਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਇਵੇਂ ਸਦਾ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਮਤ ਤੇ ਚਲਣ ਵਾਲੇ, ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਸੁਪਾਤਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਟੀਚਰਜ਼ ਦੇ ਨਾਲ :- ਸਦਾ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦਾ ਬੈਲੰਸ ਰੱਖਣ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਸਦਾ ਬਾਪ ਦੀ ਬਲੈਸਿੰਗ ਲੈਣ ਵਾਲੀ। ਜਿੱਥੇ ਬੈਲੰਸ ਹੈ ਓਥੇ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਖੁੱਦ ਹੀ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਤਾਂ ਕੀ ਵਰਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਬੈਲੰਸ ਨਹੀਂ ਓਥੇ ਵਰਦਾਨ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਵਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਓਥੇ ਮੇਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਵਰਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਸਭ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਸਹਿਜ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਵਰਦਾਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਹੋ ਨਾ। ਸਦਾ ਇਕ ਬਾਪ, ਇਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਇਕਮਤ ਹੋਕੇ ਚਲਣ ਵਾਲੇ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਗਰੁੱਪ ਹੋ ਨਾ। ਜਿੱਥੇ ਇਕਮਤ ਹੈ ਓਥੇ ਸਦਾ ਹੀ ਸਫਲਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਵਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵਰਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਸੱਚੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ। ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਸਮਝ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹਲਕੇ ਓਨਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹਲਕਾਪਨ। ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹਲਕਾਪਨ ਆਵੇਗਾ ਓਨਾ ਸਾਰੇ ਸਹਿਜ ਉੱਡਣਗੇ, ਉਡਾਉਣਗੇ। ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਬਣ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ, ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਇਹ ਹੀ ਸਫਲਤਾ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ। ਉਸ ਸੇਵਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੱਖਫਲ

ਮਿਲਦਾ ਹੀ ਹੈ।

ਪਾਰਟੀਆਂ ਨਾਲ ਅਵਿਯਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ

ਸੰਗਮਯੁਗ ਸਦਾ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਨ ਦਾ ਯੁੱਗ ਹੈ। ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਬਣਨ ਅਤੇ ਬਨਾਉਣ ਦਾ ਯੁੱਗ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁੱਗੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਾਂ? ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਜੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਸ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਆਧਾਰ ਸਦਾ ਖੁੱਦ ਨੂੰ ਸੰਪਨ, ਭਰਪੂਰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਜੇ ਖੁੱਦ ਵੀ ਖਾਂਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵੰਡੇ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭੰਡਾਰੇ ਭਰਪੂਰ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਭੰਡਾਰਾ ਭਰਪੂਰ ਹੈ। ਕਦੇ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਵੇਗੇ ਉਨਾ ਹੀ ਵੱਧਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਉਹ ਤੁਹਾਡੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁੱਗੀ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਾਂ, ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਯੁੱਗ ਹੈ, ਇਸ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਹੋਏ ਨਾ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਸਧਾਰਨ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਅਲੌਕਿਕ ਅਤੇ ਨਿਆਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ! ਉਹ ਅਗਿਆਨੀ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਗਿਆਨੀ ਹੋ। ਉਹ ਸ਼ੂਦਰ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ। ਉਹ ਦੁੱਖਧਾਮ ਵਾਲੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮਯੁਗ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਵੀ ਸੁੱਖਧਾਮ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਕੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਕਿੰਨੀ ਦੁਖੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੇਟ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਸੁਖੀ ਹੋ। ਫ਼ਰਕ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਨਾ! ਤਾਂ ਸਦਾ ਅਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਯੁੱਗ ਦੀਆਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਸੁੱਖ ਸਵਰੂਪ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਾਂ, ਇਵੇਂ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਜੇਕਰ ਸੁੱਖ ਨਹੀਂ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਤਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ।

ਸਦਾ ਯਾਦ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ? ਖੁਸ਼ੀ ਹੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਦੁਆ ਅਤੇ ਦਵਾ ਹੈ। ਸਦਾ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਦਵਾ ਅਤੇ ਦੁਆ ਲੈਂਦੇ ਰਹੋ, ਤਾਂ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਵੀ ਆਪਣੀ ਵੱਲ ਖਿਚੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਹੋ ਕੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰਨਗੇ। ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਵੱਡਾ ਕਰਮਭੇਗ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਵੀ ਸੂਲੀ ਤੋਂ ਕੰਢਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਸਮਝ ਮਿਲ ਗਈ ਕਿ ਇਹ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਹੈ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਸਹਿਜ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਗਿਆਨੀ ਹਾਏ-ਹਾਏ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਗਿਆਨੀ ਸਦਾ ਵਾਹ ਮੀਠਾ ਬਾਬਾ ਵਾਹ! ਵਾਹ ਡਰਾਮਾ! ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ। ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਵੇ। ਬੱਸ ਏਹੀ ਯਾਦ ਕਰੋ ਕਿ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜੇ ਪਾਉਣਾ ਸੀ ਪਾ ਲਿਆ। ਜੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਉਹ ਸਭ ਹੋ ਗਈ। ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਭਰਪੂਰ ਭੰਡਾਰ ਹਨ। ਜਿਥੇ ਸਦਾ ਭੰਡਾਰਾ ਭਰਪੂਰ ਹੈ ਉਥੇ ਸਭ ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਭਾਗਿਆ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਵਾਹ ਮੇਰਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਭਾਗਿਆ! ਏਹੀ ਸਦਾ ਮਨ ਵਿੱਚ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਤੁਹਾਡਾ ਭਾਗਿਆ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਭਾਗਿਆ ਵਿੱਚ ਸੰਤਾਨ ਮਿਲੇਗੀ, ਧਨ ਮਿਲੇਗਾ, ਸੰਪਤੀ ਮਿਲੇਗੀ ਪਰ ਇਥੇ ਕੀ ਮਿਲਦਾ? ਖੁੱਦ ਭਾਗਿਆ ਵਿਧਾਤਾ ਹੀ ਭਾਗਿਆ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਗਿਆ ਵਿਧਾਤਾ ਜੇਕਰ ਆਪਣਾ ਹੋ ਗਿਆ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਕੀ ਰਹਿ ਗਿਆ! ਇਹ ਅਨੁਭਵ ਹੈ ਨਾ! ਸਿਰਫ਼ ਸੁਣੀ ਸੁਣਾਈ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਲ ਪਏ। ਵੱਡਿਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਭਾਗਿਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਚਲ ਪਏ, ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਸੁਣੀ ਸੁਣਾਈ ਤੇ ਚੱਲਣਾ। ਤਾਂ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਸਾਰੇ ਅਨੁਭਵੀ ਹੋ? ਸੰਗਮ ਯੁੱਗ ਹੈ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦਾ ਯੁੱਗ, ਇਸ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਜੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਇਹ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਜੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਹੈ ਉਹ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਮਰਜ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਥੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ, ਉਥੇ ਬਾਪ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਹੀ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਦਾ ਯੁੱਗ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਸ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਅਨੁਭਵੀ ਹੋ ਗਏ। ਅਨੁਭਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਖਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਦਾ ਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਰਹੋਗੇ। ਤਾਂ ਵਰਤਮਾਨ ਸੀਜ਼ਨ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ - ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਸਾਮਣੇ ਇੰਨਕਮ ਟੈਕਸ ਆਫ਼ਿਸਰ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉੱਚਾਰੇ ਹੋਏ ਮਿੱਠੇ (ਮਧੁਰ) ਮਹਾਵਾਕਿਆ :-

ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਨਾ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਾਂ? ਇਹ ਘਰ ਕਿਸਦਾ ਹੈ? ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਘਰ ਸਭ ਦਾ ਘਰ ਹੋਇਆ ਨਾ? ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਘਰ ਹੋਇਆ ਨਾ? ਘਰ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕੀਤਾ - ਹੁਣ ਹੋਰ ਵਧੀਆ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੀ ਕਰੋਗੇ? ਚੰਗੇ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚਾ ਬਣਨਾ - ਇਹ ਤਾਂ ਜੀਵਨ ਦਾ ਲਕਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਚੰਗੇ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਕੀ ਕਰਨਾ ਹੈ? ਜੇ ਪਾਠ ਹੁਣ ਸੁਣਾਇਆ - ਉਹ ਇਕ ਹੀ ਪਾਠ ਪੱਕਾ ਕਰ ਲਿਆ ਤਾਂ ਇਸ ਇਕ ਪਾਠ ਵਿੱਚ ਸਭ ਪੜ੍ਹਾਈ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿਦਿਆਲਿਆ ਹੈ, ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਘਰ ਵੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਬਾਪ ਹੀ ਸੱਤ ਟੀਚਰ, ਘਰ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਦਿਆਲਿਆ ਵੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਪਾਠ ਹੈ, ਉਹ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਾਲਜ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦਾ ਲਕਸ਼ ਕੀ ਹੈ? ਚਰਿੱਤਰਵਾਨ ਬਣੀਏ, ਕਮਾਈ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣੀਏ, ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਣੀਏ, ਇਹ ਲਕਸ਼ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਸਭ ਲਕਸ਼ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗੀ

ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਕ-ਇਕ ਚਰਿਤਰਵਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਨੇਤਾ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ? ਭਾਰਤ ਦੇ ਬਾਪੂ ਜੀ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ? ਇਹ ਹੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸੀ ਕਿ ਭਾਰਤ ਲਾਈਟ ਹਾਊਸ ਬਣੇ। ਭਾਰਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਕੇਂਦਰ ਬਣੇ। ਉਹ ਹੀ ਕੰਮ ਇੱਥੇ ਗੁੱਪਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਕ ਵੀ ਰਾਮ ਸੀਤਾ ਸਮਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਇਕ ਰਾਮ ਸੀਤਾ ਕਾਰਨ ਰਾਮ ਰਾਜ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਇੰਨੇ ਸਭ ਰਾਮ ਸੀਤਾ ਸਮਾਨ ਬਣ ਜਾਣ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਏਗਾ? ਤਾਂ ਇਹ ਪਾਠ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬੜਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਇਸ ਪਾਠ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸੱਤ ਟੀਚਰ ਦੁਆਰਾ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਵੀ ਲਵੋਗੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਗਰੰਟੀ ਵੀ ਲਓਗੇ - ਸੋਰਸ ਆਫ਼ ਇੰਨਕਮ ਦੀ। ਬਾਕੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਦਾਦਾ ਵੀ, ਪਰਦਾਦਾ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪੋਤਰਾ ਦੋਤਰਾ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਹੀ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਚਾਹੇ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਇਹ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਅਤੇ ਬੱਚਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਜੇ ਬੁਜ਼ੁਰਗ ਹੋ ਗਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਇਹ ਪਾਠ ਜਰੂਰੀ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਨਪੜ੍ਹ ਮਾਤਾਵਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਜੀਵਨ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਇਸਲਈ ਸੱਤ ਟੀਚਰ ਸਭ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਕੀ ਕਰੋਗੇ? ਪਾਠ ਪੜ੍ਹੋਗੇ ਨਾ, ਫਾਇਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਕਰੋਗਾ ਉਹ ਪਾਏਗਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਫਾਇਦਾ ਹੋਵੇਗਾ - ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਇਕ ਦਾ ਪਦਮਗੁਣਾ ਹੋਕੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਓਥੇ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਇਕ ਦਾ ਪਦਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਦਾਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਅੱਛਾ!

ਰਾਜਸਥਾਨ ਜ਼ੋਨ ਨਾਲ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ :-

ਰਾਜਸਥਾਨ ਜ਼ੋਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਕੀ ਹੈ? ਰਾਜਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੁੱਖ ਕੇਂਦਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਜ਼ੋਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਓਵੇਂ ਰਾਜਸਥਾਨ ਨਿਵਾਸੀਆਂ ਦੀ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਹੁਣ ਰਾਜਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੀਰੋ ਨਿਕਲਣੇ ਹਨ ਜਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੀਰੋ ਹੋ? ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੋ ਲੇਕਿਨ ਸੇਵਾ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ? ਰਾਜਸਥਾਨ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਨੰਬਰਵਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੰਖਿਆ ਵਿੱਚ, ਕਵਾਲਿਟੀ ਵਿੱਚ, ਸੇਵਾ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਿੱਚ, ਸਭ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰ ਵਨ। ਮੁੱਖ ਕੇਂਦਰ ਨੰਬਰ ਵਨ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਲੇਕਿਨ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਾਰੇ ਰਾਜਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਨੰਬਰਵਨ ਸੰਖਿਆ ਵਿੱਚ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ, ਗੁਜਰਾਤ ਨੂੰ ਗਿਣਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਗਿਣਤੀ ਕਰਨ ਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਨੰਬਰਵਨ ਰਾਜਸਥਾਨ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤਿਆਰੀ ਕਰੋ। ਅੱਗਲੇ ਸਾਲ ਮਹਾਰਾਸ਼ਟਰ ਅਤੇ ਗੁਜਰਾਤ ਤੋਂ ਵੀ ਨੰਬਰਵਨ ਜਾਣਾ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿਜੇਈ। ਕਿੰਨੇ-ਕਿੰਨੇ ਅਨੁਭਵੀ ਰਤਨ ਹਨ। ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਓਗੇ, ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਵਧੇਗੀ। ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:- ਭਗਵਾਨ ਅਤੇ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਹੋਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਭਾਗਿਆ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਖੁਸ਼ਨੁਮ: ਖੁਸ਼ਨਸੀਬ ਭਵ ਅੰਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਰਾਤ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭਾਗਿਆ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੋ ਅਤੇ ਇਹ ਹੀ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹੋ ਵਾਹ ਮੇਰਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਭਾਗਿਆ। ਜੇ ਭਗਵਾਨ ਅਤੇ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਤਲਬ ਹੀ ਸਦਾ ਭਾਗਿਆਵਾਨ, ਸਦਾ ਖੁਸ਼ਨਸੀਬ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਜੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਘਟ ਕਰ ਸਕੇ। ਹਰ ਇੱਕ ਖੁਸ਼ ਨੁਮ:, ਖੁਸ਼ਨਸੀਬ ਹੋ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਜਾਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਰੀਰ ਚਲਾ ਜਾਵੇ ਲੇਕਿਨ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮਾਇਆ ਦੇ ਝੂਲੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਅਤਿਇੰਦਰੀਏ ਸੁੱਖ ਦੇ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਝੁਲਦੇ ਰਹੋ ।

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ ਤਾਂ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਆਉਂਦੇ ਜਾਣਗੇ , ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਖਿਆਲਾਤ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ , ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ ”

***ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਆਪਣੀ ਚੱਲਣ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਅਤੇ ਅਪਾਰ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਸਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ(ਯਾਦ) ਵਿੱਚ ਰੱਖਣੀ ਹੈ?

***ਉੱਤਰ:-** ਸਦਾ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੈਵੀ ਸਵਰਾਜਿਆ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਮ੍ਰਿਤੂ ਲੋਕ ਨੂੰ ਛੱਡ ਅਮਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ-ਇਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹੇਗੀ, ਚਲਣ ਵੀ ਸੁਧਰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਮਰਲੋਕ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸਵਰਾਜਿਆ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਵੀ ਕਰਨਾ ਪਵੇ, ਸਭਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦਸਣਾ ਪਵੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਇਥੋਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੱਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਸਾਡਾ ਜਿਹੜਾ ਰਾਜਿਆ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ ਵਾਂ ਸੁਰਜਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਬਣੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪਨ... ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਵਾਲੇ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹੁਣ ਰਾਵਣ ਰਾਜਿਆ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖੀ ਸੀ। ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਤੋਂ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਰਾਵਣ ਨੇ ਤੁਹਾਡਾ ਰਾਜਿਆ ਖੋਹ ਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡਾ ਆਪਣਾ ਸੁਰਜਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜਿਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ ਦੇ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਹੀ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੇ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਹੀ ਬਹੁਤ ਸੁਖੀ ਸੀ ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਨੇ ਸਾਡਾ ਰਾਜਿਆ ਭਾਗਿਆ ਖੋਹ ਲਿਆ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਪਰਾਏ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਅਸੀਂ ਰਾਮ ਰਾਜਿਆ ਵਿੱਚ ਸੀ ਫਿਰ ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਅਸੀਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜਿਆ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹਰ ਗੱਲ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਚਲਣ ਵੀ ਸੁਧਰੇ। ਹੁਣ ਪਰਾਏ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹਾਂ। ਹਿੰਦੂ (ਭਾਰਤਵਾਸੀ) ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪਰਾਏ (ਫੋਰਨ) ਦੇ ਰਾਜਿਆ ਵਿੱਚ ਦੁਖੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਸੁਖੀ ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਰਾਜਿਆ ਵਿੱਚ। ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਹੈ ਅਲਪਕਾਲ ਕਾਗਵਿਸ਼ਠਾ ਸਮਾਨ ਸੁਖ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹਲੇ ਸਦਾਕਾਲ ਦੀ ਸੁਖ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਠੀਕਰ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਜਰੂਰ ਆਪਣਾ ਰਾਜਿਆ ਲਵਾਂਗੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਕਲੀਫ਼ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਰਾਜਿਆ ਲਿਤਾ ਸੀ ਫਿਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਰਾਜਿਆ ਕੀਤਾ ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਨੇ ਸਾਡੀ ਕਲਾ ਕਾਇਆ ਹੀ ਚਟ ਕਰ ਦਿੱਤੀ। ਕਿਸੇ ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਜਦੋਂ ਚਲਣ ਵਿਗੜ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਕਲਾ ਕਾਇਆ ਚਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਕੀ? ਇਹ ਹਨ ਬੇਹੱਦ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਸੱਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਮਾਇਆ ਨੇ ਸਾਡੀ ਕਲਾ ਕਾਇਆ ਹੀ ਚਟ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਗਿਰਦੇ ਹੀ ਆਏ। ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਦੈਵੀਗੁਣ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਪਾਰਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਹੈ--ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਸੂਰੀ ਗੁਣ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ? ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ। ਪਰੰਤੂ ਅਸੀਂ ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਈਏ ਹੀ ਕਿਉਂ? ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਰਾਜਿਆ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਜੇ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਸਨ ਉਹ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਯਥਾ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਤਥਾ ਪਰਜਾ ਸਭ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਸਨ। ਦੈਵੀਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਲਿਆਉਣਗੇ ਕਿੱਦਾਂ? ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪਨ... ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਕੇ ਇਵੇਂ ਦਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਮੇਹਨਤ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਖਿਆਲਾਤ ਉੱਡ ਜਾਣਗੇ। ਯੁਕਤੀਆਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਬਹੁਤ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੈ ਤਾਂ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਮਨੁੱਖ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਕਿਉਂ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ (ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ) ਕਰਤਵ ਬਾਂਦਰ ਵਰਗੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਾਈ-ਝਗੜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇੰਦਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜਰੂਰ ਆਪਣੀ ਭੁੱਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਦੇ ਜਾਓਗੇ ਤਾਂ ਉਣੇ ਹੀ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਹੋਣਗੇ। ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਹਨ? ਬਾਪ ਸੁਖਦਾਤਾ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦੇਣਾ। ਆਪਣੇ ਦਿੱਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ? ਪਰੰਤੂ ਕਿਸੇ-ਕਿਸੇ ਦੀ ਆਦਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੇ ਦੁਖ ਦੇਣ ਬਿਗਰ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਿਲਕੁੱਲ ਸੁਧਰਦੇ ਨਹੀਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜੇਲਬਰਡ। ਉਹ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੁਖੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਜੇਲ੍ਹ ਆਦਿ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਪਾਪ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਪਵੇ। ਇੱਥੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿੱਚ ਸਜਾਵਾਂ ਭੇਗਣੀਆਂ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਸੀ, ਜੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁੱਲ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਇੰਦਾਂ ਹੀ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਰਾਜਿਆ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਇੱਕ ਹੀ ਸਾਡਾ

ਰਾਜਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜਿਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਜਰੂਰ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇ। ਅਸੀਂ ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਦੋਂ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀਆਂ ਸੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਸਾਡਾ ਰਾਜਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡਾ ਰਾਜਿਆ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਵੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਇਹ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਹੀ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹੀ ਹੁਣ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਚਾਹੇ ਵਿਘਨ ਵੀ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਤੁਹਾਡੀ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਉਣਤੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਬਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਾਰੇ ਸਮਝਣਗੇ ਇਹ ਚੰਗੀ ਸੰਸਥਾ ਹੈ, ਚੰਗਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਰਸਤਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ (ਸੌਖਾ) ਦਸਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ, ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਰਾਵਣ ਰਾਜਿਆ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਸਵੱਛ (ਸਾਫ਼) ਸੀ, ਹੁਣ ਤੁੱਛ (ਅਪਵਿੱਤਰ) ਬਣੇ ਹੋ। ਪੁਨਰਨਜਮ ਲੈਂਦੇ-ਲੈਂਦੇ ਪਾਰਸ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਰਾਜਿਆ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਛਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵਿੱਚ ਲਗ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੋਂ ਲਗੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਹੁਣ ਵੀ ਲੱਗਣਗੇ ਜਰੂਰ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਦੈਵੀ ਰਾਜਿਆ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਘੜੀ-ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਕ-ਦੋ ਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਵਾਓ ਕਿ ਮਨਮਨਾਭਵ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਜਿਸ ਤੋਂ ਹੀ ਹੁਣ ਰਾਜਾਈ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਲਪ-ਕਲਪ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਕੇ ਫਿਰ ਘੱਟ ਪਦਵੀ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਲਾਟਰੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਇਆ ਤਾਂ ਕਲਪ-ਕਲਪਾਂਤਰ ਪਾਉਂਦੇ ਹੀ ਰਹਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹੇ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੇ ਸੀ ਫਿਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ-ਲੈਂਦੇ ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ-ਉਤਰਦੇ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੁਪਰੀਮ ਬਾਪ, ਸੁਪਰੀਮ ਟੀਚਰ, ਸੁਪਰੀਮ ਗੁਰੂ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਨ੍ਹੇ ਫੇਰ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੋ, ਦੌੜੀ ਲਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਲਿਸਟ ਮੰਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿੰਨੇ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਹਨ?

ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭ੍ਰੂਟੀ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਚਮਕਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਵੀ ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਬੈਠਦਾ ਹਾਂ। ਆਪਣਾ ਪਾਰਟ ਵਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਪਾਰਟ ਹੀ ਹੈ ਪਤੀਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਹਾਂ। ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕਈ ਖਰਾਬ ਵੀ ਨਿਕਲ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਆਸਚਰਿਆਵਤ ਸੁਨਾਨਤੀ, ਕਥਨਤੀ, ਭਗਣਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਰੇ ਮਾਇਆ, ਤੂੰ ਕਿੰਨੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਣਤੀ ਹੋਕੇ ਵੀ ਕਿੱਥੇ ਜਾਵੇਗੇ? ਇਹ ਹੀ ਇਕ ਬਾਪ ਤਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਇਕ ਬਾਪ ਹੈ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ, ਬਾਕੀ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁੱਲ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜਿਸਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲੋਂ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਮਨਣਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਚਲਣ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੁਧਾਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਕੇ ਰਸਤਾ ਦਸਣਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੀ-ਮਿੱਠੀ ਜੁਬਾਨ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਰਾਜਿਆ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਜੋ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਫਿਰ ਵੀ ਚਲਦੇ-ਚਲਦੇ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਖੁੱਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣੋਗੇ। ਇਹ ਦੇਵਤੇ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣੇ ਹਨ। ਜਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੰਦਾਂ ਦੇ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ਵੀ ਦਸੀ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਰਾਜਿਆ ਵਿੱਚ ਕਰਮ ਵਿਕਰਮ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਕਾਮ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਕੇ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣਨ ਦੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸੋਰਟੇਨ (ਯਕੀਨ) ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਰਾਜਿਆ ਲੈਕੇ ਹੀ ਛੱਡਾਂਗੇ। ਪਰੰਤੂ ਰਾਜਿਆ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਇੱਥੇ ਰਾਜਿਆ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਰਾਜਿਆ ਕਰਾਂਗੇ ਅਮਰਲੋਕ ਵਿੱਚ। ਹੁਣ ਮ੍ਰਿਤੂਲੋਕ ਅਤੇ ਅਮਰਲੋਕ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਇਹ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਘੜੀ-ਘੜੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਖਤਮ ਜਰੂਰ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਜਰੂਰ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਹੀ ਅਸੀਂ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਵੀ ਹੁਣ ਹੀ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਫਿਰ ਕਦੇ ਵਾਪਿਸ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਗਿਆਨ ਮਿਲੇਗਾ। ਉੱਥੇ 5 ਵਿਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਅਸੀਂ ਯੋਗ ਲਗਾਈਏ। ਯੋਗ ਤਾਂ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਗਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਸੁਧਰੇ ਹੋਏ ਹਨ ਫਿਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਕ੍ਰੋਧ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਣ ਨਾਲ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਸਿਵਲ ਆਈ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਰਾਜਿਆ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਰਾਜਿਆ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸੁਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਕਾਮ ਨਹੀਂ, ਕੋਈ ਕ੍ਰੋਧ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਦਾ ਗੀਤ ਵੀ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਵਿਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਸਾਡੀ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਇਹ ਹਾਰ ਅਤੇ ਜਿੱਤ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਤੋਂ ਕਲਯੁੱਗ ਤਕ ਜੋ ਕੁਝ ਹੋਇਆ ਉਹ ਰਪੀਟ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਅਥਵਾ ਟੀਚਰ ਦੇ ਕੋਲ ਜੋ ਕੁਝ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਟੀਚਰ ਵੀ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹੈ। ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਭਗਵਾਨ, ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਟੀਚਰ ਵੀ

ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਖੁੱਦ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ- ਬਾਪ ਕਿਵੇਂ ਡੀਟੀਜ਼ਮ(ਰਾਜਧਾਨੀ) ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਖੁੱਦ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਹਲੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ ਹੋਰ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਧਰਮ ਚਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਕ ਹੀ ਦੇਵੀ-ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੈ ਜੋ ਪਰਾਇਆ ਲੋਪ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪਵਿੱਤਰ ਧਰਮ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਪਵਿੱਤਰ ਧਰਮ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਪਵਿੱਤਰ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿਲਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕੀ ਅਸੀਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸੀ। ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਹਾਂ। ਕਰਾਇਸਟ ਨੂੰ ਪੂਜਣ ਵਾਲੇ ਕ੍ਰਿਸਚਨ ਠਹਿਰੇ, ਬੁੱਧ ਨੂੰ ਪੂਜਣ ਵਾਲੇ ਬੋਧੀ ਠਹਿਰੇ, ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਜਣ ਵਾਲੇ ਦੇਵਤਾ ਠਹਿਰੇ। ਫਿਰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਕਿਉਂ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਕਹਾਂਗੇ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਗੜਨਗੇ। ਬੋਲੋ ਹਿੰਦੂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ ਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਕੁਝ ਸਮਝਣ ਕਿ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹਿੰਦੂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਅੱਖਰ ਠੀਕ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਪਵਿੱਤਰ ਸਨ, ਇਹ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹਨ ਇਸਲਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿਲਾ ਸਕਦੇ। ਕਲਪ-ਕਲਪ ਇੰਦਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਜਿਆ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਸਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕੰਗਾਲ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਉਹ ਪਦਮਾਪਤੀ ਸਨ। ਬਾਪ ਯੁਕਤੀਆਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਂ ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ? ਕਲਯੁੱਗ ਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹੋ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਦੇਵਤਾ ਹੋਣਗੇ। ਇਵੇਂ ਫਿਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁਛੋਗੇ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਣ ਵਾਲਾ ਜ਼ਰੂਰ ਖੁੱਦ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਪੁੱਛ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਕੀ ਹੈ? ਉਹ ਹੈ ਗਿਆਨ। ਸਤਯੁੱਗ-ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਦਿਨ, ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਰਾਤ। ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਮੰਨਣਗੇ। ਨਾ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਣਗੇ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਣਗੇ। ਸਿਰਫ਼ ਪੈਸਾ ਕਮਾਉਣਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਹੁਣ ਰਾਜਾਈ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ। ਫਿਰ ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਤੋਂ ਬਾਦ ਰਾਜਿਆ ਗਵਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹੋ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਚਲਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ*:-**

1. ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜੁਬਾਨ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੀ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਮਿੱਠੀ ਜੁਬਾਨ ਨਾਲ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਬਣਨਾ ਹੈ।

2. ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਗਹਿਰੀ ਗਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਜਗਤਜੀਤ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਸਿਵਿਲ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਜਨਮਪੱਤਰੀ ਨੂੰ ਜਾਨ ਕੇ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਭਾਗਿਆਵਾਨ ਭਵ:
ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਨਵਾਂ ਜੀਵਨ ਹੈ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾ ਹਨ ਅਤੇ ਹੁਣ ਬੀ.ਕੇ. ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਜਨਮ ਪੱਤਰੀ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਕਾਲ ਚੰਗੇ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਜੇ ਹੋਇਆ ਉਹ ਵੀ ਚੰਗਾ ਅਤੇ ਜੇ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧੀਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਉਹ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਜਨਮਪੱਤਰੀ ਸਦਾ ਹੀ ਚੰਗੀ ਹੈ, ਗਰੰਟੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਇਸੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਕਿ ਖੁੱਦ ਭਾਗਿਆ ਵਿਧਾਤਾ ਬਾਪ ਨੇ ਭਾਗਿਆ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਰੇਖਾ ਖਿੱਚ ਦਿੱਤੀ, ਆਪਣਾ ਬਣਾ ਲਿਆ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਇਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸਰਵ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦਾ ਰਸ ਲਵੋ।

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਮਰਨ ਦੇ ਲਈ ਅਭਿਆਸ ਕਰੋ - ' ਮੈਂ ਵੀ ਆਤਮਾ , ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਤਮਾ ' - ਇਸ ਅਭਿਆਸ ਨਾਲ ਮਮਤਾ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗਾ ”

***ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਮੰਜਿਲ ਕਿਹੜੀ ਹੈ? ਉਸ ਮੰਜਿਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?

***ਉੱਤਰ:-** ਸਾਰੇ ਦੇਹਧਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਮਮਤਾ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇ, ਸਦਾ ਭਾਈ ਭਾਈ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ - ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਉੱਚੀ ਮੰਜਿਲ। ਇਸ ਮੰਜਿਲ ਤੇ ਉਹ ਹੀ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਨਿਰੰਤਰ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਫੱਸਦੇ ਰਹਾਂਗੇ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਮਿੱਤਰ ਸੰਬੰਧੀ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਗੱਲ ਚੰਗੀ ਲਗੇਗੀ ਜਾਂ ਕੋਈ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਚੰਗਾ ਲਗੇਗਾ। ਉੱਚੀ ਮੰਜਿਲ ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲੇ ਜਿਸਮ (ਦੇਹ) ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਨ ਟੁੱਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਦੇਖੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਉਣ ਕਿਵੇਂ ਆਉਣਗੇ? ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਮਤਲਬ ਨਿਰਾਕਾਰੀ ਬਣਾਉਣ, ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਮਰਨਾ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੀ ਆਤਮਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਵੀ ਭਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਨ ਕੱਢ ਦੇਵੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੇ ਹੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਜਿਵੇਂ ਕੀ ਮੈਂ ਲੇਨ ਲਿਆ ਹੈ, ਓਵੇਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਲੇਨ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤਰ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਂਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਜਿਵੇਂ ਕੀ ਮੈਂ ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਪਰ ਹਾਂ ਤਾਂ ਨਿਆਰਾ ਮਤਲਬ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ। ਮਰਨਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਮਰਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਵੀ ਆਤਮਾ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਤਮਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਚਲਣਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇੱਥੇ ਹੀ ਬੈਠਣਾ ਹੈ? ਤੁਹਾਡਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਜਨਮ- ਜਨਮਾਂਤਰ ਦਾ ਮੋਹ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਸਮਝੋ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਦਾ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ, ਤੁਹਾਡਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਵੀ ਹੁਣ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਜੁੱਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਮੇਰਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਮਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਜੁੱਤੀ ਨਾਲ ਮਮਤਾ ਕੱਢੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਮਤਾ ਰੱਖਣ ਦੀ ਆਦਤ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਆਦਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਮਰਨਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਪੈਕਟਿਸ ਕਰੋ। ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਭਾਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਗੱਲ ਨਾ ਪੁਛੋ! ਸ਼ਰੀਰ ਰੋਗੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਆਤਮਾ ਉਸਨੂੰ ਛੱਡਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਨਾਲ ਮਮਤਾ ਕੱਢਣਾ ਪਵੇ। ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਜਰੂਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਨਿਆਰਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਮਰਨਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਘਰ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤਰ ਤੋਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਆਏ ਹੋ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੋਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਮਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਟੈਮਪ੍ਰੇਰੀ ਹਾਂ(ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ)। ਤਾਂ ਮਰ ਕੇ ਚਲਣਾ ਮਤਲਬ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਕੇ ਚਲਣ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨਾਲ ਮਮਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਅਕਸਰ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਮੋਹ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਸ, ਉਸਨੂੰ ਦੇਖੋ ਬਗੈਰ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਦੇਹਧਾਰੀ ਦੀ ਯਾਦ ਇਕਦਮ ਉਡਾ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਮੰਜਿਲ ਹੈ। ਖਾਂਦੇ ਪੀਂਦੇ ਜਿਵੇਂ ਕੀ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਪੱਕੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਫਿਰ 8 ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਆ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਮੋਹਨਤ ਬਗੈਰ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਸਮਝੋ ਕੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਓਥੋਂ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਟੈਮਪ੍ਰੇਰੀ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਵੀ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਦਾ ਮਮਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਓਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਮਮਤਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ।

ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕੋਈ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨਾਲ ਮਮਤਾ ਨਾ ਰਹੇ। ਇਹ ਫਲਾਣੀ ਬੜੀ ਵਧੀਆ ਹੈ, ਮਿੱਠੀ ਹੈ - ਆਤਮਾ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ, ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਨਾਲ ਫੱਸ ਮਰੇਗੇ। ਵੱਡੀ ਮੰਜਿਲ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤਰ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਮਮਤਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਮਮਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਖੁੱਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੀ ਮੈਂ ਤਾਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਫਸਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਫੱਸੇ ਹੋਏ ਹੋ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਛਡਾਉਣ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਡੇ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਹੋਏ, ਹੁਣ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਭਾਨ ਨਿਕਾਲੇ। ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਕੇ ਨਾ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਫੱਸਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਕੋਈ ਦੀ ਗੱਲ ਵਧੀਆ ਲਗੇਗੀ, ਕਿਸੇ ਦਾ ਸ਼ਰੀਰ ਵਧੀਆ ਲਗੇਗਾ, ਤਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ

ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਜਿਸਮ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾ ਹਾਰ ਖਾ ਲੈਣਗੇ। ਇਵੇਂ ਬੜੇ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸਤਰੀ ਪੁੱਰਖ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਛੱਡ ਕੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਇਹ ਵੀ ਆਤਮਾ, ਅਸੀਂ ਵੀ ਆਤਮਾ। ਆਤਮਾ ਸਮਝਦੇ ਸਮਝਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਨ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨ ਦੇ ਬਗ਼ੈਰ ਤੁਸੀਂ ਉੱਛਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਪੱਕਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਰੂਰ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਯਾਦ ਦੀ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਫਿਰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਮਮਤਾ ਨਹੀਂ ਕਢਿਆ ਤਾ ਫੱਸ ਜਾਓਗੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਜਾ ਕਿਸੇ ਮਿੱਤਰ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਦਿੱਲ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਣੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਬਾਪ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ ਨਾ। 'ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ' ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਸ਼ਿਵਲਿੰਗ ਹੀ ਸਾਮਣੇ ਆਏਗਾ। ਕੋਈ ਦੇਹਧਾਰੀ ਨੂੰ 'ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ' ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਾਰੇ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਮਝ ਪੂਜਦੇ ਹਨ। ਉੱਚੇ ਤੋਂ ਉਚਾ ਭਗਵਾਨ ਇਕ ਹੀ ਹੈ। ਉੱਚੇ ਤੇ ਉਚਾ ਮਤਲਬ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਪਹਿਲਾ ਅਵਿੱਭਚਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਕ ਦੀ। ਫਿਰ ਵਿਭਚਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾ ਬਾਪ ਵਾਰ ਵਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਉਚਾ ਪਦ ਪਾਉਣਾ ਹੈ ਤਾ ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰੋ। ਦੇਹ ਦਾ ਭਾਨ ਛੱਡੋ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਵਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਅੱਗੇ ਤਾ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਹੁਣ ਤਾ ਉਹ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਆਤਮਾ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਆਤਮਾ ਖਿੱਚਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੇਲੇਵਰਸ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਜਿੰਨੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਾਕਤ ਉਹਨੇ ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਫੇਲੇਵਰਸ। ਇਹ ਬਾਪ ਤਾ ਹੈ ਹੀ ਐਵਰਪਿਓਰ (ਸਦਾ ਪਵਿੱਤਰ) ਅਤੇ ਹੈ ਵੀ ਗੁੱਪਤ। ਡਬਲ ਹੈ ਨਾ, ਤਾਕਤ ਸਾਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ(ਬ੍ਰਹਮਾ) ਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸਨੇ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਐਵਰਪਿਓਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਇਸਦੇ ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਭੱਜੋ ਹੋ। ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤਾ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਖਿੱਚਿਆ। ਭਾਵੇਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਪਵਿੱਤਰ ਤਾ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਤਾ ਸਾਰੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਸੁਣਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੇ ਵੇਦਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਚਿਤਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ ਨਾਭੀ ਵਿੱਚੋਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਕਲਿਆ ਫਿਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦਿਖਾਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਤਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਵੀ ਭਗਵਾਨ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਵਾਰਾ ਥੋੜੀ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਿਥੇ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਕਿਥੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੋ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਬਣਦੇ ਹਨ ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇਹ ਸੰਗਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਤਾ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ਸਮਝਾਉਣ ਦੀਆਂ।

ਹੁਣ ਤਾ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ, ਜਿੰਦੇ ਜੀ ਮਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਜਿਓਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਲੈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ, ਕੁਝ ਤਾ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰ ਦਈਏ। ਮਨੁੱਖ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕਰਨਗੇ ਉਹ ਹੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਲਪ ਪਹਿਲਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਘਟ ਵੱਧ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਕੇ ਦੇਖਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਕੁਝ ਕਹਿਣ ਦੀ ਵੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਸਦਾ ਵੀ ਅਹੰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਉਥੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਨਵਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਲਵਾਂਗੇ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਮ ਗਿਓ ਰਾਵਣ ਗਿਓ.....ਰਾਵਣ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਮੁਠੀ ਭਰ ਹੋ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਰਾਵਣ ਸੰਪਰਦਾਏ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਰਾਮ ਸੰਪਰਦਾਏ ਕਿੰਨਾ ਥੋੜਾ ਹੋਵੇਗਾ - 9 ਲੱਖ। ਤੁਸੀਂ ਧਰਤੀ ਤੇ ਸਿਤਾਰੇ ਹੋ। ਮਾਂ ਬਾਪ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ। ਤਾ ਬਾਪ ਵਾਰ ਵਾਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਰਜੀਵਾ ਬਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੈ, ਬੜਾ ਮਿੱਠਾ ਸਮਝਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਮਾਇਆ ਦਾ ਵਾਰ ਹੈ, ਮਾਇਆ ਲਲਚਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾ ਮਾਇਆ ਸਾਮਣੇ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਸਮਝਾਓ ਤਾ ਗੁੱਸਾ ਲਗੇਗਾ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਇਹ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾ ਟੁੱਟ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਚਲਾਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਦਿਲ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾ ਗੱਲ ਨਾ ਪੁਛੋ, ਪਾਗਲ ਜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਇਕਦਮ ਬੇਸਮਝ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਦੇ ਵੀ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਫਸਣਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਕ ਬਾਪ ਜੇ ਵਿਦੇਹੀ ਹੈ, ਉਸ ਨਾਲ ਹੀ ਪਿਆਰ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਮੇਹਨਤ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਮਮਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਉਹ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਰਹੇ - ਬੜੀ ਮਿੱਠੀ ਹੈ, ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਸਮਝਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਅਰੇ, ਮਿੱਠਾ ਤਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਮਿੱਠੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਥੋੜੀ ਮਿੱਠਾ ਹੈ। ਗੱਲ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਆਸ਼ਿਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ।

ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਆਨੰਦਮਈ ਮਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਂ-ਮਾਂ ਕਰਦੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ, ਬਾਪ ਕਿਥੇ ਹੈ?

ਵਰਸਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਨਾ ਹੈ ਜਾਂ ਮਾਂ ਤੋਂ? ਮਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੈਸਾ ਕਿਥੋਂ ਮਿਲੇਗਾ? ਸਿਰਫ ਮਾਂ ਮਾਂ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਜਰਾ ਵੀ ਪਾਪ ਨਹੀਂ ਕੱਟਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਫਸਣਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਹੀ ਪਾਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਫਰਮਾਬਰਦਾਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬੜੇ ਬੱਚੇ ਭੁੱਲੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਇਸਲਈ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਕ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟਣਗੇ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਪਰ ਬਾਪ ਬਗੈਰ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਥੋੜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਦੇ ਡਾਏਰੈਕਸ਼ਨ ਤੇ ਚੱਲੋ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ ਡਾਏਰੈਕਸ਼ਨ ਤੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਥੋੜੀ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਠਹਿਰੋ। ਯਾਦ ਇਕ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਤਾਂ ਇਕ ਬਾਪ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਹੀ ਵਾਰੀ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਵਾਰੀ ਜਾਣਾ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੇ ਹੀ ਹੈ ਹੋਰ ਸਭ ਦੀ ਯਾਦ ਛੱਟ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਇਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਈ ਆਪਣੀ ਚਲਾਂਦੇ ਤਾਂ ਕਿ ਗਤੀ ਸਦਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ! ਮੂੰਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਬਿੰਦੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਯਾਦ ਕਰੀਏ? ਅਰੋ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਯਾਦ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਰੂਪ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਮਾਂ ਤਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਦੇਹੀ ਤੋਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਹੋਰ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਛੱਡ ਕੇ ਇਕ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਨ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਚਲਦੇ ਫਿਰਦੇ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਮਰੇ ਹੋਏ ਹਾਂ, ਨਿਆਰੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਗੈਰ ਸ਼ਰੀਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਦੇਖੋ।

2. ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਸ਼ਿਕ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਕ ਵਿਦੇਹੀ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਇਕ ਨਾਲ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਲਗਾਨਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਖਜਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸਫਲ ਕਰ ਸਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੰਪਨ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਮਨੀ ਭਵ: ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿਣਾ। ਜਿਥੇ ਸਾਰੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਹਨ ਉਥੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਥੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਹੈ ਉਥੇ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ। ਜੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਰਤਨ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗੀਤ ਹੈ ਪਾਣਾ ਸੀ ਉਹ ਪਾ ਲਿਆ....ਇਵੇਂ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੰਪਨ ਬਣਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਹੈ - ਮਿਲੇ ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਖਜਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਯੂਜ਼(ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਨਾ) ਕਰਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਫਲ ਕਰੇਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਖਜਾਨੇ ਵਧਦੇ ਜਾਣਗੇ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਹੌਲੀਹੰਸ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇ ਸਦਾ ਚੰਗਿਆਈ ਰੂਪੀ ਮੋਤੀ ਹੀ ਚੁੱਗਦੇ ਹਨ, ਅਵਗੁਣ ਰੂਪੀ ਕੰਕਰ ਨਹੀਂ।

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਆਪਣਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਪਿੱਛੇ ਹੱਟ ਰਹੇ ਹਾਂ , ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਪਿੱਛੇ ਹਟਾਉਂਦਾ ਹੈ , ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਸਥਿਤੀ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੀ ਹੈ ”

***ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਸਤਯੁੱਗ ਦੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਦੇਹ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਅੰਤਰ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ?

***ਉੱਤਰ:-** ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸੁੱਖ ਦੀ ਚਾਹਨਾ ਰੱਖਣਗੀਆਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਯੁੱਗ ਦਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਮੰਗਣਾ ਆਵੇਗਾ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮੰਗਣਗੇ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਕੋਲੋਂ ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਹਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਭਗਵਾਨੇਵਾਚ। ਜਦੋਂ ਭਗਵਾਨੇਵਾਚ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਫੋਲੋਵਰਸ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਸਮਝੋ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਬਾਪ - ਟੀਚਰ ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਅਹੇ ਸੋਭਾਗਿਆ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਲੈਕਿਕ ਦੇਹ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚੇ ਹੋਰ ਸਭ ਨਿਕਲ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਬਾਪ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਤਵਮੇਵ ਮਾਤਾਸ਼ਚ ਪਿਤਾ (ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਹੋ)....ਜੇਕਰ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਹਨ ਤਾਂ ਦੁਰਗਤੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਦੇ ਥੱਲੇ, ਕਦੇ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹਦੇ ਉਤਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਦੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹਨ, ਕਦੇ ਪਿੱਛੇ ਹਟਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬੜੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਚਾਰਟ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇ ਕਿ ਅੱਗੇ ਵੱਧ ਰਹੇ ਹੋ ਜਾਂ ਪਿੱਛੇ ਹੱਟ ਰਹੇ ਹੋ? ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਯਾਦ ਤੇ। ਉਪਰ ਥੱਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਚਲਦੇ-ਚਲਦੇ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਰੜੀਆਂ ਮਾਰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਪਿੱਛੇ ਹੱਟਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਪਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਤੇ ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਉਮਰ ਵਧਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਯੋਗ ਅੱਖਰ ਨਾਮੀਗ੍ਰਾਮੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਤਾਂ ਸਬਜੈਕਟ ਬੜੀ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਨਾ ਹੀ ਯੋਗ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਤੋਂ ਮੇਹਨਤ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਅਤੇ ਕਿਸਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਸਭ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਇਕ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ। ਇਹ ਹੋਇਆ ਇਸਵਰੀਏ ਕੁਟੁੰਬ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ, ਉਸਤੋਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਇਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ, ਪਰਿਚੈ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਦੇਵੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਸਰਵ ਵਿਆਪੀ ਕਿਵੇਂ ਕਹਾਂਗੇ! ਭਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਪਾਵਾਂਗੇ? ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਂਗੇ? ਬਣ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਘੜੀ-ਘੜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਨਮਨਾਭਵ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਸਭ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਮੋਰ ਮੁਕੁਟ ਧਾਰੀ ਇਥੇ ਕਿਵੇਂ ਆਉਣਗੇ? ਇਹ ਹੈ ਬੜਾ ਉੱਚਾ ਗਿਆਨ। ਉਚੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਬੜੀ ਡਿਫੀਕਲਟੀ(ਮੁਸ਼ਕਿਲ) ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਹਿਜ ਨਾਮ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ ਨਾ। ਬੱਚੇ ਡਿਫੀਕਲਟ ਕਿਉਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ।

ਬਾਪ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁਰਗਤੀ ਅਤੇ ਸਦਗਤੀ ਦਾ ਰਾਜ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਦੁਰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ ਦੁਰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਇਸਵਰੀਏ ਮੱਤ, ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕੰਟਰਾਸਟ ਬਣਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਰੇਕ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹਾਂ ਜਾਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹਾਂ? ਹੁਣ ਸਤਯੁੱਗ ਹੈ ਕਿਥੇ? ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਨੂੰ ਵੀ ਕਲਪਨਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਮੱਤ ਹੈ, ਅਨੇਕ ਮਤ ਨਾਲ ਦੁਰਗਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਕ ਮੱਤ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੜਾ ਵਧੀਆ ਸਲੋਗਨ ਹੈ - "ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੁਰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਕ ਈਸ਼ਵਰ ਸਭ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।" ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁਭ ਬੋਲਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਉਹ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਬੜਾ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਤ ਫੇਰੀ ਕੱਢੇ। ਬੋਲੇ, ਹੇਵਨਲੀ ਗਾਡ ਫਾਦਰ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਪੱਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਨਰਕ ਦਾ ਅੰਤ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮੇਹਨਤ ਤਾਂ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਐਰੋਪਲੇਨ ਵਿੱਚ ਪਰਚੇ ਸੁੱਟ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਇਕ ਹੀ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਸਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਮੈਂ

ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁਰਗਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਹੈ ਹੈਵਨ, ਫਿਰ ਹੈ ਹੇਲ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਮਤਲਬ ਹੀ ਆਸੂਰੀ ਰਾਜ, ਥੋਲੇ ਹੀ ਡਿੱਗਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ - ਉਲਟੀ ਰਾਵਣ ਦੀ ਮੱਤ ਨਾਲ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਇਕ ਬਾਪ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਵੀ ਮੇਰ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਹੰਸ ਬਗੁਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਮੇਰ ਕਿਵੇਂ ਨਿਕਲੇਗਾ? ਹਰ ਇਕ ਦੀ ਸਰਕਮਸਟਾਂਸ (ਹਾਲਾਤ) ਦੇਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਿੰਮਤ ਹੈ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਫਿਰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜੰਡਟ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਫੱਸਦੇ ਹੋ? ਪੇਟ ਬਹੁਤਾ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ ਹੈ, ਬਸ ਦੇ ਰੋਟੀ ਖਾਓ ਹੋਰ ਕੋਈ ਫੁਰਨਾ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਭ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਧੰਧਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਧੰਧਾ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਪੈਸੇ ਕਿਥੋਂ ਆਵੇਗਾ? ਭੀਖ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਮੰਗਣੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਘਰ ਹੈ, ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਦੇ ਭੰਡਾਰੇ ਤੋਂ ਖਾਂਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਖਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਤਲਬ ਕਿ ਭੀਖ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੋ ਗਿਆ। 21 ਜਨਮ ਫਿਰ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਰਾਜਾ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਰੰਕ ਤੱਕ ਸਭ ਇਥੇ ਹਨ, ਉਥੇ ਵੀ ਹਨ ਪਰ ਉਥੇ ਸਦਾ ਸੁੱਖ ਹੈ, ਇਥੇ ਸਦਾ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਪੇਜੀਸ਼ਨ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਯੋਗ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਯੱਗ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਈਸ਼ਵਰ ਦੇ ਕੋਲ ਸਭ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਕੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਚਲਨ ਨਾਲ ਕੀ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ? ਇਹ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਵਾਂਗੇ, ਨਾਂ ਚੱਲਣ ਨਾਲ ਪਦ ਕਿੰਨਾ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਕਿਸੇ ਧਰਮ ਦਾ ਵੀ ਆਵੇ, ਬੋਲੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵਾ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਜੜ੍ਹ ਚਿੰਤਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਡਾ ਸਵਧਰਮ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ? ਕੀ ਬਾਬਾ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਸੁੱਖ ਦਿਓ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈਵਨ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੁੱਖ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ? ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ, ਉਸ ਤੋਂ ਮੰਗੋਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਦੇਵੇਗਾ ਹੀ ਕੀ? ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਖ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫਿਰ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ ਆਉਣਗੇ ਉਹ ਸੁੱਖ ਪਾਉਣਗੇ। ਦੇਰ ਨਾਲ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਮੰਗਣਾ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਉਹ ਮੁਕਤੀ ਹੀ ਮੰਗਣਗੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਸਭ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਉਥੇ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਹੋਵੇਗਾ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਮੁਕਤੀਧਾਮ ਜਾ ਕੇ ਫਿਰ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗੇ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਆਮਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਜਾਨਵਰਾਂ ਦਾ ਵੀ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ-ਕੋਈ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਪਾਲਣਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਰੇਸ ਦੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਸੰਭਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਘੋੜੇ ਤਿੱਖੇ ਹੋਣਗੇ ਤੇ ਕਮਾਈ ਚੰਗੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਧਨੀ ਜਰੂਰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਉਥੇ ਇਹ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਰੇਸ ਆਦਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਖੇਡ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੋ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਬੜੇ ਥੋੜੇ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣਗੇ। ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਹਰੇਕ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਅਸੀਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੇਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਦੁਨੀਆ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ ਝੜਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਕੀ-ਕੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਇਵੇਂ-ਇਵੇਂ ਦੇ ਬੰਬਸ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅੱਗ ਲੱਗ ਜਾਵੇ। ਭੰਬੇਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਕੋਈ ਘੱਟ ਥੋੜੀ ਲੱਗੇਗੀ। ਬੁਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਰਹੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਢੇਰ ਬੰਬ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਗੈਸ ਪੋਇਜ਼ਨ ਆਦਿ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਹਵਾ ਚਲਣ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਮੌਤ ਤਾਂ ਸਾਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਲਵੋ। ਮੇਹਨਤ ਕਰੋ। ਟੂ ਮਚ ਧੰਧੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਨਾਂ ਜਾਓ। ਕਿੰਨਾ ਚਿੰਤਨ ਰੱਖਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਛੁਡਾ ਦਿੱਤਾ। ਹੁਣ ਇਹ ਛੀ-ਛੀ ਦੁਨੀਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣ ਅਤੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਲਵੋ। ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਦਾ ਚਿੰਤਰ ਦੇਖਣ ਨਾਲ ਹੀ ਦਿਲ ਖੁਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡਾ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਸੀ ਪਰ ਪਤਾ ਥੋੜਾ ਸੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਕੱਲ ਪੂਜਾਰੀ ਸੀ, ਅੱਜ ਪੁਜਨੀਏ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਤਾਂ ਪੂਜਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਅਤੇ ਸਥਾਪਨਾ ਦਾ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਾਇਆ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋਣਾ ਹੈ ਫਿਰ ਕਿਉਂ ਨਾ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੀਏ। ਅੰਦਰੋਂ ਇਕ ਦੀ ਹੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਮਿੱਠੇ ਹੋ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਉਹ ਇਕ ਹੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਉਹ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਆਇਆ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਚਿੰਤਰ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦਾ? ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਵੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਜਾਂ ਦੇਵਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ, ਪਿੱਛੋਂ ਹੋਰ ਧਰਮ ਹੋਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ

ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬੜੀਆਂ ਰੜੀਆਂ ਮਾਰਦੇ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇ ਆਇਆ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਅਨੇਕ ਸਤੂਤੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਸਤੂਤੀ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਵਿਆਸ ਹੋ, ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਫਲਾਨਾ ਹੋ....ਇਹ ਤਾਂ ਗਲਾਨੀ ਹੋਈ ਨਾ। ਬਾਪ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਅਪਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਸਭ ਮੇਰਾ ਅਪਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਕੇ ਸਭ ਦਾ ਉਪਕਾਰ, ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਹਾਰ-ਜਿੱਤ ਦਾ ਖੇਲ ਹੈ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦਾ ਬਣਾ ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਰਾ ਵੀ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਰਾਜ ਬਾਪ ਬਗੈਰ ਕੋਈ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ ਤਾਂ ਅਨੇਕ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਦੇਵਤਾ ਮੱਤ ਤਾਂ ਮਿਲਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ। ਹਰੇਕ ਆਪਣੀ ਅਕਲ ਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸਿਰਫ਼ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਰਹੇ। ਮੇਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਭਗਤ ਵੀ ਮੇਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਭਗਤੀ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੀ ਫਿਰ ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੀ ਮੇਹਨਤ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕੀ ਘੱਟ ਮੇਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਗੁਰੂ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਰੋਜ਼ 100 ਮਾਲਾ ਫੇਰੇ, ਫਿਰ ਕੋਠਰੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਲਾ ਫੇਰਦੇ-ਫੇਰਦੇ ਘੰਟਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਕਰ ਕੇ ਰਾਮ-ਰਾਮ ਦੀ ਧੁਨੀ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਥੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਮਿੱਠੇ ਤੋਂ ਮਿੱਠਾ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਖੁੱਦ ਕਰਣਗੇ ਫਿਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰਸਤਾ ਦੱਸਣਗੇ। ਬਾਪ ਜਿਹਾ ਮਿੱਠਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਕਲਪ ਦੇ ਬਾਅਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿੱਠਾ ਬਾਬਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ, ਇਵੇਂ ਮਿੱਠੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ! ਬਾਪ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਚੇਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਰੂਰ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਜੰਕ ਉਤਾਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਨਾ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੀ ਮੁਸੀਬਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਕਾਰਨ ਦੱਸੋ ਕੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਡਿਫੀਕਲਟ ਹੈ? ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ*:-**

1. ਸ਼ਰੀਰ ਨਿਰਵਾਹ ਅਰਥ ਕਰਮ ਜਰੂਰ ਕਰੋ ਲੇਕਿਨ ਟੂ ਮਚ ਝੰਝਟਾਂ ਵਿੱਚ ਫੱਸਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਚਿੰਤਨ ਧੰਧੇ ਆਦਿ ਦਾ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਜੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਹੀ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ।

2. ਅਨੇਕ ਮਨੁੱਖ ਮਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਇਕ ਬਾਪ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਇਕ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਣੀ ਹੈ। ਇਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਮੋਹ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਨੇਲਜ਼ ਦੀ ਲਾਈਟ ਮਾਈਟ ਨਾਲ ਰਾਂਗ(ਗਲਤ) ਨੂੰ ਰਾਈਟ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਭਵ:

ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨੇਲਜ਼ ਇਜ਼ ਲਾਈਟ, ਮਾਈਟ। ਜਿਥੇ ਲਾਈਟ ਮਤਲਬ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੈ ਕੀ ਇਹ ਰਾਂਗ ਹੈ ਜਾਂ ਰਾਈਟ ਹੈ, ਇਹ ਅੰਧਕਾਰ ਹੈ, ਇਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ, ਇਹ ਵਿਅਰਥ ਹੈ, ਇਹ ਸਮਰਥ ਹੈ - ਤਾਂ ਰਾਂਗ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਰਾਂਗ ਕਰਮਾਂ ਜਾਂ ਸੰਕਲਪਾਂ ਦੇ ਵਸੀਭੂਤ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਮਤਲਬ ਸਮਝਦਾਰ, ਗਿਆਨ ਸਵਰੂਪ, ਕਦੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਕਿ ਇਵੇਂ ਹੋਣਾ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ.....ਲੇਕਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਰਾਂਗ ਨੂੰ ਰਾਈਟ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਜੇ ਸਦਾ ਸੁਭ ਚਿੰਤਕ ਅਤੇ ਸੁਭ ਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵਿਅਰਥ ਚਿੰਤਨ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਹੰਸ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ , ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵਰਗਾ ਹੰਸ ਅਰਥਾਤ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਇਸ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵਿਚ ਤੀਵਰ(ਤਿੱਖਾ) ਜਾਣ ਦੀ ਸਹਿਜ ਵਿਧੀ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਇਸ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਤੀਵਰ(ਤਿੱਖਾ) ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੋਰ ਸਭ ਵਿਚਾਰ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਜਾਓ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣ ਅਤੇ ਪੂਰਾ ਕਚਰਾ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਹੀ ਉੱਚ ਪਦ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ, ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਕੈਡੀ ਤੋਂ ਹੀਰਾ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੈਡੀ ਤੋਂ ਹੀਰਾ, ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ। ਇਸਦੇ ਬਗੈਰ ਬਾਪ ਵੀ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਈ ਹੰਸ ਵੀ ਹਨ ਅਤੇ ਕਈ ਬਗੁਲੇ ਵੀ ਹਨ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ-ਨਾਰਾਇਣ ਹੰਸ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਰਗਾ ਤੁਸੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਦੈਵੀ ਸੰਪਰਦਾਇ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿਣਗੇ ਤੁਸੀਂ ਦੈਵੀ ਸੰਪਰਦਾਇ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੰਸ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਅਜੇ ਪੂਰੇ ਬਣੇ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਬਣਨਾ ਹੈ। ਹੰਸ ਮੇਤੀ ਚੁਗਦੇ ਹਨ ਤੇ ਬਗੁਲੇ ਗੰਦ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਹੰਸ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ ਇਸ ਲਈ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੰਡਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੰਸ ਸੀ ਫਿਰ ਹੇਠਾਂ ਉੱਤਰਦੇ ਬਗੁਲੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਹੰਸ, ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਬਗੁਲੇ। ਹੰਸ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਬਹੁਤ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਗਿਰਾਵਟ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਗਿਰਾਵਟ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਦੀ। ਇਸ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਚੌਜ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਹੰਸ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਫਿਰ ਹੰਸ ਹੀ ਹੰਸ ਹੋ। ਹੰਸ ਮਤਲਬ ਦੈਵੀ ਦੇਵਤਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਕ ਵੀ ਹੰਸ ਹੋ ਨਾਂ ਸਕੇ। ਚਾਹੇ ਸਨਿਆਸੀ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਹੱਦ ਦੇ ਸਨਿਆਸੀ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸਨਿਆਸੀ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸਨਿਆਸ ਸਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਵਰਗਾ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਬਣਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਵੀ ਆਏ ਹਨ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਸੁਖ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਧਰਮ ਹੀ ਪਰਾਇਆ(ਤਕਰੀਬਨ) ਲੋਪ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਹੀ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਮਨੁੱਖ ਮਤ, ਵਿਕਾਰ ਨਾਲ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ ਨਾ।

ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਦੇਵਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਨ। ਉੱਥੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਪਤਿਤ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਉਥੇ ਬੱਚੇ ਕਿਦਾਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ? ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਵਾਇਸਲੈਸ ਵਰਲਡ(ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ) ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਹਿਣਗੇ ਜਾਨਵਰ ਆਦਿ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਹੋ ਉਥੇ ਹੈ ਹੀ ਯੋਗਬਲ, ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਵਾਇਸਲੈਸ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸੁਭ ਬੋਲਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਅਸੁਭ ਕਿਉਂ ਬੋਲਦੇ ਹੋ? ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਵੇਸ਼ਾਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ। ਉਸ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਉਥੇ ਤੋਂ ਵੀ ਉਚਾ ਟਾਵਰ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੇ ਲੰਬੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦਾ ਟਾਵਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸੁੱਖ ਦੇ ਟਾਵਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਲਵ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਾਲ ਲਵ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਮੰਦਿਰ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਅਜੇ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਇਮਤਿਹਾਨ ਉਦੋਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਫਿਰ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਥੋੜ੍ਹੇ-ਥੋੜ੍ਹੇ ਆਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰਾਜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਰਾਜਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਕਿੰਗਡਮ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਨਾਰਸ ਵਿੱਚ ਬੱਚੇ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਗਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਲੋਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਕੋਟਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ। ਹੰਸ ਕੋਈ ਵਿਰਲੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬਹੁਤ ਸਜਾਵਾਂ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਤਾਂ 95 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਜਾ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਸਿਰਫ 5 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਚੌਜ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹਾਈਐਸਟ ਅਤੇ ਲੋਐਸਟ ਨੰਬਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਅਜੇ ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹੰਸ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਗਿਆਨ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਲੜਾਈ ਵੀ ਲਗੇਗੀ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਲੈਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਲੜਾਈ ਹੀ ਫ਼ਾਈਨਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਜੇ ਤਾਂ ਕੋਈ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਬਣੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਜੇ ਤਾਂ ਘਰ-ਘਰ ਵਿੱਚ ਪੈਗ਼ਾਮ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਰੇਵਲੂਸ਼ਨ(ਬਦਲਾਵ) ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਅੱਡੇ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਸਭ ਹਿਲਣ ਲੱਗ ਜਾਣਗੇ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਤਖ਼ਤ ਹਿਲਣ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਜੇ ਭਗਤਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ ਨਾ। ਉਸ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਵਿਜੇ (ਜਿੱਤ) ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਹੈ ਪੂਜਾ ਦਾ ਪੂਜਾ ਤੇ ਰਾਜ, ਫਿਰ ਬਦਲੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ-ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ

ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਵਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅੱਜ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜੋ ਪਾਰਟ ਹੈ ਉਹ ਚਲਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੋਗੇ? ਮੇਰੀ ਤਾਂ ਡਿਊਟੀ ਹੈ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ। ਟੀਚਰ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦੀ। ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਵਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਿ ਕਰਨਗੇ? ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਵਸ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਡਿਊਟੀ ਹੈ। ਕਲਪ-ਕਲਪ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਸਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਪਾਰਟ ਅਕੁਰੇਟ ਹੈ। ਇਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵੀ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਜਾਂ ਪਹਿਲੋਂ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ। ਬਿਲਕੁਲ ਐਕੁਰੇਟ ਟਾਈਮ ਤੇ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸੈਕਿੰਡ ਬਈ ਸੈਕਿੰਡ ਜੋ ਪਾਸ ਹੁੰਦਾ ਡਰਾਮਾ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਪਰਵੇਸ਼ ਹਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਮੈਂ ਕਲਪ-ਕਲਪ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਆਓ। ਕਿੰਨੇ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਇਕ-ਇਕ ਅਵਗੁਣ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਮੋਹਨਤ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿ ਕੇ ਵੀ ਫਿਰ ਚੱਲਦੇ-ਚੱਲਦੇ ਮਾਇਆ ਦਾ ਥੱਪੜ ਲੱਗਣ ਨਾਲ ਕਾਲਾ ਮੂੰਹ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ। ਮਾਇਆ ਦੁਸ਼ਮਣ ਬਹੁਤ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਨਿਆਸੀ ਵੀ ਜਨਮ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰ ਤੋਂ ਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਜੋਯਤੀ ਜੇਤ ਵਿੱਚ ਸਮਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ, ਵਾਪਿਸ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪਾਰਟ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ ਫਿਰ ਜੋਯਤੀ ਜੇਤ ਵਿੱਚ ਸਮਾ ਕਿਵੇਂ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਉਨੀਆਂ ਢੇਰ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਮਤ। ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਮਤ ਹੈ ਹੀ ਇਕ। ਦੇਵਤਾ ਮਤ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਦੇਵਤਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ। ਤਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਰਹਿਮ ਕਰੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦਾ ਲਾਇਕ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਪੂਜਣ ਲਾਇਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਅਜੇ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਪੂਜਣ ਲਾਇਕ ਹੋ, ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇਹ ਬਣਾਂਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸਾਡੀ ਮਹਿਮਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਸਾਡੇ ਹੀ ਮੰਦਿਰ ਬਣਨਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਚੰਡੀਕਾ ਦੇਵੀ ਦਾ ਵੀ ਮੇਲਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਚੰਡੀ, ਜੋ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਚਲਦੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਮਦਦ ਤਾਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਸੈਨਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਜਾਵਾਂ ਆਦਿ ਖਾਕੇ ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਤਾਂ ਬਣਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਭੀਲ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਵੀ ਕਹੇਗਾ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਾਂ। ਅੱਜਕਲ ਦੇਖੋ ਇਕ ਤਰਫ਼ ਤਾਂ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਭਾਰਤ ਸਾਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਦੇਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਸਰੀ ਤਰਫ਼ ਫਿਰ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੀ ਕੀ ਹਾਲਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਰਕਤ, ਖ਼ੂਨ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਵਹਿੰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਕ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਇਕ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਨਿੰਦਾ। ਕੁਝ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਥਾਰਥ(ਅਸਲ) ਰੀਤੀ ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿਣਗੇ ਵਾਹ, ਇਹਨਾਂ ਨੇ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਟੀਚਰ ਬਣਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ! ਅਰੇ, ਭਗਵਾਨੇਵਾਚ ਹੈ ਨਾ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸਿਰਫ਼ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਮ ਪਾਕੇ ਗੀਤਾ ਨੂੰ ਖੰਡਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੇਵਾਚ ਇਹ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਮੱਤ ਹੋ ਗਈ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਿਵੇਂ ਇੱਥੇ ਆਵੇਗਾ? ਉਹ ਤਾਂ ਸਤਯੁੱਗ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ ਸੀ। ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਪਈ ਹੈ ਜੋ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਵੇ।

ਬਾਪ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਵਿਚੋਂ ਸਦਾ ਰਤਨ ਨਿਕਲਨੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਪੱਥਰ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਣੇ ਹਾਂ? ਚਾਹੇ ਚਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਚੜੇ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੀਏ ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਸਮਾਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਯੁਕਤੀਯੁਕਤ ਸਮਝਾਉਣੀ ਪਿਛਾੜੀ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬਾਣ ਚੱਲਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਅਜੇ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇਕ ਹੀ ਹੈ। ਸਭ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਅੱਗੋਂ ਚਲਕੇ ਤੁਸੀਂ ਇਵੇਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਵੇਖੋਗੇ ਜੋ ਗਲ ਹੀ ਨਾ ਪੁਛੇ। ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਰਣਗੇ ਫਿਰ ਏਨੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿੱਥੇ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਕੀ ਇਕੱਠੀਆਂ ਹੀ ਜਾਕੇ ਜਨਮ ਲੈਣਗੀਆਂ? ਝਾੜ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਟਾਲ-ਟਾਲੀਆਂ, ਪੱਤੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਰੋਜ਼ ਕਿੰਨੇ ਜੰਮਦੇ ਹਨ, ਮਰਦੇ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਹਨ। ਵਾਪਿਸ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਰੇਜਗਾਰੀ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਰੀਏ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਅਤੇ ਕਿਚੜਾ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ। ਫਿਰ ਹੈ ਦੂਸਰੀ ਗੱਲ। ਤੁਸੀਂ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਨਾਂ ਕਰੋ। ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ ਜੋ ਇਵੇਂ ਦਾ ਬਣ ਸਕੇ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਅਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਪੈਗਾਮ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਪੈਗੰਬਰ ਇਕ ਹੀ ਹੈ। ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਨੂੰ ਵੀ ਪੈਗੰਬਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਿੰਸੇਪਟਰਜ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇਕ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਸੁਧਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਦਾਨ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਦਾਨ ਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਇਹ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਸ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਤੇ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਅਨਮੋਲ ਜੀਵਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਰੇ, ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਗੁਲਗੁਲ(ਫੁੱਲ) ਬਣਾਉਣ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹੋ? ਮੇਰੀ ਤਾਂ ਡਿਊਟੀ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ-ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦਾ ਕਿਸਨੇ ਬਣਾਇਆ? ਦੁਨੀਆਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹਨ। ਅਜੇ

ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗ੍ਰਾਹਕੀ ਟੁੱਟ ਪਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੇਦ-ਸ਼ਸਤਰਾਂ ਦਾ ਸਾਰ ਮੈਂ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਗੁਰੂ ਹਨ, ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਪਾਵਨ ਸਨ ਫਿਰ ਪਤਿਤ ਬਣੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਫਿਰ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸਨਿਆਸ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ-ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਬੁੱਧੀ ਕੱਢ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੁਣ ਕਯਾਮਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਸਭ ਦਾ ਹਿਸਾਬ-ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀਆਂ ਜੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਪਾਰਟ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਪਾਰਟ ਵੀ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਪੈ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਹੂਬਹੂ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਕੋਈ ਰੂਹਾਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੋਈ ਸਥੂਲ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਡਰਾਈਵਰ ਬਣੀਏ ਤਾਂ ਉਥੇ ਵੀ ਵਿਮਾਨ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਅੱਜ ਦੇ ਵੱਡੇ ਲੋਕ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਜੇ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਵਰਗ ਹੈ। ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਮਹਿਲ ਹਨ ਵਿਮਾਨ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਹਨ ਆਰਟੀਫਿਸ਼ਲ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪਾਪ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੀ-ਕੀ ਸਿੱਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਹਾਜ਼ ਆਦਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਹ ਜਹਾਜ਼ ਆਦਿ ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਆਉਣਗੇ। ਬੰਬਸ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ। ਮੁੱਖ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਤਾਂ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੀਆਂ। ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਸਾਇੰਸ ਮਦਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਹ ਹੀ ਸਾਇੰਸ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਬੜਾ ਵੰਡਰਫੁਲ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ*:-**

1. ਇਸ ਕਿਆਮਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸਨਿਆਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਬੁੱਧੀ ਕੱਢ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਪੁਰਾਣੇ ਹਿਸਾਬ-ਕਿਤਾਬ ਸਭ ਚੁਕਤੂ ਕਰਨੇ ਹਨ।

2. ਮੁੱਖ ਵਿੱਚੋਂ ਸਦਾ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਕੱਢਣੇ ਹਨ, ਪੱਥਰ ਨਹੀਂ। ਪੂਰਾ-ਪੂਰਾ ਹੰਸ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਸਦਾ ਕੇਅਰਫੁਲ ਰਹਿ ਮਾਇਆ ਦੇ ਰਾਇਲ ਰੂਪ ਦੀ ਛਾਇਆ ਤੋਂ ਸੇਫ਼ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਾਇਆ ਪਰੂਫ਼ ਭਵ: ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਮਾਇਆ ਰੀਅਲ ਸਮਝ ਨੂੰ, ਮਹਸੂਸਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਗਾਇਬ ਕਰ ਰੱਗ ਨੂੰ ਰਾਈਟ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਈ ਜਾਦੂ ਮੰਤਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਪਰਵਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਰਾਇਲ ਮਾਇਆ ਰੀਅਲ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਅਟੈਂਸ਼ਨ ਨੂੰ ਡਬਲ ਅੰਡਰਲਾਈਨ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਐਸਾ ਕੇਅਰਫੁਲ ਰਹੋ ਜੋ ਮਾਇਆ ਦੀ ਛਾਇਆ ਤੋਂ ਸੇਫ਼ ਮਾਇਆ ਪਰੂਫ਼ ਬਣ ਜਾਓ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਨ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਛੱਤਰਛਾਇਆ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਓ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਜੋ ਸਹਿਜ ਯੋਗੀ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਕੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਯੋਗ ਸਹਿਜ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
